

# Holokauszt-Ipar

Norman G. Finkelstein

AAARGH  
Internet  
2005

## Bevezetés

A könyv a holocaust-ipar anatómiája és egyben vádirat ellene. A következő oldalakon tanúbizonyságot teszek arról, hogy a holocaust nem más, mint a náci által zsidókon elkövetett tömegirtás erosen ideologizált megjelenítése. Az ideológiák természetéhez huen, ez is, ha ugyan gyengébb fonódással, a valóság talajában gyökerezik. A holocaust valójában nem átfogó mu, inkább részletekből összetett alkotás. Bázisdogmái fontos politikai és társadalmi érdekeket szolgálnak. Valójában a holocaust egy nélkülözhetetlen ideológiai fegyver. Ennek köntöse mögé bújva csempészte be magát a "feláldozott nemzet" szerepébe a világ egyik legerősebb katonai hatalma, amelynek az emberi jogokat tekintve, statisztikája szörnyes képet nyújt. Ugyancsak e fegyver segítségével jutott az Egyesült Államok legsikeresebb etnikai csoportja külön "áldozati státuszához". Ebből a látszólagos "áldozati létből" nem csekély osztalék származtatható le. Ezek egyik legfontosabbja a mindennemű kritika elleni immunitás, teljesen függetlenül attól, hogy az jogosult vagy sem. Hozzátehetem, hogy mindazok, akik ezt a védeltséget élvezik, értelemszerűen a benne rejlo erkölcsi korrupció szerves részei. Ebből a szemszögből tekintve Elie Wiesel személye, mint a holocaust hivatalos szövege, nem a véletlen műve. Szerepe elvállalására nem humánus meggyozodése és nem is irodalmi lángesze ösztökélte. Wieselt a holocaustban rejlo dogmák megrendíthetetlen kihangsúlyozása és a járulékos érdekelemek vezérlik.

Könyvem megírásához az első indítást Peter Novick iránymutató irodalma, *The Holocaust in American Life* adta, amelyet egy brit irodalmi folyóirat számára szántam. Novickkal folytatott kritikus dialógusom részleteit a következő oldalakon bocsátom rendelkezésre, ahol az ő kutató munkájára többször hivatkozni fogok. A *The Holocaust in American Life* jobbra egy provokáló hangulatú, összefoglaló gyűjtemény, mintsem velos kritika, amely a nagy elismerésnek örvendő hagyományos amerikai leleplező story műfajok közé sorolható be. Mint legtöbbje a leleplező irodalmak képviselőjének, Novick is a tarthatatlan állapotokra mutat rá. *The Holocaust in American Life* provokáló és olvasmányos, de mellozi a gyökerekig hatoló kritikát. Alapvetően elfogadott tényeknek nem kérdez utána. A könyv természete nem általános, se nem ösztökél elgondolkodásra. Egyszerűen elfoglalja helyét az elfogadott "mainstream"-szemlélettel szemben, és az elvárásoknak megfelelően élénk, olykor vegyes reakciókat váltott ki az amerikai médiakörökben. Novick elemzésének központjában az "emlékezés" áll. Ez az "emlékezés", amely annak idején a méltó csodálat tárgya volt, már jó régóta a legüresebb fogalom, amely elvesztette egykori megbecsülését. Novick Maurice Halbwachs előtt jelképesen térdet hajtva igyekszik bizonygatni a "Holocaust- emlékeit" formáló aktualitásokat. Korábban, más gondolkodású intellektuális körök egyrészt nagy horderejű politikai szavakkal, mint "hatalom" és "érdek", másrészt az "ideológia" fogalmával érveltek. Napjainkra mindebből csak a megbékélt és minden politikai karaktert nélkülöző "kívánság" és "emlékezés" nyelvezete maradt meg. Mégis, éppen Novick tényfeltáró adatai bizonyítják, hogy a holocaustra való emlékezés elsősorban leplezett érdekek ideológiai terméke. Novick szerint a holocaustra való emlékezés céltudatosan kiválasztott téma, és "gyakran" túlzásokba esik. A kiválasztás feltétele nem egy "előny-hátrány-analízis" terméke vallja, hanem egy spontán döntés " nélkülözve minden további következmény figyelembevételét". A bizonyítékok éppen ennek az ellenkezőjét igazolják.

Engem a nációk, zsidókon elkövetett tömeges emberirtását illetően személyes indítékok motiváltak. Apám és anyám túléltek a nációk varsói gettóit és koncentrációs táborait. Rajtuk kívül minden rokonuk a nációk áldozata lett. Legelső emlékeim a zsidók tömeges kiirtására, ha ezt így számra vehetem, az volt, amikor az iskolából hazajövet tekintetem anyáméval találkozott, amint ő 1961-ben az Eichman-ügyet követte nagy érdeklődéssel a televízióban. Szüleimet csak 16 évvel a tárgyalás előtt szabadították ki a koncentrációs táborból, s ahogy nekem feltűnt, egy áthidalhatatlan szakadék választotta el az eseményektől. A nappali falán anyám családtagjainak képei csüngtek. Apámé a háborúban eltűntek. Soha nem tudtam igazán felfogni mi is, kötötte őket rokonaikhoz. Hasonlóképpen nem tudtam elképzelni, mi is történt velük. Ok, anyám lány- és fiútestvérei valamint szülei, és nem nénikém vagy nagyszüleim voltak számomra. Visszaemlékezem, gyerekként 18-szor olvastam el John Hersey a "Wall" és Leon Uris "Mila"-ját. Mindkét kötet a Varsói Gettó emlékeit dolgozta fel regény formájában. (Még emlékezem, amikor anyám azon panaszkodott, hogy a "Wall" lázas olvasásába belemerülve nem szállt ki időben, a földalatti megállójában munkába menet). Akármennyire is akartam, nem tudtam, még egy pillanatra sem, belehelyezni magam szüleim múltba nyúló mindennapjába. Oszintén szólva, még mai napig sem.

Mégis találtam egy fontos támpontot; eltekintve azon fantomszerű jelenségektől, nem emlékezem olyasmire, hogy a nációk szörnyűségei behatoltak volna gyermekkorom világába. Ez elsősorban annak az eredménye lehetett, hogy családomon kívül senki nem tanúsított különösebb érdeklődést a történetekre való emlékezésekre. Gyermekkori barátaim körében rendszeresen olvastunk a napi eseményekről, és lelkesen beszélgettünk azokról. Valójában, oszintén szólva, nem tudok egyetlen barátomra vagy azok szüleire visszaemlékezni, akik csak egyszer is anyám vagy apám megpróbáltatásai felől kérdeztek volna. Nem hallgatag részvételről volt szó. Egyszerű érdektelenségnek vettem. Ilyen megvilágításban, évtizedekkel később, amikor már a holocaust-ipar gépezete olajozottan működik, a szörnyűségek kiokádását, nem lehet csak szkeptikusan értékelni.

Maga a tény, hogy Amerika zsidósága a nációk zsidó tömeges lemészárlását "újra felfedezte", számomra néha visszataszítóbb, mint az, hogy egyáltalán feledésbe merült. Igaz és való, szüleim belül ették magukat szenvedésük miértjét keresve, hiszen amin átmentek nem kapott soha nyilvános igazolást. De kérdem én, nem volt az így helyesebb, mint a zsidóság mártírúmának jelenleg is tartó gátlástalan kizsákmányolása? Még mielőtt a zsidók tömeges kiirtásából holocaust lett, az adott témához csak egy pár tudományos munka állt rendelkezésre. Mint pl. Raul Hilberg: "Die Vernichtung der europäischen Juden" vagy emlékirat, mint pl. Viktor Frankl: "... trotzdem Ja zum Leben" és Ella Lingens-Reiners: "Prisoners of Fear". Mégis, ez a szerény drágakönyv jóval nagyobb értékekről tanúskodik, mint a könyvtárak és boltok polcait plafonig betöltő sablonos irodalomhalmoz.

Bár szüleim egészen halálukig szinte minden nap újraélték a múltat, életük vége felé mégis teljesen elvesztették érdeklődésüket a holocaust-színjátékban. Apámnak volt egy élete végéig, hű barátja, auschwitzi táborlakó, egy megvesztegethetetlen baloldali, aki elvből visszautasította a német kártérítést. Végül ugyanez az ember az Yad Vashem Holocaust-emlékmű igazgatója lett. Láthatóan visszafogva és nyílt csalódottsággal mesélte apám, hogy még ő is, barátja, a holocaust-ipar áldozatává esett és meggyozódását a hatalom és haszon szolgálatába állította. Amikor a holocaust megjelentetése egyre képtelenebb formát öltött, anyám szívesen és cinikusan idézte Henry Fordot: "A történelem üres duma". A túlélők története - mindannyian KZ-lakók és az ellenállás hősei voltak - odahaza szolgáltak forrásként az erőt adó emlékezésre. John Stuart Mill ismerte már régebben föl; hogy kevésbé visszakérdezett valóságok "nem sokáig hatnak valósként, mert az elferdített értelmezések során elveszítik hitelességüket."

Szüleim gyakran kérdeztek felháborodásom oka után, amit a zsidóság nációk által elkövetett buntetteinek meghamisítása és kizsákmányolása váltott ki bennem. Ennek alapokat egyszerűen; arra használják, hogy Izrael állam elvetendo politikáját és ehhez Amerika segítségét törvényesít. De létezik egy személyes motívum is. Aggódom családom üldöztetésének igaz emléke miatt. A holocaust-ipar Európa kizsákmányolását célzó "szükségben szenvedő holocaust - áldozatok" fedonév alatt folyó kampánya, leértékelte a mártírság erkölcsi formátumát, egy Monte Carlo-i kaszinó fogadási tétjére. Mégis, aggodalmaitól eltekintve, meg kell oriznunk a történelmi hagyományok egységét és azért harcolnunk kell. Amint azt könyvem utolsó oldalain aláhúztam, a nációk által zsidókon elkövetett tömeges emberirtás szolgáljon tanulmányként, nem

## Holokauszt-Ipar

csak a németek vagy nemzsidók, hanem mindannyiunk megismerésére. Ha valaha is, mi a zsidók tömeges elpusztításából tanulni akarunk, akkor, meggyozódésem szerint, annak fizikai dimenzióit csökkenteni, és az erkölcsit növelni kell. A náci népirtás emlékének ápolására már túl sok hivatalos és magán anyag került forgalomba. Ezeknek javarésze értéktelen, hiszen nem a zsidóság szenvedését helyezi a középpontba, hanem annak csak gyarapodását táplálja. "Már rég ideje, hogy szívünket mások szenvedései felé kitarjuk." Ez volt anyámnak a legfőbb intelme, amit nekem az útra adott. Soha nem hallottam tole; "ne hasonlíts!" Anyám örökösen azt tette. Minden kétségen kívül, az embernek történelmi összehasonlításokat kell tennie! Mégis, amikor mi a "saját szenvedésünk" és a "mások szenvedése" között erkölcsi különbséget vélünk fölfedezni, az maga is erkölcsi csalás. Platót idézve "a nyomorúságban nem lehet két embert összehasonlítani" mert szerinte: "az egyik boldogabb, mint a másik". Látva az afro-amerikaiak, vietnamiak és palesztinok szenvedéseit, anyám credo-ja így hangzott "Mi mindannyian holocaust-áldozatok vagyunk"

New York, 2000 áprilisa

Norman G. Finkelstein.

## Hogyan kovácsolunk tőkét Holocaustból

Már jó pár éve zajlott le az az érdekes dialógus, amelynek keretén belül Gore Vidal a Commentary, - American Jewish Committee publicisztikai orgánuma- akkori kiadóját, Norman Podhoretzt Amerika ellenes jelzokkal illeti. Vádaskodását avval igazolja, hogy Podhoretz az Amerikai Polgárháborúnak, ennek a nagy nemzeti tragikumnak, amely még a mai respublika napjait is betölti, kevesebb jelentőséget tulajdonít, mint a zsidó kérdésnek. Ellenkezőleg, Podhoretz viselkedésében amerikaibb volt, mint amerikai vádlója. Hiszen nála, a zsidók ellen folyó háborúról és nem két amerikai államrész csatájáról van szó, ahol utóbbi Amerika kultúrájában fontosabb szerepet játszik. A pedagógusok világa az éle tanú rá, hogy diákjainak többsége a nácik zsidókön elkövetett tömegpusztítását sokkal inkább be tudja a helyes évszázadba sorolni, megjelölve az áldozatok közel pontos számát, mint a Polgárháború adatait. Valóban, a nácik zsidókön elkövetett pusztítása, majdhogynem a kizárólagos, központi történelmi téma, amelyet napjainkban egyetlen egyetemi tanszék sem nélkülözhet. A közvéleménykutatók adatai szerint, több amerikai képes a holocaustot időben és térben elhelyezni, mint Pearl Harbort vagy a Hirosimát ért atomtámadást.

Az amerikai közéletben a nácik tömeges zsidóirtását felelevenítő megemlékezések rövid múltira tekintenek vissza. Elenyésző irodalom illetve filmanyag dolgozta föl a témát a háború utáni és a kései 60-as évek között. Ezzel kapcsolatosan az USA-ban, egyetlen egy ismertető tanfolyamot találhattunk a középiskolák tanrendjén. Hannah Arendt az 1963-ban "Eichmann in Jerusalem" cím alatt megjelenő könyvéhez, csak két angol nyelvű forrásból meríthetett.- Gerald Reitlinger; "Die Endlösung" és Raul Hilberg; "Die Vernichtung der europäischen Juden". Hilberg mestermunkája csak sok szerencsével látta meg a napvilágot. A német zsidószármazású szociálteoretikus, Franz Neumann, aki szellemi atyja volt a Columbia Egyetemen, hevesen lebeszélte őt a témával kapcsolatos mindennemű írói tevékenységről ("Ez lesz a te temetésed") és nem akadt egyetlen egyetem, vagy kiadó, amely a befejezett kézirattal foglalkozott volna. Könyve "Die Vernichtung der europäischen Juden" megjelenése kevés visszhangot, inkább kritikus dialógust váltott ki.

Nem csak az amerikai, hanem a zsidó értelmiség sem szentelt különösebb figyelmet a nácik zsidókön elkövetett "tömegirtására". Nathan Glazer szociológus 1957-ben elvégzett kísérleteire támaszkodva kijelenti, hogy az "Endlösung der Nazis" (hasonlóképpen Izrael létrejötte) "feltűnően kevés befolyással volt az amerikai zsidóság mindennapi életére". A Commentary folyóirat 1961-ben megrendezett "a zsidóság és az új értelmiség" című szimpózium keretében szóhoz jutó harmincegy résztvevő közül, csak ketto méltatta annak jelentségét. A "zsidó természetem" alap gondolatú, 1961-ben megtartott konferencia, amelyhez a Judaism folyóirat huszonegy vallásos zsidót hívott meg, hasonlóképpen teljesen mostohaként kezelte a kérdést. Ebben az időben az Amerikai Egyesült Államokban nem létezett egyetlen emlékhely vagy emlékrendezevény, ahol a náci rémtettek áldozataira gondoltak volna. Ellenkezőleg, a neves zsidó szervezeteknél falba ütköztek ezek az igyekezetek. Felmerül a kérdés, miért?

A hivatalos médiák a náci rémtettek által kiváltott sokkos állapottal magyarázták a zsidóság elutasító, az emlékezéseket elfojtó reakcióját. Mindezek igazolására azonban, nem található egyetlen kézzelfogható bizonyíték sem. Kétségtől hihető, hogy akadtak túlélők, akik közvetlen a történetek után (és évekkel később is) kerültek az emlékezéseket. Egyesek viszont keresték a dialógust, és a lehetőség birtokában, bizony nehezen tudták a társalgást befejezni. Az alapvető akadály az amerikaiak érdektelensége volt.

A náci kegyetlenkedések nyilvános elhallgatásának valós okát, az amerikai zsidók megalkuvó politikájában és a háború utáni idők Amerikájának politikai klímájában kell keresnünk. Amerika zsidó elit feltétel nélküli lojalitást tanúsított az USA hivatalos bel- és

külpolitikája mellett. Céljaik eléréséhez - asszimiláció és hatalomra jutás - ez volt az egyetlen járható út. A hidegháború kezdetével a fő zsidó szervezetek belevetették magukat a háborús kampányba. Miután Nyugat-Németország az USA és Szovjetunió konfrontációjában, az amerikaiak legfontosabb szövetségeseinek lépett elő, Amerika zsidó elit "elfelejtette" a nácik zsidókon elkövetett rémtetteit. Nem volt tanácsos a múltat felbolygatni. Valójában ez által minden csak bonyolultabb lett.

Kevés kikötéssel (azt is sietosen ejtették) és meglepő gyorsasággal járultak hozzá Amerika jelentősebb zsidó szervezetei egy újra felfegyverzett és szinte alig náciitanított Németország létrehozásához, az USA égíse alatt. Tartva attól, hogy a jól szervezett amerikai zsidó ellenzék "az új külpolitika és a megváltoztatott stratégia ellen tiltakozva, őket a nemzsidó többség felé elszigetelné, és a háború után eddig elért elnyős belpolitikai vívmányaikat veszélyeztetné", mint első zsidó szervezet, az American Jewish Committee (AJC) felvette hatalmas média programjára a németek újra felépítésének támogatását. Miután az ötvenes évek elején, Németországgal megszületett a kártérítési megegyezés, az elocionista Zsidó Világszövetség (World Jewish Congress, WJC) és amerikai képviselője (Dependence) azonnal feladták ellenállásukat. Szinte egyidőben, 1954-ben elküldi az első jelentős zsidó szervezet, Anti-Defamation-League (ADL), hivatalos küldöttségét Németországba. Nevezett szervezetek, a bonni kormánnyal karöltve, lázas munkába kezdtek a zsidóság köreiből elterjedt "németellenes hullám" elfojtására.

Létezett egy másik ok is, miért is Amerika zsidó elit az "Endlösung"-ot tabuként kezelte. Baloldali zsidók, akik a németekkel kötött szovjetellenes hidegháborús paktumot elleneztek, továbbra is kitartóan tiltakoztak. Válaszul a zsidó vezetők, a náci tömegmészárlásokra való emlékeztetéseket, kommunista megnyilvánulásként bélyegezték meg. Jóllehet, az 1948-as választásokon a haladószellemű elnökjelölt Henry Wallace, szavazatainak egyharmadát a zsidó közösségnek köszönhette, mégsem riadt vissza Amerika zsidó elit attól, hogy propagandakliséivel a baloldalinak titulált zsidókat egyszerűen az antikommunizmus oltárán feláldozza. Ennek keretén belül juttatott el az AJC és ADL személyes adatokat állítólagos zsidó ellenállókról az illetékes intézményekhez, valamint vette ki cselekvő részét a McCarthy korszak boszorkányüldözéseiben. Az AJC minden lelkiismeret-furdalás nélkül aláírta a Rosenbergek halálos ítéletét, sőt havi újságuk Commentary vezéroldálán még az igaztalan zsidó pecsétét is homlokukra biggyesztette. Tartva attól, hogy valamilyen módon, bel- és külföldi balos mozgalmakkal összefüggésbe kerülhetnek, a megalkuvó zsidó szervezetek elutasították a náciellenes német szociáldemokratákkal való együttműködést. Ugyancsak visszautasították a német gazdasági bojkottot és nem vettek részt az USA-ban utazgató exnácik elleni nyilvános tiltakozásokon sem. Az USA-ba látogató ismert német disszidenseket, mint pl. a protestáns pásztor Martin Niemöller, aki nyolc évet töltött a nácik koncentrációs táborában és szavát felemelte az antikommunista kampány ellen, vezető amerikai zsidó személyiségek leplezetlen szidalmakkal illették. Kommunistaellenességük lázas bizonygatására, vezető zsidó személyiségek beiratkoztak szélsőséges jobboldali szervezetekbe, mint például az All American Conference to Combat Communism, amelyeket anyagilag is támogatták, továbbá szeméttel hunytak a volt SS veteránok beözönlése felett.

Céljukat mindig szem előtt tartva -egyrészt az uralkodó amerikai rétegeknek hódolni, másrészt a zsidó baloldaltól a biztonsági távolságot megtartani- csak egyetlen összefüggésben támadták az amerikai zsidók a nácik zsidókon elkövetett tömeges emberirtását, mégpedig a Szovjetunió megbélyegzésénél. "A szovjetek -zsidóellenes- politikája olyan lehetőségeknek nyit teret, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagynunk "olvasható egy Novick által idézett AJC titkos memorandumban, amely az AJC "belpolitikai programjának bizonyos irányvonalát" hivatott erősíteni. A szándék nyilvánvaló: a nácik "Endlösung"-ját, az orosz antiszemitizmussal összefüggésbe hozni.

Sztálin igyekezeteit ott fogja siker koronázni, ahol Hitler abbahagyta "hangzott a Commentary sötét jóslása. "Eluzi a zsidókat Közép- és Kelet Európából... a nácik népiért politikájának hasonmása majdnem teljes "Neves amerikai zsidó szervezetek nyilvánosan elítélték a szovjetek 1956-os magyarországi bevonulását, mint " az első stációt egy orosz Auschwitz-hoz vezető úton ".

Az 1967-es júniusi arab-izraeli háború hozta meg a fordulatot. A holocaust gyakorlatilag,

minden idevágó dokumentum ezt igazolja, csak ez után a konfliktus után vált az amerikai zsidóság életének szerves részévé. A hivatalos magyarázat szerint, éppen a júniusi háború idején ébresztette fel az emberekben Izrael extrém izolációja és sebezhetősége a náci rémtettek emlékeit. Valójában ezt a következtetést nem támasztja alá, sem a Közel-Kelet akkori egyensúlyi viszonya, sem az amerikai zsidó vezetők és Izrael állam között fejlődő kapcsolatok természete.

Miként az amerikai fő zsidó szervezetek a náci zsidókon elkövetett tömegirtását, a háborút követő években figyelmen kívül hagyták, hasonló érdektelenséget mutattak az USA és Izrael állam kapcsolatának fejlődése iránt. Kezdetben fogva óvatos tartózkodással kezelték az amerikai zsidó hatalmasok Izrael állam státuszát. Nem kis félelemmel töltötte őket el az, hogy a rájuk nehezedő "kettős lojalitás" elítélése legalitást nyer. A hidegháború további kiéleződésével, csak megerősödtek ezek a félelmek. Még Izrael állam megalapítását megelőzően, vezető amerikai zsidó személyek hangot adtak aggodalmuknak, miszerint a kelet-európai baloldali zsidó vezetés a szovjetek oldalán áll. Annak ellenére, hogy az amerikai zsidó szervezetek is osztották a cionista kampányban meghirdetett államalapítás gondolatát, ugyanakkor élénk figyelemmel kísérték a Washingtonból érkező jeleket és alkalmazkodtak hozzá. Az AJC is támogatta Izrael államalapítását, mégpedig attól felve, hogy az Európában hontalanná vált zsidók késleltetett honosítása belpolitikai feszültségekhez vezethet. Bár Izrael az államalapítás után közvetlen a nyugati tömbhöz csatlakozott, jelentős számú izraeli, a kormányon belül és kívül, erős kötődést mutatott a Szovjetunió felé. A várakozásoknak megfelelően, az amerikai zsidó vezetés Izrael sorsát a kelte távolságból követte figyelemmel.

Izrael, alapítása (1948) és a júniusi háború (1967) között, jelentéktelen szerepet játszott Amerika stratégiájában. Amikor a palesztinai zsidó vezetés Izrael állam kihirdetését készítette elő, Truman elnök elbizonytalanodott mérlegelésbe kezdett. Az egyik oldalon a belpolitikai szempontok (zsidó választói voksok), a másikon a külügyminisztérium figyelmeztetése (Izrael támogatása az arab világ eltávolodását vonhatja maga után) okoztak fejtörést. Végül is Eisenhower kormánya, az USA közelkeleti érdekeit védve, kiegyensúlyozott politikát választott mind Izrael, mind az arab világot illetően, kevés részrehajlással az utóbbi felé.

Izrael és az USA között újra és újra fellángoló politikai konfliktusok az 1956-os Suez-krízisben csúcspontot értek el, amikor Izrael, Nagy-Britannia és Franciaország társaságában, a nacionalista egyiptomi vezérpolitikus, Gamal Abd el Nasser lerohanására készültek. Bár Izrael gyors győzelme és a Sínai-félsziget bekebelezése a közvélemény figyelmét saját stratégiai potenciáljára tudta terelni, az USA továbbra is csak úgy kezelte, mint a számos többi érdekszférájának egyikét. Erre a legfőbb bizonyíték, Eisenhower elnök Izraelnek címzett, a Sínai-félsziget teljes visszaadását követelő, felszólítása. Amerika zsidóságának vezetői, a válság alatt, rövid ideig támogatták az izraeli igyekezeteket, de végül az amerikaiaknak behódolva, így emlékezik Arthur Hertzberg "jobbnak látták Izrael számára az engedelmességet, mintsem, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnökével szembeálljon."

Eltekintve néha-néha fel-fellobbanó felebaráti szeretet szalmalángocskáitól, az államalapítást követő években Izrael eltűnt az amerikai zsidók mindennapjából. Az amerikai zsidóság számára Izrael nem jelentett sokat. Nathan Glazer közölte egy 1957-ben elvégzett közvélemény-kutatásának eredményeként: Izrael "feltűnően kevés befolyással volt az amerikai zsidók életvitelére". A még 1948-ban többszázezer tagot számláló Zionist Organization of America, a hatvanas években tízezrekre zsugorodott. 1967 júniusa előtt húsz amerikai zsidó közül csak egy vette fáradságot, hogy Izraelbe látogasson. Eisenhower újraválasztásakor 1956-ban, amely nem sokkal az izraeliek kikényszerített és megalázó, Sínai-félsziget visszaszolgáltatása után zajlott le, az elnök támogatottsága erőteljesen megnövekedett a zsidó körökben. Eichmann elrablásáért, a hatvanas évek elején, Izraelnek az amerikai zsidó elit szellemi vezetőitől, képletes fenyegetést kellett elviselnie, mint például Joseph Proskauertól, az AJC korábbi elnökétől, Oskar Handlintől, a Harvard egyetem történelem-tudományától és a zsidó kézben lévő Washington Post-tól. "Eichmann elrablása" írja Erich Fromm, "természetét nézve ugyanolyan törvénytelen aktus, mint a nácié, amellyel magukat bunbe sodorták".

Amerika zsidó értelmisége Izrael iránt, a politikai élet minden területén, nagyfokú érdektelenséget tanúsított. A hatvanas években balliberális zsidó intellektuális körökben elvégzett részletes kutatások szerint, Izrael neve alig jelenik meg. Közvetlenül a júniusi háború

előtt az AJC egy szimpóziumot rendezett "Zsidó identitás itt és ma" címmel. Lényegében a meghívott harmincegy "a zsidó közösség legértelmesebbjei" közül három, említette meg Izrael nevét; ketto ezek közül leértékelően nyilatkozott annak fontosságáról. Jellemző ironia; csak két közismert zsidó intellektuális neve merült fel, akik 1967 előtt Izrael felé kapcsolatot kerestek, Hannah Arendt és Noam Chomsky.

A júniusi háború következett. Az USA-t meglepte Izrael meggyőző erődemonstrációja és gyorsan döntött annak, mint stratégiai tulajdonnak bekebelezésére. (Az USA már a júniusi háborút megelőzően óvatos lépéseket tett ez irányban, amikor Egyiptom és Szíria egyre intenzívebb kísérleteket tett önállóságuk felé). A katonai és gazdasági támogatás egyértelműen akkor kezdődött, amikor Izrael a Közel-Keleten az USA hatalmi helyettesének szerepét magára öltötte.

Az amerikai zsidó elit számára, Izrael USA fennhatóság alá történő behódoltatása kapóra jött. A cionizmust életre kelő alaptézis mondja ki; a zsidók asszimilációs igyekezete egy megvalósíthatatlan ágyrém és a zsidókat mindig alapvetően hutlen idegen testeknek fogják tekinteni. E kettőség felszámolását szándékozták megszüntetni a cionista erőfeszítések, amikor a saját háza megalapítását tuzték ki célul. Ténylegesen Izrael államalapítása csak megnövelte a gondokat, legfőképpen a diaszpórában élő zsidóság számára - a kettős lojalitás vádja globális jelleget kapott. Izrael léte 1967 után paradox módon megkönnyebbítette a zsidóság asszimilációját az Egyesült Államokban; és most a zsidók vonultak a barikádokra, hogy Amerikát "mint nyugati kultúrát" védelmezzék az alsóbbrendű arab horda ellen. Amíg 1967 előtt Izrael egy rémszellem megtestesítője volt, most annyira árasztotta magából a szuper-lojalitást. Végül is nem amerikaiak, hanem izraeliták voltak azok, akik az USA-érdekek védelmében harcoltak és haltak meg, anélkül, hogy a feltörekvő harmadik világ megalázó kritikájának ösztüzébe kerültek volna, mint az amerikai katonák Vietnámban. Következésképpen felfedezte Amerika zsidó elit Izraelt. Az 1967-es háborút követően ildomos volt Izrael katonai elszántságát ünnepelni, hiszen fegyverei a helyes irányba mutattak, Amerika ellenségeire. Sőt, úgy vélték; katonai potenciálja az amerikai hatalomba történő integrálódást is gyorsítani tudja. Míg nem is olyan rég a zsidó elit csak elenyészo számú zsidó élharcossal dicsekedhetett, úgy most a legtermészetesebb módon tündöklött Amerika legfrissebb stratégiai partnerének szerepében. Egy szempillantás alatt írtak karriert; színházi mellékszerepből, a hidegháború drámai főhősének státuszába emelkedtek. Izrael éppen úgy az amerikai zsidóság stratégiai tulajdona lett, mint az Egyesült Államoké is.

Még a júniusi háború előtt, egy rövid biográfiájában, Norman Podhoretz könnyelműen emlékeztet egy fehérházi díszvacsorán való részvételére, "ahol egyike lehetett azoknak, akik szemmel láthatóan önkívületbe estek jelenlétük nagy örömeiben". Bár ő akkor már a legfontosabb zsidó folyóirat, a Commentary kiadója volt, megemlékezésiben csak egyetlen futólagos megjegyzést tesz Izraellel kapcsolatban. Mit is tudott Izrael egy becsvágyó zsidónak felkínálni? Egy későbbi memoárjában emlékezik Podhoretz vissza, miszerint Izrael az 1967-es háború után "az amerikai zsidóság vallásává" lett. Izrael prominens szószólójaként, márpedig az volt, Podhoretz nem csak az egykori fehérházi vacsorával dicsekedhetett, hanem az elnökkel folytatott személyes dialógusával is, ahol vele a nemzet ügyeiről társaloghatott.

A júniusi háborút követően a fő zsidó szervezetek szakadatlanul az amerikai-izraeli szövetség megszilárdításán fáradoztak. Ennek keretében, az ADL részt vett egy széleskörű belföldi, az izraeli és dél-afrikai titkosszolgálatot is integráló nyomozási akcióban. 1967 júniusa után feltűnően megemelkedett a New York Times Izraellel foglalkozó cikkeinek száma. Míg 1955 és 1965 között a New York Times Index adatai szerint, az Izraellel kapcsolatos anyag mutatója 65 inches hasábhosszúságot ad meg, addig 1975-ben ugyanez 260 mutat. "Ha igazán jól akarom magam érezni" írja Wiesel 1973-ban "akkor elveszem a New York Times Izraellel kapcsolatosan írt cikkeit". Podhoretz mintájára több amerikai-zsidó vezető értelmiségi talál hirtelen a "valláshoz". Nowick írja, hogy a holocaust-irodalom nagy gyámja, Lucy Dawidowicz, valaha "Izrael éles kritikusa" volt. Izrael nem követelhet kárpótlást addig Németországtól, amíg az elűdözött palesztinok iránti felelősséget magáról lerázza, pörlekedett 1953-ban: "Az erkölcs nem lehet ennyire hajlékony". De mégis, nem sokkal a júniusi háború után Dawidowicz "Izrael lángoló védelmezőjévé" vált, olyannyira, hogy "a modern világ zsidóságának egységes paradigmáját -mintaképp- hirdette meg".



Az 1967 után újrászületett cionisták kedvelt taktikája volt, az állítólagosan megszállt Izrael mellett kinyilvánított oszinte támogatásukat és az amerikai zsidóság a holocaust alatt tanúsított gyávaságát, egymással szemben kijátszani. Tulajdonképpen nem cselekedtek mást, mint amit Amerika zsidó elit mindig tett; egyszerre lépve masíroztak az amerikai hatalom oldalán. Az entellektuelléknek különös érzéke volt az impozáns hosi pozitúrákhoz. Gondoljunk csak a balliberális társadalomkritikus Irving Howe-ra. 1956-ban a Howe kiadásában megjelenő folyóirat, Dissent "erkölcstelennek" minősíti és elítéli "Egyiptom közös megtámadását". Bár Izrael valójában teljesen magára volt hagyatva, mégis "kultursovinizmust", "álmissziói törekvéseket", "expanziós igyekezeteket" vetettek a szemére. Az 1973-as októberi háborút követően, amikor Amerika segítségnyújtása horizontjának magaslatán állt, How nyilvánosságra hozott egy személyes emlékiratot, "félelemmel telve" az elszigetelt Izrael állam oltalmában. A nemzsidó világ, elmélkedett egy Woody Allennek írt paródiájában, csurig az antiszemitizmussal. Az Upper Manhattan darabban így panaszkodott "Izrael már nem sikk": minden más, még Mao, Frantz Fanon és Che Guevara is több varázssal bír.

Amerika aktivistájaként, Izraelnek minden kritika kijárt. Eltekintve a folyvást erősödő nemzetközi feddésektől, mert nem mutatott hajlandóságot az arab világgal való egyezkedésre, amelyet az ENSZ-rezolúció követelt, és mert Amerika globális ambícióit vakon támogatta, rákényszerült Izrael arra is, hogy az USA eltérő nézeteit is, ossza. Amerika arab irányzatú hangadó körei nem engedték véleményükből, miszerint az USA nemzeti érdekei veszélybe kerülnének, ha az arab elitet figyelmen kívül hagyva, minden igyekezetet csak izraeli érdekeknek szentelnének.

Mások azt kifogásolták; hogy az USA-tól való hatalmi függőség és a szomszédos arab államok területének bitorlása, nemhogy alapvetően hibás, hanem Izrael saját érdekeire is káros hatással lehet. Maga az állam túlságosan militarizált lenne, és az arab világ még inkább eltávolodna. Izrael állam újdonsült "támogatóira" az ilyen beszéd eretnenségként hatott. Egy független Izrael, amely szomszédaival békében él, értéktelen; egy Izrael, amely az USA-tól való függetlenségre törekvő arab világ ideológiájához orientálódna, felérne egy katasztrófával. Csak egy, az amerikai hatalomnak elkötelezett zsidó Sparta jöhetett szóba, mert csak ebben a szerepben tudtak az USA zsidó hatalmasai az amerikai imperialista ambíciók szószólójaként fellépni. Noam Chomsky javasolta, hogy ezeket az ún. "Izrael támogatóit", találójában inkább "Izrael morális hanyatlását és végleges pusztulását támogatóknak" kell titulálni.

Stratégiai tulajdonát védelmezve, Amerika zsidó elit a HOLOCAUSTRA "emlékezett." És a szokásos magyarázat sem késlekedett; tették ezt azért, mert Izraelt a júniusi háború alatt halálos veszélyben látták és egy második holocaust közeledtét vélték fölfedezni, félelem töltötte el őket. Ez a magyarázkodás egy tüzetesebb próbát nem áll ki.

Nézzük az első arab-izraeli háborút. 1948, a függetlenség kikiáltásának előestéjén sokkal fenyegetőbb veszély leselkedett Palesztina zsidóira. David Ben-Gurion szerint "700000 zsidó" vette fel a harcot "27 millió arabbal szemben, egy a negyven ellen". Az Egyesült Államok csatlakozott az ENSZ fegyverembargójához, amivel indirekt egyértelműen az erősebb fegyverzetű arab erőt támogatta. Egy újabb náci "Endlösung" félelmetől hajtva nyüzsgésbe kezdett Amerika zsidósága. AJC vádolt; az arab államok felfegyverezték "Hitler segédét", a Muftit (Jeruzsálem), mialatt az Egyesült Államok fegyverembargóját tovább szigorította, és lelki szemek előtt "Palesztinában tömeges öngyilkosságok és a zsidók likvidálása" játszódott le. Maga az amerikai külügyminiszter George Marshall és a CIA is meg voltak győződve egy biztos zsidó vereségről, abban az esetben, ha egy háború kitörne. "Bár az erősebb fél nyert" (Benny Morris, történész), valójában ez Izrael számára nem volt sétágalopp. 1948 kezdetén, a háború első hónapjaiban, amikor májusban a függetlenséget kikiáltották, Yigael Yadin a Haganah főparancsnoka Izrael túlélési esélyeit "fifty-fifty" (50-50%) -re adta. Izrael Csehszlovákiával lebonyolított titkos fegyverüzlete nélkül, minden valószínűség szerint nem élte volna túl a történeteket. Egy évi harc után, Izrael népességének egy százalékát, 6000 embert veszített el. Miért nem került a holocaust közvetlen az 1948-as háború után az amerikai zsidóság érdeklődésének középpontjába?

Izrael hamarosan bebizonyította, hogy 1967-ben közel sem volt olyan sebezhető, mint a függetlenségi háborúban. Mind az izraeli, mind az amerikai vezetés tudta jóval előbb, hogy

Izrael az arab államok elleni háborúban könnyedén fog felülkerekedni. Miután pár nap alatt menekülésre kényszerítette Izrael arab szomszédait, meggyőzően látott napvilágot a valóság. Novick írja: "Figyelembe véve az amerikai zsidóság Izrael megsegítését célzó mobilizációját, meglepően elenyésző mértékben estek a holocaustra hivatkozások". Csak Izrael katonai erejének első demonstrációja után születik meg a holocaust-ipar szelleme és virágzik az izraeliek határtalan győzelemtudatában. Egy átlagos értelmző képességgel ezt az anomáliát nem lehet megmagyarázni.

Izrael sokkoló veresége az 1973-as októberi arab-izraeli háború kezdetén és jelentős veszteségei ez alatt, valamint az ezt követő nemzetközi elszigeteltség - amelyet később a megszokott módon magyaráztak -, elmélyíti az amerikai zsidóság Izrael sebezhetősége iránt érzett aggodalmát. Ennek megfelelően tolul a holocaustra való emlékezés a történelem középpontjába. Novickot idézve: "A sebezhető és izolált Izrael képe hirtelen az európai zsidóság harminc évvel korábbi, hasonló rémisztő helyzetére emlékeztette az amerikai zsidókat... Ez nem csak egyszerűen a holocaustról való szóbeszéd amerikai "take off"-ja (start) volt, hanem annak fokozatos (sic) intézményesítése is. Mégis tény marad az, hogy az 1948-as háborúban Izrael közelebb állt a teljes pusztuláshoz és mind relatív, mind abszolút értelemben véve, jóval magasabb áldozatot fizetett, mint 1973-ban.

Minden kétséget kizáróan, eltekintve az USA-val kötött szövetségét, Izrael nemzetközi tekintélye az 1973-as októberi háborút követően a mélypontra csúszott. Nos, vonjunk egy hasonlatot az 1956-os szuezi háborúval. Izrael és a szervezett amerikai zsidóság azt állították, hogy a Sínai-félsziget invázióját megelőző éjszaka, Egyiptom Izrael létét fenyegette; következőképpen Izrael teljes visszavonulása a Sínai félszigetéről "Izrael vitális érdekeit: megmaradását, mint állam" gyengítette volna. A nemzetek közössége azonban hajthatatlan maradt. Szomorúan emlékezik vissza Abba Eban az ENSZ közgyűlésén mondott pompás eladására, amelyet "szunni nem akaró vastaps követett, de végül is a többség ellenünk szavazott". Ennél a döntésnél az USA fontos szerepet játszott. Nem csak Eisenhower Izrael visszavonulásra kényszerítő parancsa, hanem a tény maga, hogy Izrael támogatottsága az amerikai közvélemény szemében "ijesztően a mélypontra zuhant" (írja a történész Peter Gros). Ennek fejében, közvetlen az 1973-as háborút követően, az USA masszív katonai támogatást bocsátott Izrael rendelkezésére; ennek mérete jóval meghaladta az ezt megelőző négy évben nyújtott összes segítséget, és az amerikai közvélemény egy emberként állt Izrael mögött. Ez volt "Amerikában a holocaust- szóbeszéd..." un. "take off"-ja és ebben az időben Izrael kevésbé volt elszigetelve a külvilágtól, mint 1956-ban.

Ténylegesen a holocaust-ipar nem azért került a történelem középpontjába, mert Izrael az 1973-as októberi harcokban váratlan vereségek érték és pária státusza közvetlen azt követően az "Endlösung" emlékét idézték. Sokkal inkább meggyőzte Amerika és Izrael elitét Sadat erőteljes katonai fellépése az októberi háborúban, olyannyira, hogy egy megegyezés Egyiptommal, beleértve az Izrael által 1967-ben bekebelezett területek visszaadását, nem várható magára sokáig. Izrael tárgyalásaihoz szükséges külső nyomás intenzívitására, megnövelte a holocaust-ipar. Döntő jelentőséggel bírt az a tény, hogy Izrael az 1973-as háború után nem volt az ENSZ-től elszigetelve. Ezek a fejlemények az amerikai-izraeli szövetség keretében játszódtak le, amelyek továbbra is teljesen érintetlenek maradtak. A történelmi dokumentumok meggyőzően bizonyítják, hogy ha Izrael, az októberi háborút követően teljesen magára maradt volna, az amerikai zsidók egy jöttányival sem emlékeztek volna többet a zsidók tömegirtására, mint azt tették az 1948 és 1956-ban.

Novick ezzel kapcsolatosan szárnymagyarázatokkal szolgál, amelyek kevésbé meggyőzőek. Zsidó hittudósok idézeteit hívja segítségül, amikor feltételezi, "a hatnapos háború a holocaust és a megmenekülés nemzeti teológiáját szülte meg". 1967 júniusi győzelem "fénye" örökre eluzi a náci tömegmészárlás "sötéttségét" - "a győzelem Istennek egy új lehetőséget adott". A holocaust eloszór csak 1967 júniusa után jelenhetett meg az amerikai közéletben, mert így "az európai zsidóság kiirtásának fejezete - ha nem is szerencsés, de mégis elfogadható formában - zárulhatott le." A hivatalos zsidó értelmezés szerint, mégsem a júniusi háború, hanem Izrael államalapításának dátuma jelenti a megmenekülés időpontját. Miért kellett akkor a HOLOCAUST-nak egy második megmentésre várnia? Novick úgy véli, "a zsidó emberkép életre keltése, mint hős katona" a júniusi háborúban "nem csekély mértékben járult hozzá a gyenge és passzív áldozat kliséjének számuzésához, amely... a zsidók holocaustról folytatott

diskussziójának korábban olyannyira útjában állt". Mégis, a bátor helytállást illetően, 1948 háborúja Izrael legfényesebb korszaka marad. Moshe Dayan merész és briliáns 100 órás sinai hadjárata 1956-ban volt az elohírnöke az 1967 júniusi gyors győzelemnek. Miért ragaszkodnak az amerikai zsidók annyira a júniusi háborúhoz, a klisé eluzéséhez?

Novick magyarázata, amely az amerikai zsidó elit útját a nácik által elkövetett zsidóirtások újrafelfedezéséhez taglalja, így nem elfogadható. Ezt a következő meggyőző részletek világítják meg:

Miközben az amerikai zsidóság vezetői, Izrael elszigetelésének és sebezhetőségének legfőbb okai után kutattak- talán egy félmaroknyit, lehetne erre találni - a következő változat nyerte el a hitelességet: a nácik zsidókon elkövetett buncselekményeinek egyre halványodó emléke, valamint egy olyan generáció felnövekedése, amely a holocaustot nem ismerte, oda vezetett, hogy Izrael elvesztette mindazon támogatást, amelyre korábban szívesen számíthatott.

Miután az amerikai zsidó szervezeteknek nem állt módjukban a Közel-Kelet legújabb eseményeire befolyást gyakorolni, és még kevesebbet annak jövőjéért tenni, a holocaust emlékének újraélesztésén szorgoskodtak. Ekkor született meg a "feledésbe merülő emlékek" első kommerciális ajánlata.

Miért éppen a "feledésbe merülő emlékek" lettek oly nagy "népszerűsége" Izrael kedvezőtlen nemzetközi státuszának elemzésekor, 1967 után? Ez a magyarázat minden bizonnyal nem fedte a valóságot. Mint, azt Novick maga is gazdagon dokumentálta, az Izraelnek juttatott segítségnek kevés köze lehetett a "náci uralom buncselekményeire való emlékeztetésekhez", továbbá ezek az emlékek az idők folyamán, amikor Izrael a nemzetek szimpátiáját elvesztette, már nagyon is sokat vesztek erejükből. Vajon miért tudták a zsidó elit nagyjai csak "édeskeveset befolyásolni" Izrael jövőjét? Hiszen egy tökéletesen működő szervezői hálózattal rendelkeztek. Miért volt a "holocaust-emlékének újraélesztése" az egyetlen hajtóerő? Miért nem fogadták el a nemzetek döntését, amely Izraelt, a júniusi háborúban elfoglalt területek visszaadására kötelezte, valamint egy "igazságos és hosszantartó békét" garantált Izrael és arab szomszédai között? (ENSZ határozat 242)

Egy egyszerűbb, habár egyáltalán nem hízogó magyarázat, így fogalmazható meg; az 1967 júniusi háborút megelőzően Amerika zsidó elit csak akkor hivatkozott a nácik zsidókon végzett pusztítására, amikor az saját politikai céljukat szolgálta. Frissensült védopajzsuk, Izrael, az Eichmann-ügy keretében kovácsolt a zsidóirtásból tökélet. Annak későbbi hasznát jól ismerve, a júniusi háború után Amerika zsidó elit, szándékosan nyúl a nácik zsidókon elkövetett tömegirtásához. Ideológiáikat átfórmálva, a holocaust tökéletes fegyvernek bizonyult az Izrael célzó kritikák elfojtására. Éspedig a következő módon. Alapvetően lényeges azt a tényt kiemelni, hogy a HOLOCAUST ugyanazt a fontos funkciót töltötte be Amerika vezető zsidósága, mint Izrael számára; ugyanis a HOLOCAUST egy hosszútávlatú, pótolhatatlan értékű nyero zseton volt, egy nagytételű hatalmi játékban. A holocaust emlékét félto hangos aggodalomkinyilvánítás ugyanúgy mesterséges és megjászott volt, mint Izrael sorsa feletti jajveszékélés. Csak ez magyarázhatja többek között azt is, hogy Amerika zsidósága Ronald Reagan 1985-ben a bitburgi katonai temetőben tartott zagyvabeszédét; miszerint az ott nyugvó német katonák (beleértve a Waffen SS tagjait) is a KZ-táborok lakóihoz hasonlóan, a nácik áldozatainak minosíthatók, oly hamar megbocsátotta és elfelejtette. Sőt, 1988-ban Reagan az egyik legismertebb holocaust-szervezettől, a Simon-Wiesenthal-Centrumtól, kap "Izrael állhatatos és kitartó támogatásáért" kitüntetését "Humanitarian of the Year" címmel. 1994-ben a pro-izraeli ADL szervezet "Torch of Liberty" kitüntetését adományozza neki.

Jesse Jackson atya jóval korábbi, oszinte reakcióját 1979-ből, "szomorú és fáradt vagyok akármi továbbit is a holocaustról megtudni", már nem bocsátották meg, és nem felejtették el olyan sietosen. Valójában soha nem szuntek meg az amerikai zsidó hatalmasok támadásai Jacksonnal személyével szemben. Ha nem is "antiszemita megjegyzései", de jóval inkább "a palesztinok melletti pártfogása"(Seymour Martin Lipset és Earl Raab) miatt. Jackson esetében még egy fontos tényező játszott nem kis szerepet: ő ugyanis, azt a választóréteget képviselte, amellyel a szervezett amerikai zsidóság, a hatvanas évek végétől hadilábon állt. A HOLOCAUST ebben a tekintetben is, mint hatalmas ideológiai fegyver, megállta a helyét.

Nem Izrael vélt gyengesége és elszigeteltsége, de nem is egy második holocaustot félo aggodalom, hanem inkább duzzadó katonai ereje és az Egyesült Államokhoz kötödo stratégiai szövetsége ösztökélte Amerika zsidó elitét 1967 után a holocaust-ipar életre keltésére. Ha akaratlanul is, de Novick adja erre a legjobb bizonyítékot. Azt feszegetve, hogy Amerika Izrael-politikáját hatalmi érdekek és nem a náci "Endlösung" veszélye vezérelték, így ír: " A második világháborút követő huszonöt év alatt, amikor a holocaust még elevebben élt az amerikai vezetés emlékezetében, Izrael támogatottsága az Egyesült Államok részéről teljesen elenyészo volt. Nem Izrael vélt gyengesége és sebezhetősége, hanem éppen annak a hatnapos-háborúban bebizonyított ereje eredményezte, hogy az Izraelnek juttatott amerikai segítség cseppjei szabályos árvízé duzzadtak". Ez a teória maradéktalanul jellemzi az amerikai zsidó elit tipikus viselkedését.

A holocaust-ipar belső forrásokból is táplálkozik. Hivatalos interpretációk kiemelik az egyik oldalon az "identitás felismerés politikájának" idoszeruségét, a másikon tudatosítják "az áldozati szerep elvállalásának kultúráját". Valójában, az identitást vissza lehet egy vélt történelmi kiszolgáltatottságra vezetni; hasonlóképpen igyekeztek a zsidók saját etnikai azonosságukat a holocaustban megtalálni.

Érdekes módon az érintett embercsoportok közül, feketék, latinok, amerikai oslakosok, asszonyok, melegek, akiknek ugyancsak áldozati szerep jut ki osztályrészül, csak egyedül Amerika zsidósága nem érzi a hátrányos megkülönböztetést. Identitásukat felismero politikájuk és a HOLOCAUST valójában nem az áldozati státusz alapján hódított teret Amerika zsidósága körében, hanem éppen ellenkezőleg azért, mert ok valójában nem áldozatok.

Miután a második világháború után az antiszemitizmus utolsó bástyái is elestek, kerültek a zsidók az Egyesült Államokban nagy fontosságú szerepekhez. Lipset és Raab szerint, a zsidóság egy fore jutó jövedelme majdnem a nemzsidó keresetek kétszerese; Amerika negyven leggazdagabbja közül, tizenhat zsidó, 40 százaléka az amerikai Nobeldíj-tulajdonosoknak a természet és gazdaságtudomány területén zsidó, hasonlóképpen az egyetemi professzorok 20 százaléka valamint a nevesebb New York-i és washingtoni ügyvédirodák 40 százaléka. És a lista nem végleges. A zsidó identitás már réges-rég nem áll a siker útjában - az maga a siker biztosító. Úgy, ahogy sok zsidó Izraelt, annak kellemetlen vonzatai miatt megtagadta, majd a cionizmus élharcosa lett, amikor annak értékei megcsillantak, hasonlóképpen tagadták meg etnikai identitásukat a terhes és váltak újra hithu zsidókká a kevésbé terhes időkben.

Az amerikai zsidóság sikertörténete alapozta meg az újra felfedezett zsidó identitást. Kinek lett volna mersze még a zsidóság "kiválasztottságát" megkérdőjelezni? A "A Certain People: American Jews and Their Lives Today" -ban jellegzetes stílusban áradozik az -ugyancsak "újrászületett" zsidó- Charles Silberman : " A zsidók nem lettek volna emberi lények, ha tartózkodtak volna felsőbbrenduségük mindenkori kinyilvánításától" és " az amerikai zsidóknak különösen nehezére esik, e felsőbbrenduségi tudatot teljesen kikapcsolni, még ha olyannyira is igyekeznek arra". A regényíró, Philp Roth szerint, a zsidó gyermek nem örököl törvénygyujteményt, a képzés tudományának esszenciáját, a nyelvet és végül Istent, hanem egy bizonyos pszichológiai tartalmat - és ezt a pszichológiai tartalmat négy szóban lehetne formába önteni: "A zsidók valami jobbak". Mint az a következőkben látható lesz, a HOLOCAUST negatív verziója megdicsóult sikerüknek arra szolgált, hogy a zsidók kiválasztottságát igazolja.

A hetvenes évekre az antiszemitizmus már nincs úgy jelen az amerikai közéletben, mint addig. Mindettől teljesen függetlenül, megkondítja a zsidó vezetés a vészharangokat, miszerint Amerika zsidóságát egy fertozo "új antiszemita hullám" veszélyezteti. Az ADL ("mindazokra emlékezve, akik meghaltak, mert zsidók voltak") egyik legismertebb kutató akciójának prominens bizonyítékai között található, a Broadway-musical Jézus Krisztus szupersztár, és egy korabeli kultúrtermék, egy magazin, amely " Kissingert, mint farkcsóváló talpnyalót, gyávát, pimasz frátert, hízelgot, zsarnokot, felfelé iparkodót szociálsenkit, züllött manipulátort, bizonytalan sznobot és elvtelen hatalomhajtást" jellemez - az ő esetében enyhén fogalmazva.

Amerika szervezett zsidóságának e mesterkélt eljátszott antiszemita-hisztóriája több ügyet szolgált. Izrael államot, mint az amerikai zsidóság legutolsó menedékhelyét értékeli föl. Továbbá, az állítólagos antiszemitizmus ellen küzdő zsidó organizációk adakozásra szólító felhívásai is nyitott fülekre találtak. "Így lesz az antiszemita arra elitelve", vallja Sartre, "hogyan ellensége nélkül, akit ő megsemmisíteni kíván, életképtelenné váljon". Természetesen, minden zsidó szervezet számára ennek a mondatnak az ellenkezője is igaz. Miután az antiszemitizmus hiánycikké vált, az utóbbi években a fontosabb zsidó "védelmi" szervezetek - különösen az ADL és a Simon-Wiesenthal-Zentrum - között éles konkurenciaharc robbant ki. Ami az adományozásokat illeti, a feltételezett, Izraelt fenyegető veszélyek, hasonló célokat szolgáltak. Az Egyesült Államokban tett látogatásáról visszatérő neves újságíró, Danny Rubinsteintől hallhattuk: "A zsidó gyülekezetben élők többsége szerint, nagyon fontos az Izraelt fenyegető külső veszélyekre terelni a figyelmet... Az amerikai zsidó gyülekezetnek Izraelre, csak, mint a brutális arab támadások áldozati státuszára van szüksége. Egy ilyen Izrael számára mindig lehet támogatásra, adományokra és pénzre számítani. ... A hivatalos összegek dimenziója közismert, amelyeket a United Jewish Appeal Amerikában mindenütt összeharácsol, ahol Izrael neve szóba kerül, és amelynek körülbelül a felét nem Izrael kapja, hanem Amerika zsidó szervezetek zsebelik be. Lehet ennél még nagyobb cinizmusról beszélni? Amint azt látni fogjuk, a holocaust-ipar "rászoruló holocaust-áldozatok" kizsákmányolása ennek a cinizmusnak a legaktuálisabb és legocsmányabb manifesztációja.

Az antiszemita vészharangok megkongatását valójában más indokolta. Miközben az amerikai zsidók szekuláris sikereket sorozatán ünnepelték, fokozatosan a politikai jobb irányvonalába mozdultak el. Még akkor is, ha közérdeku témáknál, mint szexuálkerülés és magzatelhajtás inkább a baloldali vonalat képviselték, egy erőteljes jobbos zsidó vélemény-eltolódást lehet a politika és gazdaság területén tapasztalni. Ezzel a politikai fordulattal egyidejűleg megfigyelhetünk egy belső párfordulást is, amint a zsidók régebbi nincstelen szövetségeseiket cserbenhagyva, az összes rendelkezésükre álló javakat kizárólagosan csak zsidó célokra rezerválták. Az amerikai zsidók effajta új orientációja minden kétséget kizáróan, az egyre erősödő zsidó-fekete feszültségekben vált nyilvánvalóvá. Korábban még a feketékkel karöltve, harcolva az USA szinte minden társadalmi csoportosulását érintő diszkriminációja ellen, egyre több zsidó hagyta el a hatvanas évek vége felé a polgári jogokért harcoló szövetséget, amit Jonathan Kaufman így magyaráz: "a polgárjogi mozgalmak célja eltolódott - a politikai és törvényjogi egyenjogúságért való harcot, leváltotta gazdasági egyenjogúságért folytatott küzdelem". Cheryl Greenberg hasonló élménnyel gazdagít: "Miután a polgárjogi mozgalmak elérték Északot, minden négy liberális zsidó közül egy, új integrációs lehetőség után nézett. A zsidók inkább osztály-, mintsem fajelméletben magyarázták aggodalmaikat, és menekültek a fehér keresztényekhez hasonlóan az elővárosokba, elejét véve annak, amit iskoláik és lakónegyedeik pusztulásán értettek." Az események egyik emlékeztető tetőpontja volt a tanárok 1968-as sztrájkja New York City-ben, ahol is egy messzemenő zsidó vezetés alatt álló szakszervezet nézett farkasszemet a feketék közösségi aktivistáival, akik iskoláik -drasztikusan leromlott- biztonságát szavatoló ellenőrző intézkedések bevezetéséért harcoltak. A sztrájkról szóló jelentésekben gyakran olvasunk antiszemita kísérelésekről. A sztrájkot megelőző rasszista zsidó kitérőkre kevesebb szó esik. A közelmúltban zsidó publicisták és szervezetek komoly erőfeszítéseket tettek az affirmative action (kisebbségek integrációját célozza) programjainak megszüntetésére. A legfelsőbb bíróság kirakatperei - DeFunis (1974) és Bakke (1978) - egy állítólagos erős zsidó többségre hivatkozva, adta az AJC, ADL és AJ-Congress, affirmative action ellenes állásfoglalását bírósági jegyzőkönyvbe.

A saját csoport- és osztályérdekeiket agresszíven védelmező zsidó elit, antiszemitizmussal bélyegzett meg minden oppozíciós, konzervatív politikájukat megkérdőjelező igyekezetet. Így nyilatkozik az ADL főnöke, Nathan Perlmutter; az "igazi antiszemitizmust" Amerikában politikai háttér táplál, amely a "zsidó érdekekre" nézve káros, mint például a kisebbségek integrációja, a védelmi költségvetések csökkentése és az új elszigeteltség valamint az atomerőművek elleni harc; sőt magukat a college-ok választási reformjait is hozzávette.

Ebben az ideológiai offenzívában a holocaustnak döntő szerepet szántak. Legnyilvánvalóbban utal erre az a tény, hogy mindennemű és mindenkor, őket érő kritikát történelmi üldöztetésükre hivatkozva visszautasítanak. A kisebbségek integrációját bénító ellenállásuknál nem szüntenek meg ürügyként, mint "numerus clausus"-ra, múltbéli szenvedésükre utalgatni. Mindezen túlmenően, az antiszemitizmust a holocaust keretén belül

## Holokauszt-Ipar

magyarázva, mint a nemzsidók, a zsidóságot megvető irracionális gesztusát értelmezték. Annak esetleges lehetőségét, hogy ez a nemzsidókkal szemben táplált gyűlölködő hangneme egy érdekkonfliktushoz vezethet (erről még később), elejétől kezdve kizárták. Ezért volt a holocaustra való hivatkozás egy csel, a zsidóságot érő mindennemű kritika jogosultságának aláásására, azt hangoztatva, hogy az őket érő kritika csak beteges gyűlölet szüleménye lehet.

Miként a szervezett zsidók eloszeretettel hivatkoztak a HOLOCAUST-ra, amikor Izrael erejének teljében duzzadt, ugyanúgy tették azt, amikor Amerika zsidóságának hatalma delelőjére érkezett. Mégsem szünek és szünek meg a zsidóságot közvetlen fenyegető MÁSODIK HOLOCAUST-ra figyelmeztetni. Ilymódon tudta Amerika zsidó elit hosi társadalmi pozícióját elfoglalni, miközben gyáva nyomást gyakorolt környezetére. Norman Podhoretz kiemeli az 1967 júniusi háború után tapasztalható zsidó elszántságot "ellenállni mindenkinek, aki mindegy, hogyan, milyen mértékben és milyen okból próbál meg kárt okozni... minden támadást vissza fogunk verni." Amint az Egyesült Államok által állig felfegyverzett izraeliek a rakoncátlanokó palesztinokat hősiesen idomítják, hasonlóképpen tartják kordában az amerikai zsidók a lázongó és követelőző feketéket.

Azoknak parancsolgatni, akiknek nincs lehetőségük az önvédelemre: ez Amerika szervezett zsidóságának igazi kurázsija.

## 2

## Csalók, üzletelők és a történelem

"A Holocaustra való hivatkozás" jegyzi meg az elismert izraeli szerző Boas Evron, tulajdonképpen nem más, mint "hivatalos hangulatkelto célzatú doktrína, amely szüntelenül címszavakat és hamis világnézetet teremt, és egyáltalán nem célja a múlt megértése, jóval inkább a jelen manipulációja." A holocaust önmagában nem állítható egyetlen speciális politikai program szolgálatába sem. Segítségével éppúgy indokolható Izrael politikájának elutasítása, miként támogatása is. Eme eltorzult ideológiai szemléletmód által - Evrons szavaival - válik "a náci által történt megsemmisítésre való emlékezés" mégiscsak "hatékony eszközzé az izraeli kormányzat és más országok zsidóinak kezében". A zsidók náci által véghezvitt tömeges megsemmisítéséből jött létre a HOLOCAUST.

Két központi dogma képezi a HOLOCAUST strukturális alapját: I. a HOLOCAUST a történelem abszolút egyedülálló eseménye; II. A HOLOCAUST a nemzsidók zsidókkal szembeni ésszerűtlen, örök gyűlöletének betetőzése. Az 1967-es júniusi háború előtt ezeknek a dogmáknak egyáltalán nem volt szerepük a nyilvános vitában, jóllehet a HOLOCAUST-irodalom központi alkotóelemeivé váltak, a zsidók náci által végrehajtott tömeges megsemmisítésének tudományos kutatásában eredetileg egyáltalán nem merülnek fel. Másrészt viszont mindkét dogma a zsidóság és a cionizmus fontos vonásaira épül.

A náci tömeggyilkosságát a II. világháború után eloször, nem mint kizárólagosan zsidó vonatkozású, még kevésbé történelmileg egyedülálló eseményként értelmezték. Különösen Amerika szervezett zsidósága törekedett az eseményt az egész egy részeként beállítani. A júniusi háború azonban a náci "Endlösung", ("végso megoldását") gyökeresen más keretek közé helyezte. Az elsődleges és legfontosabb igény, amely az 1967-es háború következményévé és az amerikai zsidóság jelképévé vált" emlékszik Jakob Neusner "a HOLOCAUST... egyedülálló és az emberiség történetében páratlan volta. A történész David Stannard felvilágosító tanulmányában gúnyosan ír "a holocaust-hagiografusok kis iparágáról, mely vakbuzgó teológusok egész energiájával és ötletgazdagságával a zsidó tapasztalat páratlanságáért küzdenek. Az egyedülállóság dogmájának végül is nincs semmi értelme. Alapjában véve minden történelmi esemény egyedülálló, mert térhez és időhöz kötött. És minden történelmi folyamatnak van megkülönböztető, mint ahogy a többi eseménnyel közös vonása is. A HOLOCAUST rendkívülisége abban áll, hogy az egyedülállóságát abszolút döntőnek tartják. Milyen más történelmi eseményt - kérdezhetnénk - illet meg döntően az egyedülállóság kategóriája? Jellemző módon kiemelik a holocaust megkülönböztető ismérveit, hogy az eseményt egy tökéletesen önálló kategóriába sorolhassák. Emellett sohasem derül ki, miért tekintendo a számos közös ismérv az összehasonlításban lényegtelennek.

Minden holocaust-szerző egyetért abban, hogy a HOLOCAUST páratlan, de kevesen, ha egyáltalán, a miértjében. Mihelyst a holocaust egyedülállóságát bizonygató érvek egyikének hitelessége megdől, annak azonnal új lép a helyébe. Jean-Michel Chaumont szerint az egymásnak ellentmondó érvek sokszorosítása, amelyek egymást semlegesítik, ahhoz vezet, hogy: "az ismeretanyagot nem bővítik. Minden alkalommal a nullánál kezdik újra, hogy az elozónél jobb érvet állítsanak fel". Másként szólva: magában a HOLOCAUST felépítményében adott az egyedülállóság - ennek bizonyítása engedélyezett, tagadása a holocaust tagadásával egyenlő. A probléma oka feltehetően az elfeltételben és nem a bizonyítékban rejlik. Még ha maga a holocaust egyedülálló is volna, mi adná a különbséget? Miként változna a felfogásunk, ha a náci zsidókon végrehajtott tömeggyilkossága, hasonló katasztrófák sorában nem az első, hanem a negyedik vagy ötödik helyet foglalná el?

Steven Katz a *The Holocaust in Historical Context*-tel vetette be a maga tétjét, a holocaust egyedülállóságát bizonygató szerencsejátékba. A három kötetre terjedő vizsgálódás első

kötetében, Katz mintegy 5000 címet sorol fel; megvilágítja az emberiség történelmének egészét, hogy bebizonyítsa a "Holocaust azért olyan egyedülálló jelenség, mert korábban még egyetlen állam sem tervezte el tudatosan és módszeresen egy adott nép férfiainak, asszonyainak, gyerekeinek fizikális megsemmisítését..."

....Lefordítva: Az a történelmi esemény, mely össze nem téveszthető sajátossággal bír, az egy mással össze nem téveszthető történelmi esemény. Minden későbbi félreértés elkerülésére, magyarázza Katz a továbbiakban, ő a fenomenológia fogalmát nem-husserl-i, -schutz-i, -scheler-i, -heidegger-i, -merleau-pontyi-i értelemben alkalmazza". Lefordítva: az egész katz-i vállalkozás egy fenomenális badarság. Még ha a katz-i feltétel támpontokon nyugodna is, ami nem az esetünk, akkor sem volna bebizonyított, hogy a holocaust össze nem téveszthető ismérvekkel bír. Csodaként is hatna, ha ez nem így volna. Chaumont végkövetkeztetése: a katz-i tanulmány nem más, mint "tudományként" álcázott "ideológia". Errol rövidesen többet.

A két hipotézist, miszerint a holocaust egyedülálló és ugyanakkor ésszel felfoghatatlan, kevés választja el egymástól. Amennyiben nem létezik a holocausthoz fogható történelmi esemény, akkor következetesen ezek felett álló, és mint ilyen történelmileg felfoghatatlan kell, hogy legyen. Valóban a HOLOCAUST egyedülálló, mert nem értelmezhető, és mivel nem értelmezhető, ezért egyedülálló.

Novick ezt a misztifikációt a "holocaust szentté avatásának" keresztelte, és amelynek ideológiai atyja Elie Wiesel. Wiesel számára a HOLOCAUST, mint azt Novick joggal észrevételezi, valóban egy "misztérium"-vallás. Wiesel ezt így értelmezi; a HOLOCAUST "a sötétségbe vezet", "minden választ megtagad", "a történelem határain túl fekszik", "mind a tudásnak, mind az értelmezésnek ellenáll, "nem magyarázható vagy képszerűen rekonstruálható", "nem felfogható vagy továbbadható" és "egy kozmikus méretű változás" jellemzi. Csupán az apostoli túlélő (azaz ő Wiesel) alkalmas e misztérium megsejtésére. És mégis a HOLOCAUST misztériuma, miként azt Wiesel elismeri, "nem továbbadható"; "még csak szóba sem önthetjük tartalmát". Következésképpen Wiesel előadásain -standard tiszteletdíj 25000 \$ és limuzin soforrel- Auschwitz "titkát" a "hallgatásban rejlo igazságnak" nevezi.

Ezen szemlélet alapján a HOLOCAUST józan értelmezése, annak tagadásához vezet. Az ésszerű megközelítés ugyanis tagadja a HOLOCAUST egyedülállóságát és misztériumát. És az, aki a HOLOCAUST-ot mások szenvedéseivel összehasonlítja, "az a zsidó történelemmel szemben felségárulást követ el". Néhány éve a következő paródia gondoskodott nagybetűs címről egy New York-i bulvárlapban: "Michael Jackson és még 60 millió ember hal meg egy nukleáris holocaust következtében". Ezt Wiesel dühöngő tiltakozása követte az olvasói levelek rovatában: "Hogyan méréselheti valaki a tegnap írottakat holocaustnak nevezni? Csak egyetlen igazi holocaust létezett..." Annak bizonyítékául, hogy az élet maga is paródiákkal szolgál, Wiesel új emlékkönyvében azért dorgálja Simon Perezét, mert (nem) vonakodott évszázadunk "két holocaustjáról" Auschwitzról és Hirosimáról beszélni. Ezt nem lett volna szabad megtennie". Wiesel kedvenc jelmondata így hangzik: "a holocaust általános érvényűsége az egyedülállóságában rejlik". De miként lehet a holocaust általános érvényű is, ha összehasonlíthatatlanul és felfoghatatlanul egyedülálló?

A holocaust egyedülállóságáról szóló vita meddő. A holocaust egyedülállóságát védelmező állítások ténylegesen, az "intellektuális terrorizmus" (Chaumont) egyik formáját öltötték fel. Az ismert és elfogadott összehasonlító eljárásokat alkalmazó tudományos kutatóknak számtalan fenntartást kell ahhoz figyelembe vennie, ha a HOLOCAUSTOT, trivialisitását illetően a legenyhébb kritikát is el akarja kerülni.

A holocaust egyedülállóságának tézisében annak szörnyűsége volt mérvadó. Mások szenvedése, bármilyen szörnyű is legyen, ezzel egyszerűen nem összehasonlítható. Bár a holocaust egyedülállóságának szószólói visszautasítják ezt az implikációt, elutasításaik mégsem oszinték.

Bár a holocaust egyedülállóságát bizonygató tézisek intellektuálisan meddők és erkölcsileg elvetendők, mégis fennmaradnak. Vajon miért, hangzik a kérdés? Eloszor is az



egyedülálló szenvedés kizárólagos jogot ad. A holocaust összehasonlíthatatlan szörnyisége Jacob Neusner szerint a zsidókat nemcsak hogy kiválasztja a többiek közül, hanem "feljogosítja őket a többiekkel szemben". Edward Alexander számára a HOLOCAUST egyedülállósága "moralis tökélet" jelent; a zsidóknak ezen "nagy értékű vagyon" feletti "uralomra igényt kell tartaniuk".

A holocaust egyedülállósága - ez a "jog" másokkal szemben, ez a "nagyértékű vagyon" - ténylegesen egy kiváló alibi Izrael számára. "A zsidó szenvedés olyannyira egyedi", vallja Peter Baldwin, "hogy kiegészíti mindazon erkölcsi és érzelmi követelményeket, amelyeket Izrael más országokkal szemben... felállíthat". Nathan Glaser szerint így adja meg a holocaust, amelyben a "zsidók különleges összetéveszhetetlenségére utal" a "zsidóknak, mint különlegesen veszélyeztetett népnek, a jogot arra, hogy mindennemű, a túléléshez szükséges erőfeszítést különösen üdvösnek tekintsen". Egy jellegzetes példa erre: minden, az izraeli nukleáris fegyverek fejlesztését magyarázó hír, a holocaust szellemét idézi. Mintha Izrael éppen nem a legjobb úton tartana a nukleáris hatalmi státusz birtoklása felé.

Egy másik tényező: a holocaust egyedülállóságának állítása egyenértékű a zsidóság egyedülállóságának állításával. Nem a zsidók szenvedése tette a holocaustot egyedülállóvá, hanem az a tény, hogy a zsidók szenvedtek. Azaz a holocaust valami különleges, mert a zsidók maguk is különlegesek. Ismar Schorsch, a Zsidó Teológiai Szeminárium elnöke hevesen kritizálja a holocaust egyedülállóságát kiigénylő igyekezeteket, mint "a kiválasztottság ízléstelen szekularizált változatát". Miként Elie Wiesel a holocaust egyedülállóságát, hasonló vehemenciával képviseli ő a zsidók egyediségének a tézisének. "Mindenképp mások vagyunk". A zsidók különlegesek ontológiailag (lételméletileg). A HOLOCAUST a nemzsidók évezredek gyűlöletének csúcspontját fényjelezte; ily módon nemcsak a zsidók összehasonlíthatatlan szenvedéséről, hanem azok egyedülállóságáról is tanúskodott.

A II. világháború alatt és után, számol be Novick, "aligha értette volna meg valaki is a kormányon (USA) belül vagy akár azon kívül > a zsidók kiszolgáltatottságának > kifejezését".

A fordulat 1967 júniusa után jött. "A világ hallgatása", "a világ közömbössége", "a zsidók elhagyatottsága": adták a HOLOCAUST-vita alapfogalatait.

A cionista hittétel elsajátításával Hitler "Endlösung"-ja a HOLOCAUST felépítményében a nemzsidók ezeréves zsidógyűlöletének csúcspontjává fejlődött. Zsidók pusztultak el, mert az összes nem zsidó, legyen az tettes vagy passzív tettestárs, a halálukat kívánta. Wiesel szerint a "szabad és civilizált világ" kiszolgáltatta őket "hóhérjaiknak. Voltak végrehajtók - gyilkosok - és voltak, akik hallgattak". A nemzsidók gyilkos impulzusára egészében véve nincs egyetlenegy történelmi bizonyíték sem. Daniel Goldhagen kitartó erőfeszítése ennek bizonyítására a Hitler önkéntes gyilkosai-ban, mindenképp furcsának tunik. Politikailag viszont rendkívül hasznos. Egyébként lerögzíthetjük, hogy az "örökös antiszemitizmus" az antiszemiták malmára hajtja a vizet. Arendt így magyarázza a Totális uralom eredete és elemei-ben: "Nem szorul magyarázatra, hogy az antiszemita történetírás hivatászerűen magáévá tette, és a lehető legjobb alibit szolgáltat minden szörnyiségnek: Ha ez valóban igaz, hogy az emberiség mindenkor ragaszkodott zsidók elpusztításához, akkor a zsidógyilkosság egy normális emberi tevékenység, és a zsidógyűlölet egy olyan reakció, amely még csak indoklásra sem szorul. A meglepo és zavartkeltő a szunni nem akaró zsidógyűlölet hipotézisében az, hogy ebben az alapkérdésben a legtöbb elfogulatlan és majdnem mindegyik zsidó történész egységes".

A nemzsidók örök zsidógyűlöletének holocaust-dogmája arra szolgált, hogy megindokolja egy zsidó állam szükségességét, és magyarázatot adjon az Izrael ellen táplált ellenségeskedésre. A zsidók állama az egyedüli menedék a gyilkos antiszemitizmus következő (elkerülhetetlen) kitörésével szemben; következésképpen minden a zsidó állam ellen irányuló támadás és védekezési manóver mögött a gyilkos antiszemitizmus rejtozik. A regényíró Cynthia Ozick az Izrael elleni kritikára magyarázatként a következő választ adta: "a világ ki akarja a zsidókat irtani... mindig is a zsidók kiirtására vágyott". Ha az egész világ a zsidókat halottnak akarja látni,

akkor ez valóságos csoda, hogy még mindig élnek - és nem úgy, mint az emberiség nagy része, nem kell éhezniük.

Ezen kívül Izraelnek ez a dogma teljhatalmú menlevelet biztosított: miután a nemzsidók állandóan készek a zsidók gyilkolására, a zsidóknak korlátlan joguk van arra, hogy magukat tetszés szerint megvédjék. Akármilyen eszökhöz is nyúljanak a zsidók, akár agresszió vagy kínzás, az jogos önvédelem kategóriájába esik. Boas Evron sajnálkozik "a holocaust tana" mint a nemzsidók örök gyűlölete felett és rögtön hozzáteszi, hogy ez által "ténylegesen tudatos paranoia alakult ki... Ez a gondolatvilág... előre megbocsát minden nemzsidót érinto embertelen bánásmódot, mivel az uralkodó mitológiai azt mondja, hogy "a zsidók megsemmisítésében minden nép együttműködött a náccikkal", miszerint zsidóknak minden megengedett más népekkel szemben".

A nemzsidók zsidóellenessége a HOLOCAUST felépítményében nem csak kiirthatatlan, hanem ésszerűtlen is. Goldhagen magasan felülmúlja a cionista - nem beszélve az ésszerű tudományos munkákról - elemzéseket, amikor azt a nézetet képviseli, hogy az antiszemitizmusnak "a tényleges zsidókhöz semmi köze nincs", "alapvetően nem válasz az objektív értékelt zsidó tevékenységre", "semmi köze nincs a zsidók cselekedeteihez...és a tényleges jellemvonásokról alkotott ismeretekhez". A nemzsidó elme kóros zavara. > Irracionális érvektől hajtva, az antiszemita rossznéven veszi a zsidótól "Wiesel szerint" hogy egyáltalán létezik". "Bármit tesznek, vagy nem tesznek a zsidók, nem csak, hogy annak semmi köze nincs a zsidógyűlölethez", jegyzi meg kritikusan a szociológus John Murray Cuddihy, "hanem minden, a zsidók zsidógyűlöletben való cselekvő részvételét igazolni kívánó kísérlet, maga a zsidógyűlölet egyik megjelenési formája".

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy az antiszemitizmus létjogosult volna, vagy hogy a zsidók a rajtuk elkövetett buncselekményekért félosséggel tartoznának, hanem csupán azt, hogy az antiszemitizmus sajátos történelmi összefüggésben az érdekek megfelelő összjátékaként nyer arculatot. Egy tehetséges, jól szervezett és felettebb sikeres kisebbség olyan konfliktusokat idézhet elő, amelyek látszólag érdekcsoportok közötti objektív feszültségekből származnak", miként "Ismar Schorsch mutatja, jöllehet ezek a konfliktusok "gyakran antiszemita klisék közé vannak ágyazva".

A nemzsidók antiszemitizmusának ésszerűtlen lényegtartalma a HOLOCAUST ésszerűtlen lényegtartalmából vezethet le. Hitler "Endlösung"-ja ugyanis nélkülöz egyedülállóan minden ésszerűséget - mert "gonosz és öncélú volt", "oktalan" tömeggyilkosság, a nemzsidók antiszemitizmusának betetőzése, ezért nem fogható fel ésszerűen. Ezek a tézisek sem együtt, sem pedig külön-külön nem teljesítenék egy felületesen elvégzett lektúra alapkövetelményeit sem. Az érv politikai haszna mégis nagy.

Bár a holocaust-dogma a zsidók szerepét teljességgel nélkülözi, mégis immunizálja Izraelt és az amerikai zsidóságot mindennemű jogos kritikával szemben. Az arabok ellenszenvét, az afroamerikaiak ellenszenvét: azokat Goldhagen szerint "alapvetően nem lehet, mint a zsidók bármely tevékenységére irányuló objektív reakciót értelmezni").

Gondoljuk át, mit mond Wiesel a zsidóüldözésről: "Kétezer éven át... veszélyben éltünk (fenyegettek)... Miért? Minden ok nélkül." És az arabok zsidóellenes gyűlöletéről: "Azért, akik vagyunk, amiért hazánk Izrael létezik - legbensőségesebb életünkért, minden álmunk álmáért - amiért ellenségeink megkísérelnek bennünket elpusztítani, és ezt meg is teszik, Izraelt akarják elpusztítani." A feketék az amerikai zsidósággal szemben táplált gyűlöletéről: "Köszönet helyett azok az emberek támadnak hátba bennünket, akiket mi inspirálunk. Helyzetünk nagyon veszélyes. Mi vagyunk megint mindenki bunbakja ... Mi segítettünk a feketéknek; és mi mindig segítettünk nekik... A feketéket sajnálom. De van valami, amit megtanulhatnának tőlünk, a hálát. A világ egyetlen népe sem ismeri a hálát úgy, mint mi, mi örökké hálásak vagyunk". Mindig megfenyítve, mindig ártatlanul megtámadva: Ez a zsidó lét terhe.

A nemzsidók örökös zsidógyűlöletének Holocaust-dogmája igazolja a holocaust egyedülállóságáról szóló kiegészítő dogmát. Ha a holocaust a nemzsidók ezeréves

zsidógyűlöletének tetőpontja volt, ebből arra kellene következtetnünk, hogy a nemzsidók üldözése a holocaust során csak mellékesen történt meg, és ily módon csupán csak egy epizódja volt az egésznek. Ilyen tekintetben, a zsidók szenvedése a holocaust során egyedülálló volt.

Végezetül a zsidók szenvedése azért is páratlan, mert maguk a zsidók azok. A HOLOCAUST semmivel sem volt összehasonlítható, mert nem volt racionális. Végso soron ez a szenvedély a legmagasabb szinten irracionális, ha nem emberfeletti volt. A nemzsidó világ gyűlölte a zsidókat irigységből és féltékenységből: Ressentiment. Nathan és Ruth Ann Perlmutter szerint az antiszemitizmus " féltékenységből és haragból származott, mert a zsidók a nemzsidókat kiszorították a piacról... a nagyszámú kevésbé tehetséges nemzsidót bosszantotta a kisszámú tehetséges zsidó ". Ily módon igazolta a holocaust - ha negatív módon is - a zsidók kiválasztottságát. Mivel a zsidók jobbak vagy sikeresebbek, kihívták maguk ellen a nemzsidók gyűlöletét, akik legyilkolták őket.

Egy rövid szelvényzetben Novick arról elmélkedik, "vajon miként festene a holocaustról folyó vita Amerikában ", ha nem Elie Wiesel volna annak "fo szószólója "? A válasz nem nehéz: 1967 júniusa előtt Bruno Bettelheimnek, a koncentrációs tábor túlélőjének egyetemes üzenete visszatetszést váltott ki az amerikai zsidók között. A júniusi háború után Bettelheimet mint Elie Wiesel riválisát, holtvágányra helyezték. Wiesel ideológiai használhatósága miatt prominens személyiséggé vált. A zsidók egyedülálló szenvedése/ a zsidók egyedülállósága, örökre bunós nemzsidók / örökre ártatlan zsidók, Izrael feltétel nélküli védelme / a zsidó érdekek feltétel nélküli védelme : Elie Wiesel maga a HOLOCAUST.

A Hitler "Endlösung"-ról szóló irodalom figyelemreméltó része, ha egyáltalán abban döntő jelentőségű holocaust-dogmák kifejezésre jutnak, tudományos szempontból értéktelen. A holocaustról írt tanulmányok rengetegében ténylegesen nagymennyiség badarság, ha nem színtiszta hamisítások találhatók.

Az első nagy holocaust-csalás a lengyel emigráns Jerzy Kosinski könyve a "The Painted Bird" volt. Mint azt Kosinski magyarázta, a könyvet "angolul írta" azért, hogy " tartalma szenvedélymentes, minden az anyanyelvben rejlő emocionális asszociációtól mentes legyen." A valóság szerint azonban minden részt, amely feltehetően tőle származik - a kérdés még nyitott - lengyel nyelven írtak. A könyvet Kosinski önéletrajzi tudósításaként adták ki, amely a II. világháború alatt, egy Lengyelország falvaiban vándorló magányos gyermek történetét dolgozza fel. Az igazság szerint azonban Kosinski az egész háború alatt a szüleinél élt. A könyv fő motívuma a lengyel parasztság által elkövetett sadista szexuális kínzások. Azon olvasók, akik a könyvet kiadása előtt megismerték, azon szórakoztak; hogy a könyv "erőszakpornográfia" és "egy szadamozochisztikus eroszaktól megszállott elme terméke". Valójában Kosinski csaknem valamennyi általa elmesélt epizódot a semmiből idézi fel. A könyv kifejezetten antiszemitaként állítja be azokat a lengyel parasztokat, akikkel együtt élt. "Üssétek a zsidókat", ordítanak. " Üssétek a fattyúkat! ". Igazság szerint Kosinski családját lengyel parasztok fogadták be, annak ellenére, hogy jól ismerték zsidó származásukat és a rejtegetés következményeit..

A New York Times Book Review-ben Elie Wiesel a Painted Bird-t a náci idők "egyik leghatásosabb" vádirataként dicsőíti, "stílusában mélységes oszinteséggel és érzelemmel" Később Cynthia Ozick arról áradozik, hogy ő Kosinski hitelességét "a holocaust zsidó túlélőjeként és tanújaként azonnal " felismerte. Még jóval az után is, hogy Kosinski mint irodalmi szélhámos lelepleződött, Elie Wiesel dicsőhimnuszokkal halmozta el "figyelemreméltó művét".

A The Painted Bird adta meg a HOLOCAUST nyelvezetének alaptónusát. Bestseller-ré vált és díjakat nyert, számos nyelvre lefordították, oktatási anyag volt a középiskolákban és kollégiumokban. Kosinski, aki holocaust-körutazáson maga is részt vett, önmagát "Ellie Wiesel olcsó változatának " nevezte. ( Azok, akiknek nem volt módjukban Wiesel eloadási honoráriumát megfizetni - "a hallgatás" nem olcsó - hozzá fordultak. Amikor egy magazin kilétét feltárta, Kosinskit a New York Times vette védelmébe, azt állítván, mondván ő egy kommunista összeesküvésnek esett áldozatául.

Egy újabb csalás, Benjamin Wilkomirski Töredékek címu muve, szemérmetlenül szolgálja ki magát a The Painted Bird holocaust-giccsébol. Miként Kosinski, Wilkomirski is magányos, túlélő gyermekként, aki megnémul, árvaházban no fel, és csak megkésve döbben rá, hogy zsidó. Miként a The Painted Bird-ben a Töredékek-ben is az alapveto elbeszélő koncepció egy naiv gyermek egyszeru, csak a legszükségesebbekre szorítókozó hangja, az ido- és térbeli kötődések teljes mellozésével. Miként a The Painted Bird-ben itt is minden egyes fejezet eroszakorgiában tetozik. Kosinski a The Painted Bird-öt " a lélek lassú felolvadását", Wilkomirski a Töredékek-et mint a "megtalált emlékezetet" ábrázolja.

Töredékek nem más, mint csalás, mégis a holocaust-emlékezés eredete. Kezdve a koncentrációstáborban, ahol minden felülvigyázó egy szadista szörny, aki szétzúzza a zsidó újszülöttek koponyáját. Mégis, a náci koncentrációstáborára való klasszikus visszaemlékezések megegyeznek az Auschwitz-túlélő Dr. Ella Lingens-Reiner állításával: " Kevés szadista volt. Kevesebb, mint 5-10%".

Ezzel szemben a holocaust - irodalomban a németek mindenkor szadizmusa erosen az elotérbe nyomul. Ez kettos célt szolgál, ugyanis "dokumentálja" a Holocaust egyedülálló irracionálisát valamint a tettesek fanatikus antiszemitizmusát.

A Töredékek ezért egyedi, mert az életet kevésbé a holocaust alatt, jóval inkább utána ábrázolja. A kis Binjaminsnak, akit egy svájci család fogad örökbe, további gyötrelmeket kell elszenvednie. Egy olyan világ foglya lesz, amely a holocaustot tagadja. "Azt el kell felejtened! Elfelejtene, mint egy gonosz álmot", mondja az anyja. "Ez egy gonosz álom volt csupán... mindent el kell felejtene." "Itt, ebben az országban", mérgelodik "mindenki azt mondja állandóan, hogy felejtsek, és hogy nem történt semmi, ezt csak álmodtam. Közben nagyon is tudnak mindenről".

Még az iskolában is " a fiúk ujjal mutogatnak rám, és azt kiabálják: " Ez buggyant, ez nem is igaz! Hazudós! Ez eszeveszett, örült, idióta" ( Úgy mellékesen: Nem volt igazuk?) Az összes nemzsidó gyerek nekiesik, antiszemita dalocskákat énekelnek, szövegkezik szegény Benjamin ellen, miközben a felnöttek tovább kínozzák őt: "Te csak beképezed magadnak ezt!"

És egyszerre, a keserves kétségbeesés szörnyvilágába hajszolva, megjelenik Binjaminsnak egy Holocaust-látomás." A tábor még ott van, csak rejtve van és jól álcázott. Az emberek levették uniformisaikat, és felöltöztek szépen, félve attól, hogy felismerik oket... csak közöld velük halkán lehetséges zsidó mivoltodat, és rájössz azonnal: ezek még mindig ugyanazok az emberek, és én biztos vagyok: még mindig tudnak ölni, uniformis nélkül is". A Töredékek több mint a holocaust-dogma dicsoítése - maga a végso bizonyíték: Még Svájcban,- a semleges Svájcban is - meg akarják ölni a nemzsidók a zsidókat."

A Töredékek-et messzemenően, mint a holocaust-irodalom klasszikusát ünnepeleék. A könyvet egy tucat nyelvre fordították le, elnyerte a Jewish National Book Award-ot, a Jewish Quarterly díját és a Prix de Mémoire de la Shoah-t. A dokumentumkészítés ünnepeleék sztárjaként, Wilkomirski hamarosan HOLOCAUST cégerevé vált, a holocaust-konferenciák foszónoka, szemináriumok szervezoje és az United States Holocaust Memorial Museum legfobb adománybehajtoja lett..

Daniel Goldhagen a Töredékek-et kis remekmüként dicserle. Ö lett Wilkomirski legfontosabb akadémiái eloharcosa. Nagy tudású történészek, mint Raul Hilberg már korán csalásnak tartotta a Töredékek-et. Már leleplezése kezdetén Hilberg rögtön a helyes kérdésekkel hozakodott elo: " Hogyan tudott ez a könyv számos kiadónál, mint emlékmü átcsúszni? Miként jutatta Wilkomirski urat meghívásokhoz az United States Holocaust Memorial Museumba és számos neves egyetemre? Hogy-hogy nem létezik a holocaust-anyagok kiadását megelőzo minoségi ellenorzés?"

Wilkomirski, félig bolond, félig sarlatan, mint késobb kiderült, az egész háború alatt Svájcban élt. Még, csak zsidó sem volt. A holocaust-ipar nekrológjai mégis egészen másról tanúskodnak:

Arthur Samuelson (kiadó ): a Töredékek "egy valóban jó könyv.. Csupán, mint dokumentáció nevezhető csalásnak. Én inkább a belletrisztikai kategóriában adnám ki. Talán nem igaz - de szerzője annál jobb!" Carol Brown Janeway (kiadó és műfordító ) : " Amennyiben a vádak... beigazolódnak, nem lehet vita utánvizsgálható empirikus tényekről, csakis a spirituális tények ítélték meg. A lelket kellene felülvizsgálni, és az, lehetetlen."

Ez még nem minden. Israel Gutman egyike a Yad Vashem emlékhely vezetőinek, és előadásokat tart a holocaustról a Hebrew University-n. Továbbá maga is rab volt az auschwitzi koncentrációs táborban. Gutman szerint " lényegtelen", hogy a Bruchstücke család. "Wilkomirski egy történetet írt, mély átérzéssel; az biztos...Ő nem csaló. Ő olyan, aki e történetet a lelke mélyén átéli. A fájdalom az autentikus.". Eszerint nem játszik szerepet az, hogy ő a háborút nem egy koncentrációs táborban , hanem egy svájci Chalet-ben élte át; " ha a fájdalom autentikus." Így érvel a túlélő Auschwitzból, aki holocaust-szakértővé vált. A többiek megvetést, Gutman csupán szánalmat érdemel.

A New Yorker átírta a cikket a csalás leleplezésével "Stealing the Holocaust" (kb. A holocaust meglopása ). Tegnap még ünnepelték Wilkomirskit a nemzsidók gonoszágáról szóló történeteért, ma pedig megfenyítik mint más romlott nemzsidót. Mindig ez a nemzsidók hibája. Való igaz, Wilkomirski kitalálta a saját holocaust történetét, de a megdöbbentő valóság abban rejlik, hogy a történelemhamisító, ideológiai célból létrehozott holocaust-ipar, Wilkomirski kitalált történetét ünnepeltetni szándékozta. Ő a holocaust "túlélője" volt, csupán arra várt, hogy felfedezzék.

1999 októberében, amikor a Töredékek-t a könyvkereskedésekből bevonták, Wilkomirski német kiadója nyilvánosan ismertette, hogy a szerző nem egykori zsidó árvagyerek, hanem a svájci születésű Bruno Doessecker. Amint megtudta, hogy vége a partinak, dacosan hangoztatta: "Én Binjamin Wilkomirski vagyok!". Az amerikai Schocken kiadó egy hónappal később vette le a könyvet programjáról.

Most térjünk rá a Holocaust másodlagos irodalmára. Ennek súlypontja az ún. "arab kapcsolatok" területe. Jóllehet Jeruzsálem muftijának, Novick szerint a " holocaustban semmi említésre méltó szerepe" nem volt, a négykötetes Encyclopedia of the Holocaust (kiadó Israel Gutman) mégis a fozserepbe helyezi. Yad Vashem-ban egészen magasan található a személyi listán:" a látogatóknak végső soron kézenfekvővé teszik" írja Tom Segev," hogy a német zsidóirtásának és az arab ellenségeskedéseknek közös vonásai vannak". Egy auschwitzi emlékünnepe alkalmával, amelyen valamennyi vallási felekezet lelkészei részt vettek, Wiesel kizárólag egy moszlem kádi jelenlétét nehezményezte: "Feledésbe merül... Hadzsi Amin El-Husseini, Jeruzsálem muftija, Heinrich Himmler barátja?" Egyébként: ha a mufti Hitler "Endlösung"-jában olyan döntő szerepet játszott, erősen kérdéses, vajon miért nem állította Izrael őt is, mint Eichmann, bíróság elé. A háborút követően közismerten a szomszéd Libanonban élt.

Foként Izrael szerencsétlen 1982-es libanoni inváziója után, mikor az "új történészek" Izrael propaganda-hadjáratait porrá zúzták, szorgoskodtak a kétségbeesett apologéták az arabokat náciikként befeketíteni. Bernard Lewis, az elismert történész Antiszemitizmus rövid története c. munkájában egy egész fejezetet, míg a Közelkelet 2000 évé-ben mindössze három oldalt szentel az arabok náci ideológiájának. A HOLOCAUST- liberálisabb szárnyához tartozó Michael Berenbaum, a Washington Holocaust Memorial Museum munkatársa, nagylelkűen beismeri, hogy "az Izrael jelenléte ellen tiltakozó palesztin fiatalok kövei, nem egyenértékűek a védtelen zsidó polgárokat lerohanó náci gépezettel".

A legújabb holocaust-showt Daniel Jonah Goldhagen, Hitler önkéntes gyilkosai címu könyve szolgálja. Néhány héttel kiadása után minden fontos napilap ismertette. A New York Times több cikkében Goldhagen könyvét "azon ritka új művek egyikeként" dicséri "amelyek a mérföldke jelzőt megérdemelték"(Richard Bernstein). Fél millió eladott példánnyal és a tervezett 13 nyelvre való lefordítással a -t a Time Magazinja a "leggyakrabban tárgyalt" és az év második legjobb szakkönyveként ünnepli.

Elli Wiesel utal a "figyelemreméltó kutatómunkára", a "dokumentumok és tények által igazolt bizonyítékok boségére", következképpen Hitler önkéntes gyilkosai-t, mint a "holocaust ismertetését és megértését elősegítő nagyszerű irodalmat" ajánlja. Israel Gutman azért dicséri a könyvet, mert "olyan egyértelmű központi kérdéseket vet fel", amelyeket a "tudományos holocaust kutatás nagy része" figyelmen kívül hagy. A Harvard egyetem Holocaust-tanszékére kinevezve és a médiumokban Wiesellel közös fogatban, Goldhagen hamarosan a holocaust téma előadói turizmusának mindenütt jelenlévő alakja lett.

A Goldhagen könyv központi tézise a szokásos holocaust-dogmák egyike: a német nép beteges gyűlölettel hajtva, megragadja, a Hitler nyújtotta lehetőséget, hogy zsidókat gyilkoljon. Maga a Hebrew University-n tanító és a Yad Vashem vezetőihez tartozó, ismert holocaust szerző Yehuda Bauer is átvette egy ideig e dogmát. Néhány éve még így írt Bauer a tettesek szellemi állapotáról: "a zsidókat olyan emberek gyilkolták meg, akik őket lényegében véve nem is igazán gyűlölték...A németeknek nem kellett gyűlöletet érezniük ahhoz, hogy a zsidókat gyilkoljanak."

Goldhagen könyvének nemrég megjelent elemzésében Bauer pontosan az ellenkezőjét állította: "A gyilkos indulat legradikálisabb megnyilvánulása a harmincas évektől fogva uralkodott... A második világháború kitörésekor a németek széles többsége olyan mértékben azonosította magát a kormánnyal és annak antiszemita politikájával, hogy egyáltalán nem volt probléma gyilkosokat toborozni." Amikor a diszkrepanciát illetően megkérdezték, Bauer így válaszolt: "Nem vél a két állítás között ellentétet felfedezni".

Bár a Hitler önkéntes gyilkosai tudományos vizsgálat szerkezetét hordozza, mégis alig több mint a szadisztikus eroszak kompendiuma. Így aztán kevésbé meglepő az, hogy Goldhagen Wilkomirskit is vehemensen védelmezte: a Hitler önkéntes gyilkosai, a forrásmunka tele durva, téves utalással és belső ellentmondásokkal, tudományosan értéktelen. Ruth Bettina Birn és a szerző az *Eine Nation auf den Prüfstand* munkájukban dokumentálják Goldhagen vállalkozásának felületességét. Az ezt követő vita tanulságos módon megvilágítja a holocaust-ipar működését.

Birn, aki világszerte elismert személyiség az archiválás terén, akitől Goldhagen maga is tanácsot kért, először a *Cambridge Historical Journal*-ban hozta nyilvánosságra kritikus jegyzeteit. Goldhagen visszautasította az újság meghívását, hogy a közleményt összefoglalóan cáfolja, ehelyett megbízott egy vezető londoni ügyvédi munkaközösséget arra, hogy Birn-t és Cambridge University Press-t "többrendbeli súlyos rágalmazásért" beperelje. Goldhagen ügyvédei bocsánatkérést, a kritika visszavonását valamint biztosítékot követeltek Birn-től arra, hogy a kritikát nem ismétli meg, majd avval fenyegetoztek, hogy "minden további nyilvános cselekedet, amelyet Ön e levél kézhezvétele után tenni szándékozik, további káros hatásokhoz vezetne".

Nem sokkal az után, hogy a szerző éppúgy kritikus jegyzetei a *New Left Review*-ben megjelentek, a Metropolitan kiadó, Henry Holt védjegye, késznek ígérkezett a két értekezés egy könyv formájában való kiadására. Címlapon figyelmeztetett a *Forward*, a Metropolitan "Norman Finkelstein, a zsidó állam egyik ideológiai ellenfele könyvének kiadására készül." "A *Forward* az a legfontosabb fórum az Egyesült Államokban, amely a ( politikai ) "Holocaust-Correctness" biztosítja.

Azzal érvelve, hogy "Finkelstein égbekiáltó elfogultsága és arcátlan állításai... visszavonhatatlan anticionista beállítottságától terhesek", az ADL-főnöke Abraham Foxman Holt-tól a könyv kiadásának leállítását követelte: "Nem az a kérdés..., hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves, hanem, hogy mi a legitim kritika, és mi az, ami azon túl megy". Sara Berhstel, a Metropolitan társkiadója válasza erre: "Éppen arról van szó, hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves."

Leon Wieseltier, a proizraelita *New Republic* irodalmi szerkesztője személyesen járt közben Michael Naumannal, Holt kiadójánál. "Őn nem tudja ki az a Finkelstein. Ez az ember mérge, egy visszataszító, öngyűlölettel telt zsidó, egy ilyen senkit csak kö alatt lehet találni." Elan

Steinberg, a World Jewish Congress ügyvezető igazgatója Holt döntését "szégyennek" nevezte, és így vélekedett: " Ha személtelhordó munkát akarnak végezni, akkor öltsek magukra a város köztisztasági vállalatának egyenruháját."

"Még eddig nem éltem meg" emlékezett Nauman később "hogyan álló küszöbön újkiadást, érintett körök a világ közvéleménye előtt, ily módon ellehetetlenítsenek." Az ismert izraeli történész és újságíró a Haaretz c. újságban jegyzi meg; a kampány a "kulturterrorizmus" határát súrolja.

A kanadai Igazságügyi Minisztérium Emberiség elleni Háborús Bunözés és Bunözési Osztályának vezető történésze, Birn volt a következő, akit a kanadai zsidó szervezetek megtámadtak. Azzal a feltételezéssel, hogy én "a zsidók döntő többségének szemében a kontinens szörnye" vagyok, kipellengérezte Birn asszonyt, amiért könyvemben együttműködött velem. A CJC a munkaadóját nyomás alá helyezte, és panaszt nyújtott be az Igazságügyi Minisztériumban. Ez a panasz és egy a CJC által támogatott híresztelés, miszerint Birn " a tettesek fajtájának tagja"( Németországban született), közösen egy hivatalos nyomozást váltott ki ellene. A személyeskedő támadások a könyv megjelenése után sem szüntek meg. Goldhagen azt állította, hogy Birn, aki a náci háborús bűnösök üldözését életének céljává tette, antiszemita nézetet képvisel, és jómagam azt gondolom, hogy a nácik áldozatai, beleértve saját családomat megérdemelték a halált. Goldhagen Harvard Center for European Studies intézménynél alkalmazott kollégái, Stanley Hoffmann és Charles Maier, hivatalosan kiálltak mellette.

A The New Republic az ellenvetéseket cenzuraként értékelte, "kacsának" nevezte, és megkérdőjelezte "a cenzúra és a standard megtartása közötti különbséget ". Az Eine Nation auf dem Prüfstein a Náci-Holocaust vezéregyéniségeitől, beleértve Raul Hilberget, Christopher Browning-ot és Ian Kershaw-ot támogatást kapott. Éppen ezek azok a tudósok, akik elvetették Goldhagen könyvét; Hilberg azt értéktelennek nevezte. Valójában klisék.

Végezetül vegyük figyelembe a következő kapcsolatszerkezetet: Wiesel és Gutman támogatták Goldhagen-t, Wiesel támogatta Kosinskit, Gutman és Goldhagen támogatta Wilkomirskit. Kössük össze a szereplőket egymással: ez a HOLOCAUST-irodalom.

Eltekintve a hangoskodó zürzavartól semmi bizonyíték nincs arra, hogy a holocaust tagadónak az USA-ban nagyobb befolyásuk van, mint a Föld korong-hipotézisét képviselő társaságnak. Mindazon badarságok tudatában, amiket a holocaust ipar naponta piacra vet, inkább azon csodálkozunk, hogy olyan kevés szkeptikus van. Az állítás mögött rejlo motívum, miszerint a holocausttagadás széles körben elterjedt, könnyen fellelhető. Miként lehetne másképp egy HOLOCAUST-tól telítődött társadalomban, még további múzeumokat, könyveket, tanterveket, filmeket és programokat megindokolni, mint a holocausttagadás szellemének felidézésével? Ennek szellemében adták ki nagy ünneplések közepette Deborah Lipstadt könyvét a Holocaust tagadását. A Módszeres jobboldali extrémizmus-t és az American Jewish Committee szerencsétlenül formált körkérdésének eredményét, amelynek következményeként a holocaust tagadása még nagyobb méreteket öltött, éppen a Washington Holocaust Memorial Museum megnyitásával egyidejűleg hozták nyilvánosságra.

A Holocaust tagadása az "új antiszemizmus" kategóriájába sorolható legfrissebb irodalmi termék. A holocaust-tagadás széles elterjedésének bizonygatására, Lipstadt néhány kesze-kusza forrásból idéz. Megihletője Arthur Butz, egy teljesen jelentéktelen személyiség, aki a Northwestern University katedráján elektrotechnikát oktat, és akinek könyvét The Hoax of the Twentieth Century egy erosen kétes kiadó forgalmazta. Lipstadt személyének egy külön fejezetet szentel, " A többség véleményvilágába kutatva" címszó alatt. Lipstadt nélkül, Arthur Butz nevét még máig az ismeretlenség szürke homálya fedné .

Valójában egyedül Bernard Lewis az egyetlen mainstream (foáramlat) képviselő, aki a holocaustot tagadja. Egy francia bíróság el is ítélte őt népgyilkosság tagadása miatt. De Lewis a törökök, az első világháború alatt örményeken végrehajtott népgyilkosságát tagadta, nem pedig a nácik zsidókon elkövetett rémtetteit, és Lewis proizraelita beállítottságú. Érthetően, a holocaust tagadásának e példája az Egyesült Államokban nem sok port vert fel. A dolog külön

pikantériája, hogy Törökország Izrael egyik fontos szövetségese. Ezért tabu az örményeken végrehajtott népgyilkosság említése. Elie Wiesel és Arthur Hertzberg rabbi, valamint az AJC és Yad Vashem tüntetőleg elhagyták a népgyilkosságokat tárgyaló tel-avivi nemzetközi konferenciát, mert a rendezők az izraeli kormány nyomása ellenére az örmények esetét is a programra akarták tuzni. Wiesel egyáltalán a tanácskozás bojkottján fáradozott és Yehuda Bauert után, személyesen igyekezett a jelenlévők mindegyikét a részvételtől lebeszélteni. Izrael nyomására az Egyesült Államok Holocaust Council-je gondoskodott arról, hogy az örmény ügyet a Washington Holocaust Memorial Museum-ban meg sem említsék, a kongresszus zsidó lobbyst-ái pedig sikerrel torpedózták meg az örmény genocid emléknapjának életre hívását.

Mihelyst egy túlélő vallomását megkérdőjelezzük, vagy a zsidó kollaboránsok szerepét kipellengérezik, vagy Drezda bombázásának szörnyűségei jönnek szóba, vagy megjegyzik, hogy Németországon kívül más államok is háborús bűnököt követtek el, Lipstadt ezeket, azonnal, a holocaust tagadásának bizonyítékai közé sorolja be. Már maga a feltételezés, miszerint Wiesel a holocaust-iparból hasznot húz, vagy csak az ő személyét kétségbe vonják, mindezek kimerítik a holocaust tagadásának fogalmát.

A holocaust tagadásának "legrosszindulatúbb" formája, Lipstadt szerint, "az erkölcstelen közös nevezőre emelés"- azaz a holocaust egyedülállóságának tagadása. Ez az érvelés elgondolkodtató következtetéseket rejt magában. Daniel Goldhagen azt az álláspontot képviseli, miszerint a szerbek koszovói cselekedeti "lényegében véve csak nagyságrendben különböznek a náci Németországtól. Ez Goldhagen "lényegében véve" holocaust-tagadóvá tenné. Valójában az izraeli szakvélemények - az egész politikai spektrum - Szerbia koszovói tisztogatását, Izrael palesztinok elleni eljárásával (1948) hasonlítják össze. Goldhagen becslése szerint tehát Izrael akkoriban holocaustot követett el. Ezt még a palesztinok sem állítják.

A revizionista irodalom egésze mégsem teljesen haszontalan, bármilyen politikai beállítása és motívuma is legyen annak követőiknek. Lipstadt David Irvinget "a holocausttagadók egyik legveszélyesebb szószólójaként" bélyegzi meg (aki nemrég Angliában vesztett el egy rágalmozási vádat, amelyet ő maga indított személyét sértő kijelentések miatt). Annak ellenére, hogy Hitler notórius csodálója és a nacionálszocializmus szimpatizánsa - viselkedése élesen elítélendő - mint azt Gordon Craig is megerősíti, Irving "nélkülözhetetlen" adatokkal szolgált a II Világháború megértéséhez. Mind Arno Mayer, a náci zsidókon végrehajtott tömeggyilkosságát taglaló tanulmányában, mind Raul Hilberg idéznek holocaustot tagadó közleményeket. "Ha ezek az emberek beszélni akarnak, hagyjuk őket beszélni." véli Hilberg." Ez mindannyiunkat, akik ezirányban kutatnak, csak arra ösztönöz, hogy olyan dolgokat, amelyeket nyilvánvalónak megítélve félretettünk, újra felülvizsgáljunk. És ez hasznos számunkra".

A Holocaust-emléknapok nemzeti események. Mind az 50 szövetségi állam emlékünnepeket rendez, legtöbbször az illetékes parlamentekben. A holocaust szövetségek egyesülete több mint 100 holocaust intézményt tart az Egyesült Államokban számon. Amerikában hét nagy Holocaust Múzeum van. Az emlékezés központi létesítménye az United States Holocaust Memorial Museum Washingtonban. Az első kérdés: egyáltalán miért is létezik egy (amerikai) szövetségi kormány megbízásából létesített és fedezett Holocaust Múzeum az ország fővárosában? A Washington Mall-n található intézmény léte kiváltképp nem összeegyeztethető a ténnyel, miszerint a környéken egyetlen olyan múzeum nem található, amely az amerikai történelem bűneseteire emlékezne. Képzeld el az amerikaiak felháborodását, ha a németek Berlinben Nemzeti Múzeumukat nem a náci népiirtás, hanem az amerikai rabszolgaság vagy az amerikai oszlatosság kiirtásának emlékének áldozva építenék fel.

A Holocaust-múzeum életre hívója írja "nagy igyekezettel volt, hogy magától az indoktrináció mindennemű kísértését, manipulációs behatásokat és érzelmi tényezőket távol tartsa". Mégis, a múzeum a tervezéstől a kivitelezésig a politizálás névjegyét viselte. Jimmy Carter küszöbön álló újrávalasztási kampányának szerves részeként támogatásáról biztosította a projektet. Tette ezt azért, hogy a palesztinok "törvényes jogait" biztosító elnöki igenen felháborodott zsidó adományozókat és választókat megnyugtassa. A nagy amerikai



zsidószervezetek elnöki konferenciájának elnöke, rabbi Alexander Schindler, "sokkoló" elorennyomulásnak minősítette, Carter, a palesztinokat emberként elismerő gesztusát. Carter a múzeum terveit ismertette, mialatt az izraeli miniszterelnök, Menahem Begin Washingtonban tartózkodott és a kongresszusban egy elkeseredett szócsata tombolt a kormány által tervezett Szaud-Arábia-i fegyvereladásokról. A múzeum háttérében egyéb politika témák is meghúzódnak. Így elhallgatják az európai antiszemitizmus keresztényi háttérét, nehogy ez által egy hatalmas választói réteget elriasszanak. Az USA-t diszkrimináló, háború előtti bevándorlók számát lefelé kerekítik, túlértékelik az Egyesült Államok szerepét a koncentrációs táborok felszabadításában és elhallgatják az USA-szerte folytatott nagyarányú propagandát a náci háborús bunósok megnyeréséért. A múzeum átfogó üzenete így hangzik, "mi" ilyen bűntényeket nem hogy elkövetni, hanem még csak elképzelni sem tudunk. A holocaust "az amerikai éthosszal nem összeegyeztethető" jegyzi meg Daniel Berenbaum a múzeum kísérokönyvében. "Magát a tény, hogy megtörtént, úgy tekintjük, mint Amerika legfőbb értékeinek megsértését." A Palesztinába való bejutásért harcoló zsidó túlélők zárójelentéssel, cionista leckében részesíti a múzeum a látogatót, mondván "nemzeti szocializmusra Izrael volt a megfelelő válasz".

A politizálás már akkor elkezdődik, mielőtt a múzeum küszöbét átlépnénk. Ugyanis a Raoul Wallenberg téren áll. Wallenberget, a svéd diplomatát, azért tisztelik, mert zsidók ezreit mentette meg, és egy szovjet börtönben halt meg. A svéd Folke Bernadotte gróf, aki szintén zsidók ezreinek életét mentette meg, már nem részesül ebben a tiszteletben, mert a későbbi izraeli miniszterelnök Yitzak Shamir, "proarab" beállítottsága miatt, parancsot adott meggyilkolására.

A holocaust múzeumok politikájának keresztje tulajdonképpen a - kire? - emlékezzünk, kérdésben rejlik. Csak a zsidók voltak a holocaust egyedüli áldozatai, vagy mindazok annak számitanak, akik a nácik üldözésének ki voltak téve? A múzeum tervezési szakaszában Elie Wiesel (Yehuda Bauerrel - a Yad Vashem képviselőjében) azok élére állt, akik kizárólag a zsidók emlékét akarták megörökíteni. Wiesel, akit "a holocaust korának megcáfolhatatlan szakértojeként" ismertek el, makacsul küzdött a zsidó áldozati státusz elsodlegességéért. "Mint mindig, a zsidókkal kezdték el", hangoskodott a jellemző stílusában. "Mint mindig, nem csak a zsidóknál fejezték be". Mégis a nemzeti szocializmus első áldozatai a kommunisták, és a náci tömeggyilkosság első áldozatai a fogyatékosok voltak.

A Holocaust Múzeum számára a legnagyobb kihívás az elsobbség biztosítása volt, a cigányokon elkövetett népirtás előtt. A nácik félmillió cigányt gyilkoltak meg módszeresen, ami a népességi arányt tekintve, durván, a zsidókon végrehajtott tömeggyilkosság veszteségeinek felel meg. A holocaust-szerzők, mint Yehuda Bauer, szerint a cigányok veszteségei nem érnek fel a zsidók genocidban elszenvedett áldozatával. Tekintélyes holocaust történészek, mint Henry Friedlander és Raul Hilberg ennek ellenkezőjét képviselik.

A cigány-genocid múzeum mellékvágányra helyezése, több motívumot is rejt magában. Eloszor: a cigányok és zsidók vitális veszteségei nem összehasonlíthatók. A cigányok követelését, egy US Holocaust Memorial Council- képviselő után, az üzletvezető igazgató, Seymour Siegel rabbi "ízléstelennek" nevezte, és kétségbe vonta a cigányoknak, mint népnek az "egzisztenciáját": "A cigányoknak, mint népnek egy fajta elismerésre van szüksége.... ha egyáltalán létezik ilyen." Mindamellét elismerte, hogy "a nácik alatt egy részük szenvedett." Edward Linenthal így emlékszik a cigányokat képviselő "mélységes bizalmatlanságára" a tanács iránt, "a nyilvánvaló hangulattól áthatva, hogy néhány tanácstag a romák részvételét úgy kezelte, miként a család a hivatlan, kellemetlen rokont."

Másodsor: Ha cigányokon végrehajtott genocidot elismernénk, az a holocaustra érvényes kizárólagos zsidó licenc elvesztését jelentené, ami magával vonná az ennek megfelelő zsidó "eszmei töke" elvesztését. Harmadsor: Ha a nácik a cigányokat a zsidóhoz hasonló módon üldözték, akkor az a dogma, amely a holocaustot a nemzsidók zsidók iránti ezeréves gyűlöletének betetőzéseként jellemezte, egyértelműen tarthatatlan. Úgyszintén, ha a zsidókon elkövetett genocidot a nemzsidók irigysége ösztönözte, akkor irigység volt az is, ami a cigányokon végrehajtott genocidot vezérelte?

A holocaust múzeum agendáját végül is az izraeli-palesztín nézeteltérés is formálta.

Walter Reich, mielőtt igazgatóként a múzeum szolgálatába állt volna, dicsőhimnusz írt Joan Peter hazug *From Time Immemorial* című könyvérol, melyben azt állítja, hogy Palesztina a cionisták betelepülése előtt szó szerint néptelen volt. A külügyminisztérium nyomására Reich lemondásra kényszerült, miután vonakodott Yassir Arafatot, aki idközben Amerika szolgálatkész szövetségese lett, múzeumlátogatásra meghívni. A holocaust-teológus John Rothot, akinek a vezető helyettesi állást kínálták fel, addig zaklatták, míg visszalépett; ő a múltban Izraelt kritizálta. Amikor a múzeum elnöke Miles Lerman egy könyvet, amellyel a múzeum eloször egyetértett, elutasított, mert az Benny Morrístól (ismert izraeli történész és Izrael-kritikus) egy fejezetet tartalmazott, így nyilatkozott: " Ezt a múzeumot Izrael ellenfelei oldalára állítani - nem az elképzelhetetlen".

Izrael döbbenetes Libanon elleni 1996-os támadásának sodrában, mely több mint száz polgári személy lemészárlásában tetözött, a Haaretz kolumnistája Ari Shavit leszögezi, Izrael könnyen cselekedhet büntetlenül, mert "miénk az Anti-Defamation League... a Yad Vashem és a Holocaust Múzeum".

## 3

## Kétszeresen behajtani

A kifejezés maga "holocaust túlélője" azokat illeti, akik a zsidó gettók, koncentrációs táborok, munkatáborok, nem egy esetben ezek mindegyikének traumáját valójában átszenvedték. A holocaust túlélőinek számát a háború végére kb. 100 000-re becsülik. Időközben talán ezeknek egynegyede lehet még életben. Azáltal, hogy a táborokban való túlélést a vértanúság koronájával illették, sok zsidó, aki a háborút és üldöztetést máshol vészelte át, magát hasonlóképpen a tábor túlélői közé sorolta. Ennek természetesen van egy további meggyőző mozgatója, mégpedig az anyagiak. A háború utáni német kormány kizárólag csak azoknak a zsidóknak juttatott kártérítést, akik gettókba vagy táborokba kényszerültek. Ezért, sokan a zsidók közül, ennek megfelelő múltat hoztak létre. "Ha mindegyik, aki magáról azt állítja, hogy a tábor túlélője volt, és ténylegesen az is", így vádolt anyám "akkor tulajdonképpen ki esett Hitlernek áldozatul?"

Valójában sok tudós szakember megkérdőjelezte a túlélők szavahihetőségét. "A tévedések magas százaléka, amelyet munkám során felfedtem", emlékezik Hilberg, "a tanúvallomásokra vezethető vissza". Magán, a Holocaust-ipar berkein belül jegyzi meg gúnyosan Deborah Lipstadt; nem egy a holocaust túlélői közül állította magáról, hogy ott Auschwitzban maga Josef Mengele személyesen vizsgálta meg.

A visszaemlékezések fogyatékosága mellett felfedezhetők egyéb tényezők is, melyek a holocaust túlélőinek vallomásaira a kétség fényét vetítik. Miután a túlélőket élő szentekként tisztelik, ki merné még hitelességüket kérdőre vonni. Abszurd és kitalált történetek kapnak minden magyarázat nélkül hitelességet. Nagyra értékelt memoárjaiban emlékezik vissza Elie Wiesel, hogy röviddel a buchenwaldi lágerből történő kiszabadítását követően, még úgy tizennyolc évesen, "...die Kritik der reinen Vernunft" művet, (kérem, ne nevéssenek) jiddis-ben olvasta. Eltekintve attól, hogy neki akkoron "... halvány sejtése nem volt a jiddis nyelvtanról", a Kritik der reinen Vernunft-ot soha nem fordították jiddis-be le.

Hasonlóképpen Wiesel hosszú lélegzetvétellel emlékezik egy "titokzatos talmud-tudósra", aki "legnagyobb meglepetésemre (...), a magyar nyelvet, két hét alatt uralmába kerítette." Egy zsidó heti folyóiratban meséli Wiesel, hogy "gyakran bereked, vagy hangját elveszti", amikor könyveiből, magányában "hangosan és magának" fölolvast. A New York Times riportérének adott interjújában jut hirtelen eszébe a rövid story, miszerint ott egyszer egy taxi elütötte a Times Square-en. "Egy egész tömbnyit repültem. A Broadway és 45. utca sarkán kapott el, és a 44. utcában szedett össze az ambulancia". "Elhangzott igazságom teljesen festetlen" sóhajt föl Wiesel "én ez vagyok".

Az utóbbi évek során a "holocaust túlélői" címet újraértelmezték. A fogalom alkalmazható nem csak azokra, akik a nácik alatt szenvedtek, hanem azokra is, akiknek sikerült az elöl elmenekülniük. Ezek közé sorolható az a több mint 100000 lengyel zsidó is, akik a Lengyelországba bevonuló németek elöl a Szovjetunióba menekültek. Végül is. "azok, akik Oroszországban éltek, nem részesültek jobb bánásmódban, mint az ország többi polgárai" jegyzi meg a történész, Leonard Dinnerstein, "miközben a koncentrációs táborok túlélői, úgy néztek ki, mint az élő halottak". Egy holocaust témájú honlap készítéséhez adott anyagában vallja; annak ellenére, hogy ő a háború idején Tel Avivban élt, mégis nagyanyja révén, aki Auschwitzban halt meg, ő is holocaust-túlélőnek tekinti magát. Izrael Gutman tovább megy, miszerint Wilkomirski is egy holocaust-túlélő, mert "fájdalma hitelt érdemlő". Netanjahu, izraeli miniszterelnök irodája, majdnem egy millióra teszi a "még élő holocaust-túlélők" számát. Az inflációs korrekciók mögött meghúzódó fő motívumot kihámozni gyerekjáték. Nehézkes dolog nagyszabású jóvátételi követeléseket érvényesíteni akkor, ha a még élő holocaust-áldozatok száma elenyészően kicsi.. Valójában Wilkomirski fő buntársainak sikerült így vagy úgy bejutni a

holocaust jóvátételi rendszer központjába. Gyermekkori barátja Auschwitzból, a "kicsi Laura", egy svájci holocaust-alapítványtól kasszírozott kártérítést, holott Amerikában született és egy ottani sátán-kultusz követője volt. Wilkomirski mecénásai olyan szervezetekben dolgoztak, amelyek a holocaust-kárpótlással foglalkoztak, vagy ezektől kapták az anyagi támogatást.

A jóvátétel körülményeinek vizsgálata egyedülálló betekintést ad a holocaust-ipar szerkezetébe. Amint láttuk Németországot, mint az USA hidegháborús szövetségese, hamar rehabilitálták és a náci tömeges zsidóirtása is feledésbe merült. Ennek ellenére, az ötvenes évek elején Németország tárgyalásokat kezdett zsidó intézményekkel és aláírta a jóvátételi megegyezést. Napjainkig kb. 60 milliárd dollárt fizetett, minden látszólagos külső ráhatás nélkül.

Itt vonjuk be Amerika statisztikáját. Az USA indokínai háborúinak következményeként elpusztult, 4-5 millió férfi, nő és gyermek. Vietnámnak, az amerikai csapatok visszavonása után, egy történész szerint, azonnali segítségre volt szüksége. "Délien elpusztult, 9000-15000 falu, 10 millió hektár szántóföld, 5 millió hektár erdő. A háború visszahagyott mintegy, 200000 prostituáltat, 879000 árvát, 181000 fogyatékos és 1 millió özvegyet. Az északi ország rész mind a hat ipari városa súlyosan megrongálódott, ugyancsak a megyei területi fővárosok, valamint 4000 mezőgazdasági közösség az összes 5800-ból. Carter elnök mégis elutasított mindennemű jóvátételt és úgy nyilatkozott, hogy "a pusztítás kölcsönös volt". Clinton elnök védelmi minisztere, William Cohen jegyzi meg, nem lát semmiféle szükségességet "bármilyen bocsánatkérésre is, ami a háborút illeti" és hozzátette személyes véleményét: "Mindkét ország sokat szenvedett a háborúban, amely mély sebeket ejtett mindkét félben. Bizonyára, nekünk is jutott nem kevés belőlük".

Három egymástól független egyezmény keretében, amelyeket 1952-ben írtak alá, törekszik a német kormány a zsidó áldozatok kárpótlására. A követelésre jogos magánszemélyek a "Bundesentschädigungsgesetz" (szövetségi kárpótlási törvény) után kaptak jóvátételi folyósításokat. Egy Izraellel külön megkötött egyezség biztosítja több ezer zsidó menekült beilleszkedését és rehabilitációját. Egy időben tárgyalt a német kormány a Conference on Jewish Material Claims Against Germany képviselőivel - CJMCAG összes amerikai nagyobb zsidó intézmény csúciszervezete (ez alatt található, American Jewish Committee, American Jewish Congress, B'nai B'rith, Joint Distribution Committee stb.) - a fizetés szabályzásáról. Megegyeztek, hogy a Claims Conference azoknak a zsidó áldozatoknak és üldözötteknek pénzeit fogja kezelni, -12 évig, évente 10 millió dollár vagy összesen 1 milliárd dollár mai viszonyok szerint-, akik a közvetlen kártérítési eljárásban nem jöttek számításba. Anyám esete is ide tartozott. A varsói gettó, majdaneki koncentrációs tábor és a czestochowai, valamint skarszysko-kamienai munkatáborok túlélőjeként, a német kormánytól egy, egyszeri juttatást, 3500 dollárt kapott. Más zsidó áldozatok (sokan, akik nem is voltak azok) ezzel szemben, Németországtól életük végéig nyugdíjak folyósításában részesültek, amelyek végösszege többszáz ezer dollárra rúgott. A Claims Conference-nek juttatott pénzek tehát azoknak az áldozatoknak volt címezve, akik csak a minimális kártérítésben részesültek.

Valójában, a német kormány kifejezetten utalt a Claims Conference-el megkötött szerződésben arra, hogy a pénzeket kizárólag csak azok a bizonyos zsidó túlélők kapják, akiknek a német bíróságok igazságtalanul nem a megfelelő kártérítési összegeket ítélték meg. A Claims Conference teljesen felháborodott, hogy jóindulatú szándékát kétségbe vonták. A megegyezést követően, a Claims Conference külön sajtónyilatkozatában hangsúlyozta, a pénzeket azon "náci által üldözött zsidó személyeknek" fogja kifolyósítani "akiknek a fennálló és figyelembe vett törvények nem tudtak megoldást biztosítani". A legutolsó tárgyaláson nyomatékosan szólították fel a Conference-t arra, hogy a pénzeket "a zsidó áldozatok ápolására, rehabilitációjára és újra betelepítésére" fordítsa.

A Claims Conference rövidesen "érvénytelenítette" a megállapodást. Nyilvánvaló módon sértette meg annak tartalmát és szellemét, amikor a pénzösszegeket nem a zsidó áldozatok rehabilitációjára, hanem sokkal inkább a zsidó közösségek újrალétesítésére használta fel. Valójában egy külön kitétel tiltotta meg a Claims Conference-nek, hogy a pénzeket "magánszemélyek direkt támogatására" fordítsa. Az önkiszolgálás egyik legklasszikusabb példájában gondoskodott a Conference kétféle áldozati kategória kivételes bánásmódjáról: Rabbik és "kiemelkedő zsidó

vezéregyéniségek" részesülhettek külön személyes pénzjuttatásokban. A Claims Conference alá tartozó szervezetek a pénzek javarészét kedvenc projektjeik finanszírozására fordították. Ha egyáltalán, de mégis valamicske juttatás el is érte a jogosult zsidó áldozatot, akkor az indirekt vagy teljesen véletlenül történt. Kacsaringós utakon hatalmas összegek kerültek az arab világban élő zsidó közösségekhez és segítettek a kelete-európai zsidóság kivándorlásának megkönnyebbítésében. Továbbá ezekből a pénzekből nyertek olyan kulturális intézmények támogatást, mint a holocaust-múzeumok, a holocaust kutatását végző tanszékek és a Yad Vashem mintaprojekt, amely az "igazságos nemzsidók" nyugdíjas támogatását biztosította.

Nemrég tett kísérletet a Claims Conference az Új Szövetségi Tartományokban (volt NDK) újraprivatizált több százmillió dollár értékű zsidó tulajdonok, az élő örökösök jogán történő elsajátítására. Amikor mindezekért és még több visszas ügyben a becsapott zsidók a Claims Conference-t támadták, Rabbi Arthur Hertzberg megátkozta mindkét felet és így gúnyolódott, "nem az igazságkeresésről, hanem a pénzért folyó harcokról van szó". Még az égiek sem értenék a szervezett zsidóság jogos felháborodását, ha a németek vagy svájciak beszüntetnék a fizetések folyósítását. De, ha a zsidó elit, zsidó túlélőket rabol meg, akkor nem merülnek föl etikai kérdések, hiszen végül is csak pénzről van szó.

Amíg megboldogult anyám csak 3500 dollár kártérítést kapott, mások, akik a jóvátételi folyamatban részt vettek, jól jártak. Saul Kagan, hosszú ideig a Claims Conference első titkárnak, éves keresete 105 000 dollárra tehető. A Conference-nél kifejtett munkássága alatt, mint az egyik New Yorki bank elnöke, Kagan 33 vádpontban ítélték el pénzek, hitelek szándékos és céltudatos eltulajdonításáért. (Az ítéletet csak többszöri fellebbezési eljárás után helyezték hatályon kívül) New York egykori szenátora, Alfonse D'Amato 350 dolláros órabérért (plusz kiküldetési díj) képvisel holocaust-vádatokat német és osztrák bankokkal szemben. Tevékenységének első feléve 103 000 dollárral jutalmazta erőfeszítéseit. Ezt megelőzően Wiesel az egekig magasztalta D'Amatot a nagy nyilvánosság előtt "a zsidó szenvedésekben való mélyszégyeny együttérzésért". Bush elnök minisztere, Lawrence Eagleburger 300 000 dollárt keres évente, mint a holocaust időkre eső biztosítási igényeket koordináló nemzetközi bizottság elnöke. "Bárminemű pénzjuttatás, amit ő kap" nyilatkozta Elan Steinberg a World Jewish Congress-tól, "minden tekintetben egy jó befektetés". Azt az összeget, amit anyám a náci üldözés hat éve alatt átért szenvedéséért kapott, bekasszírozza Kagan tizenkét, Eagleburger négy nap és D'Amato tíz óra alatt.

Minden kétséget kizáróan a legaktívabb holocaust-kereskedőnek járó díjat, Kenneth Bialkinnak lehetne adományozni. Hosszú évekig vezető zsidó személyiség volt az USA-ban, az ADL-t irányította és a nagyobb zsidó szervezetek konferenciájának elnökségi posztját, töltötte be. Annakidején Bialkin - úgy hallani - "magas pénzösszegekért" a Generali Biztosítótársaságot képviselte az Eagleburger-Kommission-nal szemben.

Az utóbbi években a holocaust-ipar egyenesen zsarolási jelleget öltött. Az egész világon fellelhető zsidóság - függetlenül attól, hogy élő vagy halott - képviselőiben, Európa szerte, követeléseket támaszt a holocaust idejéből származó zsidó tulajdonokra. Ennek a kétszeres lekasszírozásnak - legitim követelések behajtása, mind az európai országokban, mind a zsidóság köreiből, amelyet találóan a "holocaust utolsó fejezeté"-nek is neveznek - a Svájc esett eloszór áldozatul.

Előljáróban a Svájcot ért vádaskodásokat szeretném ismertetni. Majd ezek után a bizonyítékok következnek, amelyek alapján bebizonyítom, hogy a gáncsoskodások javarésze, nemhogy csak megtévesztő szándékúak, hanem inkább azok szellemi szerzőjükre érvényesek, és nem azokra, akiket velük célba vettek.

A második világháború ötvenedik évfordulójának alkalmából, 1995 májusában, a svájci elnök formálisan bocsánatot kért azért, hogy a náci tomegirtások idején a zsidóknak nem bocsátották az országot menedékként rendelkezésükre. Szinte egyidőben elevenednek meg a diskussziók, a zsidóság háború előtti és alatti svájci kontókon deponált vagyonának hollétérol.

Egy széles körökben elterjedt "történetben" említ egy izraeli újságíró egy bizonyos dokumentációt - amit is, közben derült ki, helytelenül értelmeztek - amely arról ad feltárási bizonyosságot, hogy egyes svájci bankok, még mindig zsidó kézben lévő folyószámláján, a náci idokból származó dollárok milliárdja található meg.

A Zsidó Világkongresszus - egy szervezet, amely egészen a Kurt Waldheimet háborús bűnösnek megbélyegző kampányáig teljes csodába burkolózott - lecsapott a lehetőségre, hogy erejét fitogtathassa. Hamar egyértelművé vált, a Svájc egy könnyű préda lesz. Nem sok embernek élveznének szimpátiát azok a tehetős svájci bankárok, akikkel szemben a "rászoruló holocaust-túlélők" hada áll. De ami még többet nyomott a latba: a svájci bankok az átlagosnál is érzékenyebben reagáltak az USA gazdasági nyomására.

1995 végén találkozott Edgar Bronfman, WJC elnöke és a Jewish Claims Conference hivatalos tagjának fia, valamint Rabbi Israel Singer, a WJC és Immobilien-Tycon fotitkára a svájci bankok képviselőivel. Bronfman, a Seagram Spirituosen vagyionok örököse (privát tulajdonát 3 milliárd dollárra teszik) szerényen közli a szenátus, hogy o "a zsidó nép nevében" beszél, valamint "azért a 6 millióért, akik már nem védhetik magukat". A svájci bankárok 775 hírnélküli kontó létezéséről adnak felvilágosítást, 32 millió dollár értékben. Ezt a summát kínálták fel, mint alapot a Zsidó Világkongresszussal folytatott tárgyalásokhoz, amelyet az, elégtelen minosítással elutasított. 1995 decemberében jött össze Bronfman D'Amato szenátorral. Miután D'Amato népszerűségi mutatói a pincében voltak és egy szenátus-választási kampány állt a küszöbön, kapóra jött a lehetőség, hogy megkopott tekintélyét a zsidó közösségben, annak döntő szavazataiért és tehetős politikai befolyásáért, följavítsa. Még mielőtt a svájciak térdkényszerültek volna, a Zsidó Világkongresszus, amely a holocaust-intézmények teljes sávszélességét (beleértve az US Holocaust Memorial Museum-ot és a Simon-Wiesenthal-Zentrum-ot) bevetette, mozgósította az Egyesült Államok teljes politikai apparátusát. Clinton elnököt kezdve, aki a harci bárdot D'Amato-val (a White-water-Hearings még nem záródott le) elásta, hogy segítségre siessen, tizenegy kormányintézményen keresztül parlament, szenátus egészen le a szövetségi államok és közösségekig országszerte, mindkét pártra egyenlo nyomással nehezdedve, és az egyik fohivatalnok a másik után állt be a galád svájciakat vádló menetbe. A holocaust-ipar ugródeszkeként használta ki a szenátus és parlament bankbizottságát szégyentelen rágalomhadjáratának elindításához. Egy végtelenül szolgálatkész és hiszékeny sajtóval, amely mindig kapható volt a címdoldalon a legabszurdabb holocaust - story nagybetus leközlésére, a szennykampány feltarthatatlannak bizonyult. Gregg Rickman, D'Amato legfontosabb törvényhozási tanácsadója pöffeszkedik jelentésében, miszerint a svájci bankárok "a közvélemény bírósága elé" kényszerültek, "ahol mi szabjuk meg a napirendet. A bankároknak előttünk kellett megjelenniük, és mi voltunk gyakorlatilag bírók, esküdtek és ítéletvégrehajtók egy személyben." A Svájc ellenes kampány egyik kulcsszerepet játszó nyomozója, Tom Bower, D'Amato egy meghallgatást kérvényező igénybejelentését "kirakatper vagy vérbíróság jámbor megnevezésének" minosíti.

A Svájcra zúduló hatalmas túleró szócsöve a WJC ügyvezető igazgatója, Elan Steinberg volt. Legfontosabb feladata hamis információk terjesztése. Bower írja: "Mindig újabb és újabb kellemetlen leleplezésekkel félelmet kelteni és vádaskodásokat tekintet nélkül a világba, kürtölni, ezek voltak Steinberg fegyverei. Az OSS jelentései (Office of Strategic Services, egyike a második világháború amerikai titkosszolgálatainak), amelyek surun rémhírekre és igazolatlan forrásokra hivatkoztak és történész berkekben sokáig csak, mint mero csendes pletykaként kezelték, hirtelen korlátlanul szavahihetökké váltak és a széles közvéleményben nagy figyelemre találtak." " A legrosszabb, ami a bankokat érheti, a negatív népszerűség", magyarázta Rabbi Singer. "Tovább megyünk, egészen addig, amíg a bankok azt mondják: Elég. Egyezzünk meg." Rabbi Marvin Hier, a Simon-Wiesenthal-Zentrum elnöke, aki szintén az érdeklődés központjába került, nagy feltűnést kelto kijelentéssel hozakodott elő, a svájciak "kényszermunkatáborokba" zárták a zsidó menekülteket. (Hier családi vállalkozásban, feleségével és fiával, mint magáncéget vezeti a Simon-Wiesenthal-Zentrumot. A Hierek 1992-es évi kereste 520 000 dollár volt. Jól ismert a centrum, múzeumának "Dachau-meets-Disneyland" kiállításáról és az adományok betakarításánál alkalmazott nagyszerű, szenzációvemhes sokkmódszeréről". "A médiák zárótűzének közepette, ahol valóság és feltételezések, tények és fikciók keverednek", következtet Itamar Levin, " egyszeru átélni a svájciak hiedelmét, miszerint országuk egy nemzetközi összeesküvés áldozatává esett volna".

A kampány hamarosan egy Svájc ellenes rágalomhadjáratba csapott át. D'Amato irodája és Simon-Wiesenthal-Zentrum által meghirdetett tanulmány keretében, így ír jellegzetes dikciójában Bower; "egy ország, amelynek polgárai, szomszédai előtt irigylésre méltó jólétükkel dicsekedtek, tudatosan a zsidók aranyával gazdagította magát"; "a szép, tiszta és semleges Svájc... csendes bankárai ... lelkiismeretlen haszonhúzó" voltak, " a becstelenség egy kulturális kódex volt egyes svájci számára, nemzetük hírnevének és jólétének védelmében"; a svájciaknak " jó orruk volt a zaftos profit felismerésére (csak a svájciaknak?); " az önérdek volt minden svájci bank legmagasabb prioritása " (csak a svájci bankoknál?); " a svájci bankárok kicsi felesküdt társasága ...egyre kapzsibb és erkölcstelenebb lett"; " a svájci diplomata... kétes manoverek elkendőzésében (...) szakemberek voltak" (csak a svájci diplomata?); "bocsánatkéréseknek és visszalépéseknek a Svájcban kevés tradíciójuk volt" (és nálunk?); " a svájciak mohósága hihetetlen (volt)"; " a svájci karakter egyszerűsége és kétszínűsége\*" teszi; "az udvariasság látszata mögött egy réteg makacs rendcsinálomság húzódott meg, és a mögött megint egy megingathatatlan értetlenség mások véleményével szemben"; a svájciak " nemcsak egy otromba nép, amely se egy művészt, Tell Vilmos után se egyetlen host és egyetlen nagy államférfit nem tudott felmutatni, annál inkább becstelen náci-kollaboránsokat, akik a népiirtásból profitáltak\*" (a \*-al megjelölt idézetek nem szerepelnek Bower, Das Gold németnyelvu kiadásában, az angol változat (Nazi Gold, New York 1998) 240. és 334. oldala tartalmazza azokat). És így tovább. Rickman a svájciakra vonatkozó "mélyebb valóságra" hivatkozik: "Egészen alul, talán még mélyebben annál, ahol maguk is sejtenék, létezik egy rejtett, magukkal és másokkal szembenéző gog. Bármennyire is megkísérelték azt, nem tudták gyermekszobájukat megtagadni". Sok hasonlóság fellelhető az itt felsorolt rágalmak és az antiszemita zsidókat illeto sértegetései között.

A legfőbb szemrehányás, Bower (angol) alcíméből idézve, így hangzott "a svájciak és náci egy ötven évig tartó közös összeesküvéséről" van szó "avval a céllal, hogy az európai zsidók és a holocaust-túlélok milliárdjait ellopják". Egy kifejezés szerint, amely a holocaust-vagyonok visszaszolgáltatásával foglalkozó üzlet vezérszólamává vált, ez volt "az emberiség történetének legnagyobb rabló hadjárat". A holocaust-ipar számára, minden zsidókat érintő dolog, a szuparlatívusok kategóriájába sorolandók - a legszörnyűbb, a legnagyobb...

Eloszor is a holocaust-ipar azt feltételezte, hogy a svájci bankok a holocaust áldozatok törvényes örököseinek számára, az értesítés nélküli (hírnélküli) kontókhoz, értékük 7-10 milliárd dollár, való hozzáférést szisztematikusan megtagadtak volna. "Az elmúlt ötven év folyamán" írja a Time egyik címlapján, a svájci bankok "egyetemes utasítása volt, a holocaust túlélőit hitegetni és lerázni, amikor halottaik bankszámlái felol érdeklődtek". A titoktartási előírásokra hivatkozva, amelyeket a svájci bankok 1934-ben, részben azért helyeztek hatályon kívül, hogy a zsidó befektetőket a náci ne kasszírozhassanak le, D'Amato így beszélt a kongresszus bankbizottsága előtt: "Ez nem az irónia maga, hogy pontosan az a rendszer, amellyel az embereket a folyószámlák megnyitására ösztökélték- pontosan annak titoktartási előírásait használják arra fel, hogy ugyanezen emberektől, azok örököseitől megtagadják a jogot örökségük visszaszerzésére? Mindezt pervertálták, kiforgatták ellenkező értelmezéssel látták el."

Lélegzetet visszafojtva meséli Bower, hogyan fedezték fel, a holocaust-áldozatokkal szemben tanúsított svájci galádság döntő bizonyítékát: "Szerencse és szorgalom (hozták) felszínre az értékes információt, és ez igazolta Bronfman vádjának jogosságát. Egy 1945 júliusi, a Svájcban származó titkosszolgálati jelentés említette, hogy Jacques Salomanowitz, a Cociété Générale de Surveillance (SGS) - közjegyzői iroda és a balkáni államokkal szoros kapcsolatot ápoló treuhand (bizalmi, gyámsági) cég- tulajdonosa, egy hosszú lista birtokában volt, amelyen 182 zsidó kliens található. Ezek még a balkán elhagyása és a Svájcba való beutazás előtt, 8,4 millió svájci frankot és kb. 90 000 dollárt juttattak el bizalmi emberükhöz. A jelentésben megállapítottak szerint, a zsidók vagyonukat még nem követelték vissza. Rickman és D'Amato lelkesedése határtalan volt." Rickman is ezt saját jelentésében "a svájci bunözés bizonyítékának" bélyegezi meg. Azonban egyikük sem említi meg, hogy Salomanovitz zsidó volt. (Hogy milyen értékrenddel bírnak ezek a feltételezések, azt később taglalom).

A Kongresszus Bankbizottsága előtt 1996-os év végén, egy idősebb zsidó asszony és egy férfi fellépése szolgált meggyőző tanúbizonysággal a svájci bankárok törvényszegése ellen. És mégis, Itamar Levin, a legnagyobb izraeli gazdasági újság szerkesztője szerint, a tanúk egyike sem tudott valóságos bizonyítékot felhozni a svájci bankokban létező vagyonokról". Hogy a

színházi effektust még jobban felgerjessze, D'Amato Elie Wieselt idézte meg tanúnak. A későbbiekben messzemenőig idézet vallomásában esküszik Wiesel, mennyire sokkolta őt a leleplezés ténye, miszerint a holocaust-tettesei még a zsidókat ki is rabolták, mielőtt meggyilkolták őket: "Kezdetben azt hittük, hogy az Endlösung mozgatója egy mérgezett ideológia volt. De már tudjuk, és ez bármennyire szörnyűnek is hangzik, nemcsak a zsidók életét, hanem azok pénztét is akarták. Napról-napra többet tudunk meg erről a tragédiáról. Nincs a fájdalomnak határa? Nincs a vétkezésnek határa?" Természetesen az már nem újság, hogy a náciak a zsidókat kifosztották; Raul Hilberg 1961-ben nyilvánosságra hozott alapvető vizsgálódása, Die Vernichtung der europäischen Juden, túlnyomó terjedelemben a zsidók, a náciak által történt kisémmizésével foglalkozik.

A svájci bankárok a holocaust-áldozatok befektetett vagyonát egyszerűen elkobozták, majd a nyomok felszámolására, a döntő bizonyítékú iratokat szisztematikusan megsemmisítették és mindezen szörnyűségekben csak zsidóknak volt részük, hangzott a szintén közkedvelt vádaskodás. Egy meghallgatás alkalmával Barbara Boxer szenátoron élesen támadta a svájci bankokat, mondván: "Ez a bizottság nem lesz hajlandó a svájci bankok kettős játékát elviseelni.. Ne próbálják meg beadni a világnak, hogy önök az aktákat keresik, miközben azokat megsemmisítésén szorgoskodnak."

Végül is a Svájcot hutlenséggel vádoló, idős zsidó felperesek "propaganda-vádjának hitelértéke" (Bower), hamarosan alábbhagyott. Szinte természetes következménye volt ennek, hogy a holocaust-ipar újabb botrányok kirobbantásán szorgoskodott. A médiák lelkes fókusz a náciak Svájcban eladott aranyára összpontosult, amelyet a háborús évek alatt az Európai Központ Banktól tulajdonítottak el. Valójában már ez is régóta tudott tény volt, mégis a tény szenzációs leleplezőként tálták. Arthur Smith, az ügyel megbízott vizsgálóbizottság szellemi vezére nyilatkozta egy meghallgatás keretén belül a képviselőház előtt: "Egész reggel és ma délután csak olyan dolgokat hallgattam végig, amelyek már jó pár éve és teljes terjedelmében lényegében ismertek; meglep engem, hogy sokminden, mint új és szenzációs kerül terítékre." Ennél a meghallgatásnál nem információkról volt szó, hanem (az újságíró, Isabel Vincent szavaival élve) arról, hogy "szenzációs történeteket megtudni". A szakadatlan sárdobálás következménye már előre nyilvánvaló volt, a Svájc elöb vagy utóbb betörik.

Az egyetlen újdonságszámba menő feltételezés az volt, hogy a svájciak tudatosan az "áldozatok aranyával" kereskedtek volna. Miszerint, a svájciak nagy mennyiségben olyan aranyat vásároltak föl, amelyet a náciak rudakba öntöttek, miután azt a koncentrációs és haláltáborokban áldozataiktól elkobozták. Így ír Bower: A WJC-nek szüksége volt egy emóciókkal töltött témára, amely a holocaustot a Svájccal összefüggésbe hozta." Érthetően az égiek adományának tekintették a svájci alattomoság friss leleplezését. "Csak igen kevés megrázóbb képsorok létezhetnek annál a látványnál" - így folytatja Bower - "amely a gázkamrákból kivonszolt eltörzst szájú halottak arany fogtömegeinek eltávolítását örökíti meg." "A tények, nagyon, nagyon elszomorítóak" - nyilatkozta D'Amato vádoló hangon a képviselőház előtt egy meghallgatás alkalmával- "mert azok rablásokról és fosztogatásokról tudósítanak, otthonokból, nemzeti bankokból, haláltáborokból, órákról, karkötökről, aranyból készült szemüvegkeretekről és fogtömegekről."

A svájciak, a holocaust-folyószámlák zárolása és a rabolt arannyal való kereskedés vádja mellett, hamarosan szemben találták magukat a következő kellemetlenséggel; Lengyelországgal és Magyarországgal karöltve a zsidók becsapásán fáradoztak. Itt azzal vádolták őket, hogy a nem kiigényelt svájci kontók pénzeit, amelyek lengyel és magyar állampolgárok tulajdonát képezték (nem mind zsidók), a svájci kormány által kisajátított (államosított) magántulajdonok kárpótlására használták. Rickman mindezt, mint "izgalmas leleplezés" kezeli, "amely a svájciaknak sokba kerülhet és tuzvihart fog felkavarni". Valójában a tények már régóta ismertek voltak, amelyekkel az amerikai szakfolyóiratok már az ötvenes évek kezdetén foglalkoztak. Mindent egybevetve, a média mértéktelen hangoskodását is beszámítva, kevesebb, mint egy millió dollár (mai viszonyok szerint) összértékéről volt szó.

Még a kérdéses folyószámlák ügyével foglalkozó első szenátusi meghallgatást megelőzően, 1996 áprilisában, a svájci bankok készségüket fejezték ki egy vizsgálóbizottság létrehozására és feltétel nélküli hajlandóságot mutattak, magukat annak vizsgálati eredményeinek alávetni. A hat



fobol álló (három a World Jewish Restitution Organization és három a Svájci Bankok Egyesülete), "független, kiemelkedő személyiségekből álló bizottság", Paul Volcker az USA Notebank korábbi elnökének vezérletével, 1996 májusában kapta meg egy szándékossági nyilatkozat keretén belül a megbízást. Ezen kívül, 1996 decemberében kinevezett a svájci kormány Jean Francois, mint elnök, és a jól ismert izraeli holocaust-tudós, Saul Friedländer részvételével, egy "független szakértőbizottságot, amelynek feladata volt, a második világháború alatt Svájc és Németország között folytatott aranykereskedés fölülvizsgálata.

Az illetékes grémiumok szinte bele sem kezdtek munkájukba, a holocaust-ipar máris hatalmas erőt mozgatót meg a Svájccal szemben, pénzbeli követeléseik érvényesítésére. A svájciak érthetően tiltakoztak, arra hivatkozva, hogy a szabályozás minden formáját, természetesen meg kell, hogy előzzék a bizottságok eredményei, különben fenn áll a "kényszerítés és zsarolás" veszélye. A Zsidó Világkongresszus kijátszotta örökös adukártyáját, és belekezdett a "rászoruló holocaust-túlélok" nyomora feletti siránkozásba. "Az én problémám az idő, amely továszáll" magyarázza Bronfman a képviselőház bankbizottsága előtt, "és itt vannak nekem ezek a holocaust-túlélok, akik oly nagy gondot okoznak". Feltolul a kérdés, vajon ez a dúsgazdag milliárdos, milyen okokból nem tudott maga a pillanatnyi nagy szükségben segíteni? Miután a svájciak 250 millió dolláros egyezségi ajánlatát visszautasította, dacol Bronfman büszkén: "Csak semmi szívesség. Akkor inkább én fizetek." Nem tette. Svájc végül is beadta a derekát, 1997 februárjában létrehozott egy 200 milliós "külön alapítványt a rászoruló holocaust-áldozatok" számára, avval a céllal, hogy "személyeknek, akik különös segítségre szorultak" egy áthidaló megoldást biztosítsanak, amíg a komissziók munkájukat végleg befejezték. (Az erre a célra létrehozott alapítványok folyószámláin még akkor is kimutathatók voltak pénzek, amikor a Bergier és Volcker vezette bizottság jelentését nyilvánossá tette). Mégis, a holocaust-ipar nem szunt meg a végelszámolást követelő zaklatással, sőt hangerejét felerősítette. Amikor a Svájc ismételt a komissziók végeredményének kivárására hivatkozott, a követelések azonnali kielégítése helyett - hiszen végül is a WJC-től származott a morális végelszámolás követelése -, süket fülekre talált kérelme. A holocaust-ipar ezeknek az eredményeknek a tulajdonában, csak veszíteni tudott. Hiszen, ha az igénylok száma a jogosultaké alatt marad, akkor a svájci bankok ellen indított eljárás elveszítheti szavahihetőségét; az esetben viszont, ha a jogos követelések tulajdonosait személy szerint pontosan azonosítanak (még akkor is, ha ez egy nagy számot jelentene), a svájciakat azok direkt, és nem a zsidó szervezeteken keresztül történő kielégítésére lehetne kötelezni. "A valóságról és igazságosságról, és nem pénzről van szó", hangzott a holocaust-ipar tenorja a kártérítéseknel. "Igen, nem pénzről van szó" viccelődtek már a svájciak maguk is, hanem "több pénzről".

A holocaust-ipar nemcsak a közvélemény előtt szította a hisztéria tüzeit, hanem párhuzamosan egy másik stratégiát is követett, hogy a svájciakat "szakadatlan nyomás alá helyezve" (Bower) alázatra kényszerítsék: csoportos perekkel és gazdasági bojkott-tal fenyegettek. 1996 októberének elején nyújtották be Edward Fagan és Robert Swift, Gizella Weisshaus (apja röviddel auschwitzi halála előtt, Svájcban nyitott folyószámlájáról beszélt, de a bankok a háború után elutasították) és "hasonló háttérrel mások" nevében az elso csoportos, 20 milliárd nagyszárendu követelést. Néhány héttel később a Simon-Wiesenthal-Zentrum emelt ügyvédek, Michael Hausfeld és Melvyn Weiss, keresztül egy második vádat, majd 1997 januárjában a World Council of Orthodox Jewish Communities indította el a harmadikat. Mindhárom vádirat az US-brooklyni kerület bíróság bírójának, Edward Kormannak került asztalára. Az egyetlen egy, e perben érintett részvevo, aki evvel a taktikával szemben nemtetszésének adott hangot, az a torontói ügyvéd Sergio Karas volt. "A csoportos vádak csak a tömegek hisztériáját és a svájciak éles reakcióját váltották ki. Az emberekben a zsidó ügyvédek mítoszt táplálják, miszerint azok csak a pénz szaga után mennek." Paul Volcker másképpen érvel a csoportos perekkel szemben, azok "munkánkban gátolnak, majdnem, hogy a teljes hatástalanságig" - mindezeket holocaust-ipar kevés aggodalommal követte, ha nem éppen ellenkezőleg, ösztönzésnek vette.

A svájciak betörésére leghatásosabb fegyver mégis a gazdasági bojkott volt. "Mostantól sokkal mocskosabb lesz a csata", figyelmeztetett 1997 januárjában Avraham Burg, a Jewish Agency elnöke és Izrael legaktívabb harcosa a svájci bankok ügyében. "Egészen mostanáig visszafogtuk magunkat a nemzetközi zsidó nyomásgyakorlás alkalmazásától". Már 1996 januárjában megkezdte a WJC a bojkott szervezését. Bronfman és Singer kapcsolatot teremtettek Alan Hevesivel (apja az AJC ismert képviselője volt), New York város pénzügyeinek

vezetőjével, valamint Carl McCall-al, New York tartomány pénzügyi fonokével. Mindkét fokonyvelo a dollárok milliárdjait fektetik be nyugdíjalapokba. Hevesi egyidejűleg az USA számvivok egyesületének elnöke is volt, amelyben a nyugdíjalapok összege 30 biliárd dollárt tett ki. Singer, lánya esküvőjének alkalmával, január végén, D'Amato és Bronfman társaságában lefektette a közös stratégia alapjait." Látják milyen ember vagyok" viccelődött Singer, "még a lányom esküvőjén is üzletelek".

1996 februárjában írt Hevesi és McCall a svájci bankoknak és szankciókkal fenyegettek. Októberben ajánlotta föl Pataki kormányzó nyilvános segítségét. A rákövetkező hónapok alatt csatlakoztak a helyi és tartományi kormányzatok, New York, New Jersey, Rhode Island és Illinois, közösen bojkottal fenyegetve, egészen addig, amíg a svájci bankok meg nem törtek. 1997 májusában Los Angeles rótt ki az első szankciókat és vont ki több százmillió dollárt a Svájcban deponált nyugdíjalapok számlájáról. Hevesi New York-ja volt a második. Néhány napon belül Kalifornia, Massachusetts és Illinois következtek.

"3 milliárd dollárt vagy még többet akarok" hirdeti meg Bronfman 1997 decemberében", ahhoz, hogy mindezen intézkedéseket leállíthassak, a csoportos vádakat, a Volcker-ügyet és a többi". Miközben minden igyekezetet megtett D'Amato és a New Yorker Bank bank-képviselője az ellen, hogy a frissen alapított Schweizerische Bankenvereinigung (a nagy svájci bankok egyesülete) az USA-ban tevékenységekbe kezdessen. "Ha a svájciak továbbra is csökönnyösek maradnak, kénytelen leszek minden amerikai befektetést kotelezni, a svájciakkal folytatott üzleteik beszüntetésére" figyelmeztetett Bronfman 1998 márciusában. "Ahhoz a ponthoz érkezünk, ahol minden magától megoldódik, vagy a totális háborút élünk meg." Áprilisban kezdett a svájciak ellenállása töredezni, azonban a megalázó hódoltatással szemben még védtek magukat. (1997 folyamán 500 millió dollárt adtak ki állítólagosan a svájciak a holocaust-ipar támadásának kivédésére.) "Az egész svájci társadalmat egy rosszindulatú rákos daganat szövi át", elmélkedik Melvyn Weiss, a vádoló ügyvédek egyike. "Megadtuk nekik a lehetőséget, hogy ettől a daganattól egy eros sugárdózissal, nagyon alacsony költségek mellett megszabadulhassanak, de ok ezt visszautasították". Júniusban ismertették a svájci bankok 600 millió dolláros "utolsó ajánlatukat". Az ADL fonöke, Abraham Foxman, teljes sokkot színlelt a svájciak arroganciájától és alig tudta dühét kordában tartani: "Ez az ajánlat az áldozatok emlékének bántalmazása, sértés azok túlélő családtagjainak és minden zsidónak számára, akik kezüket a svájciaknak jó szándékúan nyújtották, ennek az igen nehéz ügynek a megoldására". 1998 júliusában további kemény megtorlásokat helyezett Hevesi és McCall kilátásba. New Jersey, Pennsylvania, Connecticut, Florida, Michigan és Kalifornia csatlakozott napokon belül. Augusztus közepén kapituláltak a svájciak. A Korman bíró indikálta egyezséget, 1,25 milliárd dollár azonnali kifizetését, elfogadták a svájciak. "A túlfizetés oka", állt a svájci bankok sajtómagyarozatában "mind a fenyegeto szankciók, mind a hosszantartó és magas költségu bírósági tárgyalások elkerülése."

"Ebben a hosi eposzban Ön egy valóságos élharcos volt" gratulált Izrael miniszterelnöke, Benjamin Netanjahu D'Amatonak. "Itt nem csak anyagi sikerrol beszélhetünk, hanem az ideológia erkölcsi gyozelméről is".

A Svájccal megkötött 1,25 milliárd dolláros megegyezés alapján véve három célcsoportot érintett - hírnélküli svájci kontókra jogosultak, akiktól a Svájc megtagadta a menedéket és a kényszermunkatáborok azon áldozatai, akiknek vagyonából a svájciak profitáltak. A "galád svájciak" iránt érzett, mindenfajta oszinte felháborodást egybevetve, Amerika hasonló bunlajstroma, legalább ilyen, ha nem szomorúbb képet mutat. A hírnélküli kontók témájára még később visszatérek. Ahogy a Svájc, ugyanúgy az USA is megtagadta a második világháború alatt a nácik elöl menekülő zsidók beutazását. Az amerikai kormány nem érezte magát kotelesnek a St. Louis fedélzetén szerencsétlenül járt zsidó menekültek kártérítésére. És milyen reakciót váltana ki, ha az a több ezer közép-amerikai és haiti is kártérítésre jelentkezne, akik az USA által támogatott halálkommandók elöl menekülve Amerika partjainál visszafordulásra kényszerültek? Bár a Svájc nagyságát és kapacitását tekintve messzemenokig az USA mögött áll, mégis a nácik tömeges zsidóirtásának idején, ugyanannyi menekültet fogadott be (kb. 20 000), mint az Egyesült Államok.

A múlt buneit levezekelni csak egyféleképpen lehetséges, prédikálták Svájc felé az

amerikai politikusok, éspedig anyagi kárpótlással. Stuart Eizenstat, helyettes kereskedelmi miniszter és Clinton elnök, az eltulajdonított javak visszajuttatásában aktív különmegbízottja, úgy vélte, a svájciak kártérítési készsége "egy fontos lakmuszpróba arra, hogy ez a generáció mennyire képes magát a múlttal szembehelyezni, és annak hibáit kijavítani". Még akkor is, ha nem tehetok "felelőssé az évekkel ezelőtt megtörtént dolgokért", vallotta D'Amato egy aktuális szenátusi maghallgatás keretében, úgy a svájciaknak "kotelességük marad, számot vetni, és azt tenni, ami ez idoben a legmegfelelebb." Clinton elnök, aki a WJC kártérítési követeléseit nyilvánosan támogatta, hasonlóképpen gondolkozott, mondván " szembe kell néznünk a múlt igazságtalanságaival, és azokat legjobb tudásunk szerint korrigálnunk kell". " A történelem nem ismer elévülést" magyarázta James Leach egy, a képviseloház előtt lezajló meghallgatás keretében és " a múltat soha nem szabad elfelednünk". "Tisztán kell látnunk" írták a miniszternek címzett levelükben kongresszusi pártok vezetői, hogy "a kártérítési követelésekre mutatott reakció, az alapvető emberi jogok és a törvény prioritásának elismeréseként lesz kiértékelve". A külügyminiszterno, Madeleine Albright, a svájci parlamentnek címzett üzenetében leszögezi, hogy a zsidó folyószámlák idoleges zárolásából eredő gazdasági hasznokat "a következő generációknak adták tovább, és ezért a világ árgus szemekkel követi a svájci népet; nem azért, hogy elodei buneibol eredendő felelősséget magára vegye, hanem, hogy nagyvonalúan minden lehetőséget megragadva, a múlt hibáit jóvátegye". Mindenképpen nemes gondolatok, de amikor a rabszolgatartással kapcsolatos afro-amerikai kártérítésekről van szó, akkor éppen mindezekről se, közel se távol semmit nem hallani - ha csak nem, nyílt viccelődést.

Továbbra is kétséges, hogy a végleges kielégítést követően a "rászoruló holocaust-túlélok"-nek mi lesz a jussa. Gizella Weisshaus az első, aki a svájci a hírnélküli kontók ügyében váddal élt, megkeseredve feloldotta ügyvédjét, Edward Fagan kotelezettségéi alól, mondván- kihasználja. Fagan a bíróságnak benyújtott számláján 4 millió dollár állt. Az ügyvédi díjak össz követeléseinek összege 15 millió dollárra tehetok, ahol "sokan" 600 dolláros órabérrel dolgoznak.. Egy ügyvéd 2400 dollárt számol fel óránként, mert o Tom Bower könyvét, a Nazi Gold (Das Gold der Juden), olvasta. A New-Yorki Jewish Week írta "zsidó csoportok és túlélők adózó harcot folytatnak részesedésükért, a svájci bankoktól folyósított, 1,25 milliárd dolláros kényszer-kielégítésből". Felperesek és túlélők ragaszkodnak ahhoz, hogy a teljes összeg oket illesse. Zsidó szervezetek azonban bejelentik igényüket a torta egy kis szeletére. A kongresszus előtt megjelenő egyik koronatanú, Greta Beer, kipellengérezte a zsidó szervezetek jogtalan követeléseit és a következő kéréssel fordult a Korman által vezetett bírósághoz: " Nem szeretném, ha eltaposnának, mint egy jelentéktelen rovar". " A rászoruló holocaust-túlélok" fáradhatatlan képviselője ellenére, a WJC, majdnem a felét követeli a Svájcól beérkező pénzeknek, zsidó szervezetek és a "holocaust-továbbképzés" számára. S ha már zsidó organizációkról van szó, amelyek méltók a pénzek kifolyósítására, akkor azok "egy része zsidó továbbképző-központok" legyenek, követeli a Simon-Wiesenthal-Centrum. Mialatt a szákmány felosztásáért adózó harc folyik, reformista szervezetek és ortodoxok figyelmeztetnek, a hat millió zsidó halott emléke, mero anyagi haszonélvezet céljára lesz kihasználva. Szüntelenül az idő múlására, mint döntő tényezőre hivatkozva, a holocaust-ipar fizetésre kényszerítette a Svájcot, hiszen "minden nap hallnak meg rászoruló holocaust-túlélok". Mihelyst a svájciak aláírásukat adták az egyezsége, csodával határos módon, már semmi nem volt olyan égetően sürgős. Több mint egy év elteltével, még mindig nem létezett egy tervezet, amely a pénzek kifolyósítását szabályozta volna. Mikorra tisztázódik a pénzek felosztásának mikéntje, addigra talán a "rászoruló holocaust-túlélok" egyike sem található az élok soraiban. 1999 decemberéig, annak a 200 millió dollárnak ténylegesen kevesebb, mint a fele találta meg az érintett áldozatot, amelyet 1997 februárjában, mint "külön pénzalapot a rászoruló holocaust áldozatok számára" hívtak életre. Az ügyvédek honoráriumainak kiegyenlítése után, a pénzek Svájcot elhagyva, elször az arra "méltó" zsidó szervezetek, trezorjaiba vándorolt.

"Nem szavatolható semmiféle jóvátételi egyezség", írta Burt Neuborn, a New York Egyetem jogi professzorra és a csoportos per ügyvédi munkaközösségének tagja, a New York Times-ban "ha az a svájci bankok számára nyereséget hozó üzletet biztosít". A képviseloház bankbizottsága előtt megrázó szavakkal így nyilatkozott, Edgar Bronfmann: a svájciaknak " nem engedhetjük meg, hogy a holocaust hamujából nyereséget húzzanak". Mellékesen, nemrég vallotta be Bronfmann, hogy a WJC kincstárnoka, nem kevesebb, mint "durván 7 milliárd dollár" jóvátételi összeget halmozott fel.

Idközben a svájci bankok ügyével kapcsolatos jelentéseket nyilvánosságra hozták.

Betekintést kaphatunk arra, vajon, mint azt Bower feltételezi, valójában szó lehet-e "egy ötven éve tartó náci és svájci összeesküvésről, amelynek célja az európai zsidók és a holocaust-túlélok milliárdos nagyságrendű kizsákmányolása volt".

A független szakértőbizottság ("Bergier-Kommission"), 1998 júliusában nyilvánosságra hozta, *Die Schweiz und Goldtransaktionen im Zweiten Weltkrieg* cím alatt, hivatalos jelentését. Ebben megerősítést nyert az a tény, miszerint a svájci bankok, mai 4 milliárd dollár értéknek megfelelő aranyat vettek át Németországtól, holott számukra ismert volt a megszállt Európa Központi Bankjának kifosztása. A Capitol Hill-ben folyó meghallgatások folyamán egyes kongresszusi képviselő sokkos reakcióját váltotta ki a hír, miszerint a svájci bankok zsákmányolt tulajdonokkal kereskedtek volna, sőt mi több, ennek gyakorlatát még a mai napig elnézik. Egy képviselő pellengérré állította a korrupciós svájci politikusokat, akik nem bizonyítható eredetű jövedelmeiket svájci bankokban deponálták és felszólította a Svájcot, hogy hozzon végre büntető törvényeket "ismert politikusok vagy állami vezetők, személyek ellen, akik az állami vagyont titokzatos pénzmozgásaikkal kifosztják". Egy másik képviselő vádat emel a "világ minden magas beosztású korrupciós kormánytisztviselője és üzletembere" ellen "akik hatalmas vagyonuk számára Svájcban találtak menedéket", miközben egy harmadik hangosan tette fel magának a kérdést, hogy vajon "a svájci bankrendszer ezen generáció és országok gazembereinek, vagy azok helyetteseinek, ... hasonlóképpen segítő kezét nyújt, mint 55 évvel ezelőtt azt a náci rezsimet tette?". Ez a témakör valójában több figyelmet érdemel. Évente kb. 100-200 milliárd dollár értékű, politikai korrupcióból származó pénzeszköz kerül nemzetközi forgalomba és gazdagítja a privát folyószámlákat. A kongresszus bankbizottsága előtt elhangzott feddéses beszéd súlyosabbat nyomott volna a latba, ha ezen "illegálisan kimenekített tokék"-nek legalább a fele, nem az amerikai törvényhozás korlátlan támogatását élvezve, amerikai bankok számláit gazdagítanák. Az USA-ba történő legális "vagyonkimenekítés" hasznélvezői között találjuk nemrég óta, Raul Salinas de Gortarit, a korábbi mexikói elnök testvérét és a néhai nigériai diktátor, Sani Abacha tábornok családját. "Adolf Hitler és poroszok által zsákmányolt arany", vélekedik Jean Ziegler, svájci parlamenti képviselő és a svájci bankok ádáz kritikusa, "lényegében nem különbözik" a harmadik világ diktátorainak svájci privátkontókon orzolt "vérdíjától. Asszonyok, férfiak és gyermekek milliói estek Hitler rablóinak áldozatául", és a harmadik világban "évente gyermekek százezreinek kell elpusztulnia járványok és alultápláltság következtében", mert "diktátoraik a svájci segédlettel országaikat kizsákmányolják", ahol az amerikai uzsorások nem kis szerepet játszanak. Nem beszélve arról, hogy ezek a diktátorok éppen az USA hatalmával kerülnek uralomra és ugyancsak az Amerikai Egyesült Államok támogatásával folytatták országaik elleni rabló hadjárataikat.

A holocaustot illetően a Bergier Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a svájci bankok "rudakat vásároltak föl, amelynek aranytartalmát a náci pribékek a munka- és haláltáborok áldozataitól tulajdonították el". Ami ugyanis köztudottan nem történt meg. "Nem létezik arra bizonyíték, hogy a Svájci Központi Bank illetékeseinek tudomásuk lett volna arról, hogy Német Szövetségi Bankból szállított rudak ilyen vagy hasonló eredetű aranyat tartalmaznának." A bizottság az "áldozatok aranyát" 134 428 dollárra értékeli, amely ma kb. 1 millió dollárnak felel meg. Ez a számérték magába foglalja mind a zsidó, mind a nemzsidó táborlakóktól eltulajdonított "áldozati aranyat".

A náci-üldözés áldozatainak hírnélküli svájci bankszámláiról készült jelentését 1999 decemberében hozta nyilvánosságra a Volcker-Bizottság. A három évig készített jelentés tartalma; az összes idevágó dokumentációk átfogó vizsgálati eredménye, összköltsége pedig, nem kevesebb, mint 500 millió dollár. A "náci-üldözések áldozatainak hírnélküli folyószámlájának kezelésére" vonatkozó hivatalos ténymegállapítást érdemes részletesen idézni:

A náci-üldözések áldozataival kapcsolatosan, szisztematikus diszkriminációra, hozzáférések megakadályozására, sikkasztásra vagy a svájci törvények értelmében vett megőrzési előírások megszegésére nem találtak bizonyítékot. A vizsgálati jegyzőkönyv alkalmasint kritikát gyakorol egyes bankok felett, a náci-üldözés áldozatainak folyószámlakezelését illetően. Magát a szót "egyes" aláhúznám. Hiszen a kifogásolt magatartáson mindenekelőtt az áldozatok magánkontóinak bizonyos bankok kezeléseit illetően eljárást értelmek. A vizsgálat 254 bankot érintett, 60 év alatt. A kritikus kezelést illetően elismeri a jegyzőkönyv, hogy az érintett bankok viselkedésére vonatkozóan, enyhítő körülményeket is találtak. Egy jelentés beismeri továbbá, hogy bizonyítékok sokaságát állapították meg olyan esetekben,

mikor is a bankok ismeretlen számlatulajdonosok vagy azok örökösei - többek között a holocaust áldozatai is - után azonosító kísérleteket tettek és a hírnélküli kontók tulajdonosait kifizették.

A részlet avval az enyhítő megjegyzéssel zárul, hogy " a bizottság az idevágó, elkövetett hibákat dokumentáló esetek rögzítését azért tartja fontosnak, hogy a múltból tanuljunk és annak jövőbeli megismétlődését megakadályozzuk".

A jelentés-ben arról is olvashatunk, hogy bár a bizottságnak nem volt módjában az érintett időtartamra (1933-1945) vonatkozóan minden bizonyítéknak utána járni, "nehéznek, majdnem lehetetlennek" tartja a felfedezett anyagok teljes megsemmisítését és "ténylegesen nem találtak arra utaló jelet, hogy bárminemű kísérlet is történt volna a múltban elkövetett cselekedetek elfátyolozását szolgáló aktamegsemmisítésre". A bizottság arra az eredményre jutott, hogy a napvilágra került anyagok százalékos aránya (60 százalék) "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó", különösen annak ismeretében, hogy a svájci törvények az akták megőrzését csak tíz évre írják elő.

Összehasonlításként, tekintsünk át, hogyan adta vissza a New York Times a Volcker-Bizottság eredményeit. "A svájci bankok megtévesztő hadművelete" címszó alatt jelentette a Times, a bizottság "nem talált jogilag megalapozható bizonyítékot" arra, hogy a svájci bankok a hírnélküli folyószámlákat rendellenesen kezelték volna. Ennek ellenére a jegyzőkönyv kifejezetten "bizonyítékok nem létezését" állapította meg. Továbbmenve a Times arról értesült; a bizottság "kiderítette volna, hogy a svájci bankoknak valamilyen úton-módon sikerült, az elrejtésben nagyszámú folyószámlákra utaló nyomokat eltüntetni". Ennek ellenére a jelentés azt emeli ki, hogy a svájciak által megőrzött anyag "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó" volt. Majd úgy zárja a Times, hogy a bizottság szerint "sok bank kegyetlen és félrevezető módon elutasította volna azon családtagokat, akik kísérletet tettek elvesztett vagyonuk visszaszerzésére". A tényeknek megfelelően a jelentés-ben csak "néhány" bank hibás magatartásáról van szó és az ilyen esetekben "enyhítő körülményekről" lehet beszélni, hasonlóképpen arra is rámutat, hogy "sok esetben" az illetékes bankok aktív kutatást folytattak a jogos tulajdonosok után.

A jelentés a svájci bankokat elmarasztalja azért, mert a holocaust idejéből származó hírnélküli folyószámlákat illetően, könyveléseik korábbi ellenőrzésénél nem voltak "nyíltak és őszinték". Mégis ezen mulasztásoknak háttérében inkább technikai okok, mintsem hamisítási szándékok állnak. A jelentés 54 000 folyószámláról ad tudósítást, amelyek esetében "valószínű és lehetséges a kapcsolat a náci-üldözések áldozataihoz". És mégis arra, végkövetkeztetésre jut, hogy az eseteknek nem több mint a felénél -25 000- lehet olyan valószínűségi fokról beszélni, amelynek alapján a folyószámlák tulajdonosi viszonya hivatalosan kihirdethető. A fenti kontók közül, amelyekről információk állnak rendelkezésre, 10 000-nek mai értéke 170-260 millió dollárra becsülhető. További folyószámlák értékeinek megállapítása lehetetlennek bizonyult. A holocaust idejéből származó hírnélküli kontók összértéke minden bizonnyal a svájci bankok által megadott 32 millió dollár felett, de ugyanakkor jóval a WJC szerint becsült, 7-20 milliárd dollár alatt mozog. Volcker, a Kongresszus előtt tett nyilatkozatában rámutat, hogy a holocaust-áldozatok tulajdonát képező "valószínű vagy lehetséges" svájci kontók száma "annak a jóval többszöröse, amelyet az elvizsgálatok folyamán a svájci nyilvánosságra hoztak". Mégis így folytatta: "A hangsúly a -valószínű és lehetséges- szavakon van, miután több mint félévszázad távlatában, néhány esetet kivéve, már nem voltunk abban a helyzetben, hogy megnyugtató biztonsággal, minden kétséget kizáró kapcsolatot teremtsünk az áldozatok és a kontótulajdonosok között".

A Volcker-Bizottság legfényesebb eredményét az amerikai médiák elhallgatták. Svájcban kívül, tudatja a jegyzőkönyv, az európai zsidó tulajdonok kimenekítésének céltudatos menedékhelye, az USA volt.:

A közeledő háború és a gazdasági nehézségek, valamint a náciaktól kiinduló, zsidókat és mindenfajta kisebbséget fenyegető üldözés - a második világháború előtt és után - sokakat, beleértve fenti üldözötteket is, javaik olyan országokba történő kimentésére kényszerítette (Egyesült Államok, Egyesült Királyság mindenképpen), ahol azok biztonságát garantálva látták... A semleges Svájcot a tengelyhatalmakkal és a megszállt országokkal összekötő közös határai

kínálták fel a lehetőséget, a menekített javak egy részének svájci bankokban és pénzintézetekben való deponálására.

Terjedelmes függelék tartalmazza a transzferált európai zsidó tulajdonok "elonyben részesített küldetési címeinek" névsorát. Leggyakrabban az USA és Svájc neve fordul meg. (Nagy-Britanniát, mint végcél, csak "vesztes harmadikként" említik).

Itt merül fel spontán a kérdés: Mi is történt a hírnélküli holocaust-kontókkal az amerikai bankokban? A képviselőház bankbizottsága egy szakértőt idéz meg véleményezésre. Seymour Rubin, jelenleg az American University professzora, annak az amerikai delegációnak volt helyettes vezetője, amely a második világháborút követően a Svájjal folytatott tárgyalásokat. Az ötvenes években Rubin, az amerikai zsidó szervezetek védnöksége alatt munkálkodott, mint a "az európai zsidó közösségi élet támogatását végző szakértői csoport" tagja. Feladata a holocaust idejéből származó, amerikai bankokban deponált, hírnélküli folyószámlák felderítése volt. Rubin a képviselőház előtt tett jelentésében, az érintett kontók összértékét (kimondottan felszínes és becslésen alapuló ellenőrző munka nyomán) 6 millió dollárra állapította meg. A zsidó szervezetek természetesen követelésekkel éltek a kongresszusnál, mégpedig a "rászoruló túlélők" számára. (Az Egyesült Államok törvényei szerint, igényjogosultság nélküli, ismeretlen tulajdonú kontók állami megörzésbe mennek át). Később így emlékezett Rubin:

A kongresszus az idevágó, hatályban lévő törvényekre hivatkozva, elutasítja a becsült 6 millió dolláros összeget; az első új törvényjavaslat a felső értékhatárt 3 millió dollárra állapította meg... a második nekifutás során, a bizottsági tanács meghallgatását követően, a 3 millióból egy millió lett. A további törvényhozási intézkedések az összeget 500 000 dollárra redukálják. Magát, még ezt az értéket sem engedélyezte a költségvetési iroda és 250 000 dollárt javasolt. Végül a törvény 500 000 dollárt fogadott el.

"Az Egyesült Államok" zárta jelentését Rubin "az örökösök nélküli magántulajdonok azonosítására az USA-ban, nem tett különösebb erőfeszítéseket és... csak 500 000 dollárt bocsátott rendelkezésre, szembeállítva a svájci bankok, még a Volcker féle vizsgálódást megelőző, 32 millió dolláros ajánlatával". Másképpen kifejezve, az USA bunkatalógusa sokkal szomorúbb képet nyújt, mint a Svájc. Ennek külön hangsúlyt kölcsönöz az a tény, hogy az idevonatkozó, kongresszusi és szenátusi bizottságok előtt lezajlott meghallgatások alkalmával, eltekintve Eisenstat futólagos megjegyzésétől, a svájci bankokról szó sem esett. Rubin, a képviselőház előtt tett tanúskodása sem tartalmaz erre utaló adatokat, holott az kulcsszereppel bír a svájci bankokkal kapcsolatos szekunder jelentések sokaságában - Bower viszont oldalakat áldoz ennek a "külügyminisztériumi keresztes lovagnak". Rubin meghallgatása folyamán "bizonyos szkepszisről" beszélt, "ami a szóban forgó magas összegeket (svájci hírnélküli kontók) illeti". Természetesen nem kell külön megemlítenem, hogy Rubin félreérthetetlen hivatkozása erre a tényállásra, az elutasítás áldozata lett.

Hol maradtak a képviselők, "galád" amerikai bankosokat támadó, tiltakozó kiáltásai? Egymást túlharsogva követelték a szenátus és kongresszus bankbizottságának tagjai, hogy a Svájc "végre fizessen". Egyetlen egy nem tette ugyanezt az USA-val szemben. Ehelyett szemérmetlen módon bizonygatta a parlamenti bankbizottság egyik képviselője, - Bronfman támogatását élvezve-, hogy "egyedül" csak a Svájc volt az "amelynek nem volt bátorsága múltjával szembenézni". Nem lep meg senkit ez után, hogy a holocaust-ipar számára szóba sem jött, az USA bankjainak átvizsgálása. Ha a Svájcban végrehajtott vizsgálatok nagyságrendjének megfelelően, csak annak egy tizedét fordítanánk a saját bankjaink ellenőrzésére, akkor ez az amerikai adófizetőket, nem milliós, hanem milliárdos dollárértékkel terhelné. És mire az első vizsgálatok lezáródnának, addigra az amerikai zsidók, minden valószínűséggel, Münchenben keresnének rég menedékhelyet. A bátorságnak is van határa.

Már a negyvenes évek vége felé, amikor az USA, a hírnélküli zsidó kontók azonosítására összpontosítva, masszív nyomás alá helyezte a Svájcot, tiltakoztak a svájciak, mondván; az amerikaiaknak talán először a saját háza táján kellene rendet teremteni. New York város polgármestere Pataki, 1997 közepén bejelenti egy állami bizottság létrehozását, amelynek feladata, a holocaust-áldozatok tulajdonainak visszaszerzése és a svájci bankokkal szemben állított követelések képviselése. A svájciakat hidegen hagyja mindez, és azzal a javaslattal

fordulnak a bizottság felé, hogy követeléseiket amerikai és izraeli bankoknál nyújtsák be, mert szerintük az hasznosabb. Valójában Bower emlékeztet arra, hogy izraeli bankok az 1948-as háború után "megtagadták listák nyilvánosságra hozatalát, hogy evvel elzárják az örökösök előtti utat, igényeik bejelentésére" és nemrég vált ismertté, hogy "ellenkezőleg az európai országok praktikájával, az izraeli bankok és cionista szervezetek, masszívan védekeztek azon független komissziók felállítása ellen, amelyek feladata lenne a holocaust túlélőinek tulajdonát, hírnélküli kontóinak számát és a tulajdonosok felkutatását." (Financial Times). (A brit mandátum ideje alatt európai zsidók földterületeket vásároltak Palesztinában és folyószámlákat nyitottak a cionista mozgalom támogatására, valamint későbbi bevándorlásuk elokészítésére). 1998 októberében a WJC és WJRO alapvetően úgy döntenek, hogy a holocaust-áldozatok Izraelben deponált tulajdonával nem foglalkoznak, mivel annak felelőssége, az izraeli kormány kezében van" (Haaretz). Így történhetett meg, hogy a zsidó szervezetek leveleikkel a Svájcot és nem az izraeli államot találták meg. A legszenzációsabb vádként vetik a svájci bankok szemére, miszerint azok, a náci-üldözöttek örököseitől halotti bizonyítványokat követeltek meg. Izraeli bankok hasonlóképpen jártak el. Mégis, a "perfid izraeliek" elleni vádaskodásokat hiába keresnénk. Annak bizonyítására, hogy "az izraeli és svájci bankok között semmiféle morális párhuzam nem vonható" idézte a New York Times egy korábbi izraeli képviselőt: "Itt nálunk, legrosszabb esetben figyelmetlenségről; amíg a Svájcban bunözésről volt szó". Minden egyes hozzáfűzött szó felesleges.

A kongresszus 1998 májusában bízta meg, az Amerikába került holocaust-tulajdokkal foglalkozó elnöki tanácsadó-bizottságot, hogy "derítse ki azon javak sorsát, amelyek holocaust-áldozatoktól származnak és az Egyesült Államok birtokába kerültek" és "az elnöknek, a követendő politikai lépésekről tanácsadással szolgáljon, annak érdekében, hogy a lopott vagyonok jogos tulajdonosaikhoz vagy azok örököseihez visszakerüljenek". "A komisszió munkája elutasíthatatlanul bizonyítja" magyarázta a bizottság elnöke, Bronfman, "hogy mi itt az Egyesült Államokban, alapvetően készek vagyunk az igazságnak oly messzemenőig alávetni érdekeinket, mint azt más országokban is meghirdetünk". Mégis, talán egy 7 millió dolláros költségvetési kerettel rendelkező elnöki tanácsadó-bizottság és egy 500 millió dollárt felemészto, egy ország teljes bankrendszerének ellenőrzésével megbízott vizsgálóbizottság munkáját úgy, hogy minden aktához szabad hozzáférést biztosítanak, nem összehasonlítnak. A még esetlegesen létező kétségek feloszlátására, tanúbizonyítást téve az USA, a holocaust idejében eltulajdonított zsidó tulajdonok visszaszerzésében kifejtett vezető szerepének tudatos felismeréséről, a képviselőház bankbizottságának elnöke, James Leach büszkén jelentette be 2000 februárjában, hogy egy múzeum North Carolina-ban visszajuttatott egy festményt egy osztrák családnak. "Ez aláhúzza az Egyesült Államok felelősségét... és úgy gondolom, ez egy olyan tény, amelyet ennek a bizottságnak ki kell emelnie".

A holocaust-ipar számára a svájci bankok afférja - hasonlóképpen a holocaust "túlélő" Binjamin Wilkomirski háború után elviselt, szörnyű szenvedéseire - egy további bizonyíték volt a nemzsidók, soha nem múltó és irracionális gonoszságára. Ez az ügy rávilágít, következtet Itamar Levin, egy "szabad demokratikus ország" durva érzéketlenségére "azokkal szemben, akik a történelem legszörnyűbb testi és lelki sérelmeit hordozták" A tel-avivi egyetem, egy 1997 áprilisában közzétett kutatási eredményei, az antiszemitizmus "felismerhetetlen mérvű svájci megerősödéséről" adtak hírt. De ezt a gyógyíthatatlanul egészségtelen folyamatot nem lehet természetesen összefüggésbe hozni a Svájc könyörtelen lekasszírozásával. "Az antiszemitizmus nem a zsidóktól ered" dúlt-fült Bronfman. "Azért az antiszemiták tehetek felelősek".

A holocaust anyagi jóvátétele "a legmagasabb morális próbatétel, amellyel Európa a huszadik század végén szemben találja magát," állítja Itamar Levin. "Ez lesz a kontinens igazi próbaköve a zsidó néphez való viszonyában". Valójában, felbátorodva a Svájc kifosztásának sikerén, megtette a holocaust-ipar a hátralevo európai országok "kivizsgálásának" elokészületeit. Következésként, Németország került sorra.

Miután 1998 augusztusában a holocaust-ipar a Svájccal megegyezett, szeptemberben bevette győztes stratégiáját Németországgal szemben is. Ugyanaz a három ügyvéd-team (Hausfeld-Weiss, Fagan-Swift és az ortodox zsidó gyülekezetek világtanácsa) csoportos vádat nyújtott be a német iparral szemben; nem kevesebb, mint 20 milliárd dollár kártérítést követeltek. A New Yorki pénzügyvezér, Pataki gazdasági bojkottal fenyegetett és 1999 áprilisától személyes "megfigyelése" alá vette a tárgyalásokat. A képviselőház bankbizottsága

szeptemberben tartotta meg az első meghallgatást. Carolyn Maloney, képviselő lezögezte, hogy "az elfecsérelt idő nem nyújthat alapot a jogtalan haszonszerzés mentésére" (apropó, zsidó kényszermunka - az afroamerikaiak rabszolgamunkája teljesen más történet), miközben a bizottság elnöke Leach, elhúzva a jó óre recepptel, azt hangoztatta, hogy a "történelem nem ismer elélvülési határidőt". Német cégek, amelyek az Egyesült Államokban üzemeltek, közölte Eizenstat a bizottsággal, "nagy súlyt fektetnek tekintélyükre és továbbra is meg fogják orizni az eddig mutatott példás állampolgári kötelességtudatukat. Mindenféle diplomáciai formáságot mellozva, teljesen leplezetlenül követeli a kongresszusi képviselő, Rick Lazio a bizottságtól " a vizsgálódások fókuszát a német magániparra, és legfőképpen az amerikai érdekeltségű cégekre irányítani".

A nyilvánosság hisztérikus németellenes feltűzésére, az év októberében többoldalas újsághirdetéseket jelentetett meg a holocaust-ipar. A szörnyű valóság leközlése nem volt elég; a holocaust-ipar megmozgatott minden követ. Egyike a cikkeknek a német Bayer gyógyszergyárat vette össze, összefüggésbe hozva Josef Mengele nevével, holott semmiféle bizonyíték nem létezik arra, hogy a Bayer cég annak ördögi kísérleteit "irányította" volna. Felismerve, hogy minden ellenállás a HOLOCAUST nyomasztó terhével szemben reménytelen, az év végén alávetették magukat a németek egy nagyszabású financiaális kiegyezésnek. Ezt a kapitulációt a londoni Times, az Egyesült Államokban vezetett "Holo-cash"-kampány sikerének könyvelte el. "Clinton elnök személyes beavatkozása és vezető szerepe... valamint több magas kormánytisztviselő ráhatása nélkül" közölte később a bankbizottság előtt Eizenstat, "nem tudunk volna megegyezni".

Mint azt a holocaust-ipar megrovó hangnemben megállapította, Németország "erkölcsi és jogi kötelességét" teljesítette a zsidó kényszermunkások jóvátételével. "Ezeknek a kényszermunkásoknak joguk van arra a kevés igazságosságra" hangzott Eizenstat kijelentése, "arra a pár évre, ami még előttük áll." Az igazságtól mégis távol áll, mint azt már az előzőekben is láttuk, miszerint azok eddig semmiféle kártérítésben nem részesültek volna. Németországgal megkötött általános jóvátételi egyezségben, amely tulajdonképpen a koncentrációs táborok rabjainak kártérítését szabályozza, a zsidó kényszermunkásokat is figyelembe vették. A német kormány jóvátételt fizetett a volt zsidó kényszermunkásoknak "szabadságrablás" és "az egészség károsítása" címszó alatt. Csak a visszatartott fizetések formális folyósítása nem történt meg. Mindazok, akik maradandó károsodást szenvedtek, tekintélyes, életük végéig tartó nyugdíjat kaptak. Németország, mai közel egymilliárd dollárnak megfelelő összeget fizetett a Jewish Claims Conference-nek, mindegyes zsidó táborlakóra gondolva, akik csak minimális kártérítésben részesültek. A Claims Conference, mint már említettem, megszegte a Németországgal kötött egyezséget és a kártérítésre hivatott pénzeket, különböző kedvenc projektjeire fordította. A német jóvátételi pénzüsszegek ilyen természetű (jogtalan) felhasználását úgy indokolta, mondván "a nemzeti szocializmus rászoruló áldozatai már a legmesszebbmenőkig kielégítést nyertek..., még mielőtt az eszközök Németországból rendelkezésre álltak volna". Mindezek ellenére a holocaust-ipar, még ötven évvel később is pénzt követelt a "rászoruló holocaust-áldozatok számára", akik nyomorban éltek által, hogy állítólag soha nem részesültek német kártérítésben.

Egy egykori zsidó kényszermunkás "méltányos" kártérítésének helyes definíciója nem egyszerű feladat. Viszont a következőket lezögezhetjük: a legújabban megkötött egyezségnek megfelelően, mindenegyes volt zsidó kényszermunkás, közel 7500 dollárban részesül. Amennyiben a Claims Conference az eredetileg Németországból származó pénzeket a megállapodásoknak megfelelően szétosztotta volna, akkor jóval több zsidó kényszermunkás, jóval korábban és jóval több összeget kaphatott volna kézhez.

Hogy, vajon a "rászoruló holocaust-áldozatok" a legújabban folyósított német pénzekből látnak is valamit, egy nyitott kérdés marad. A Claims Conference ennek az összegnek nagyobb részét "külön alapítvány" céljára, magának kívánja kiközösíteni. A Jerusalem Report szerint, "sokat nyerhet avval" a Conference, "ha arról gondoskodik, hogy a túlélőknek semmi se jusson". Az izraeli Knesseth képviselője, Michael Kleiner (Herut-párt) így ostromozta a Conference-t; "egy zsidó tanács, amely a náci múvét, egy más módon vezet tovább". Egy "tisztességtelen testület, amely egy professzionális titokzatosságba burkolódik és visszataszító nyilvános és morális korrupcióktól átitatott," vádolt, " a sötétség testülete, amely zsidó holocaust-áldozatokat és azok örököseit megbecsteleníti, o maga hatalmas pénzüsszegeken ül, amely privátszemélyek



tulajdona, de mindent megtesz annak (pénz) öröklésére, mialatt azok még az élok között vannak". Eközben Stuart Eizenstat, aki a képviselőház bankbizottsága előtt tanúskodott, további dicshimnuszokban áradozott a "Jewish Material Claims Conference elmúlt negyven és egynehány évben mutatott transzparens munkájáról". Viszont Rabbi Israel Singer mero cinizmusát, már nem lehet felülmúlni. A Zsidó Világkongresszus fotitkári posztja mellett, Singer a Clams Conference elnökhelyettesi munkáját is ellátta és egyidejűleg a kényszermunkákkal foglalkozó német megbeszéléseknél tárgyaló megbízott volt. A Svájjal és Németországgal megkötött szerződések létrejötte után, kenetteljesen ismételte magát a képviselőház bankbizottsága előtt, miszerint "az egy szegény lenne", ha a holocaust-kárpótlások "az örökösöket és nem a túlélőket illetné". "Nem áll szándékunkban az örökösöket kifizetni, hanem azt akarjuk, hogy a pénzeket az áldozatok maguk kapják". Végül is, mint azt a Haaretz jelenti, éppen Singer volt az, aki azért harcolt, hogy holocaust kártérítési összegeket az "egész zsidó nép igényeinek kielégítésére, és nem csak azon szerencsés zsidók számára" használják föl", akik a holocaustot túlélve magas életkort értek el".

Henry Friedlander, a náci zsidókon elkövetett tomegirtásának elismert történésze, maga az auschwitz-i tábor volt rabja, a háborút követően közli, egy az US Holocaust Memorial Museum számára készített kinyilvánításban:

Ha 1945 elején a lágerekben megközelítőleg 715 000 rab volt bejegyezve és ennek legalább egyharmada, tehát 238 000, 1945 tavaszán meghalt, akkor azt kell elfogadnunk, hogy nem több mint 475 000 rab maradt életben. Miután a zsidókat szisztematikusan gyilkolták és esetenként, azoknak is, akiket munkára választottak ki- Auschwitz-ban kb. 15 százalék- csak egy lehetőségük volt az életben maradáshoz, abból kell kiindulnunk, hogy a zsidók, a koncentrációs táborokból kiszabadított emberek, nem több mint 20 százalékát teheték ki.

"Mindezek után a statisztika arra enged következtetni" folytatta", hogy a zsidó túlélők száma nem tehetett többet ki, mint 100 000." Egyébként a tudósok számára, a Friedland szerinti, háborút követően élő zsidó kényszermunkások száma, relatív magasnak tunik. Egy mértékadó vizsgálódásának eredményeként írta Leonard Dinnerstein: "Hatvanezer zsidó... hagyta el a koncentrációs tábort. Egy héten belül, több mint 20 000 meghaltak".

1999 májusában, egy külügyminisztériumi megbeszélés keretén belül, Stuart Eizenstat 70-90 000-re tette a még élő kényszermunkások - zsidók és nemzsidók egyaránt - számát, amely számérték egy "üket képviselő csoporttól" származik. (Eizenstat a németországi kényszermunkásokkal foglalkozó tárgyalások US-fomegbízottja volt és szorosán együtt működött a Claims Conference-el). Miután a még életben lévő zsidó kényszermunkások összlétszáma 14-18 000 (70-90 000- 20 százaléka) tehető. Mégis a Németországgal megkezdett tárgyalások elején a holocaust-ipar 135 000 élő zsidó kényszermunkásra követelte a jóvátételt. A közös (zsidó és nemzsidó), még élő egykori kényszermunkások számát 250 000-al adták meg. Másképpen fogalmazva, a még élő, volt zsidó kényszermunkások száma 1999 májusa óta a tízszeresére emelkedett, és a még életben található zsidó és nemzsidó kényszermunkások számaránya drasztikusan eltolódott. Amennyiben a holocaust-iparnak hinni lehet, ma több zsidó kényszermunkás él, mint félévszázaddal ezelőtt. "Mifajta kesze-kusza hálót szövünk mi" írta Sir Walter Scott "ha egyszer belekezdünk a csalásba".

Mialatt a holocaust-ipar számjátékot az a jóvátételi összegek egekig való hajtására, addig az antiszemita körök kárörvendően gúnyolódnak a "zsidó csalókról", akik még halottaikat is képesek "elárverezni". A holocaust-ipar, ha talán akaratlanul is, de ezzel a számakrobatikájával tisztára mossa a nemzeti szocializmust. A holocaust-téma egyik elismert, vezető személyisége, Raul Hilberg 5,1 millióra adja meg a meggyilkolt zsidók számát. Viszont, ha még 135 000 egykori zsidó kényszermunkás életben van, akkor megközelítően 600 000-nek kellett a háborút túlélnie. Ez a szám majdnem egy félmillióval haladja meg a becsült értéket. Nos ezt a félmilliót vonjuk le a meggyilkoltak 5,1 milliójából. Az eredmény alapján a "6 milliós" szám teljesen elveszti hitelességét, sőt mi több, a holocaust-ipar adatai a holocaust-tagadók adataihoz kezd rohamosan közeledni. Ne veszítsük el szem elöl magát a tényt, hogy a nacivezér, Heinrich Himmler a lágerek összlétszámát 1945 januárjában 700 000-re becsülte, amelynek egyharmadát, Friedlander szerint, az év májusáig meggyilkolták. De amennyiben, mint azt a holocaust-ipar feltételezi, ha a zsidók lágertúlélőknek csak közel 20 százalékát tették ki, és hasonlóképpen

hivatkozva a holocaust-iparra, 600 000 zsidó táborlakó élte túl a háborút, akkor az összes túlélők száma 3 millió kell, hogy legyen. A holocaust-ipar adatai alapján, a koncentrációs táborokban nem uralkodhattak olyan kemény viszonyok.; következésképpen egy feltűnően magas szaporodási és alacsony halálozási számból kell kiindulnunk.

Attól a népszerűsített felfogástól, miszerint az "Endlösung" egy egyszeri effektív, futószalagon végzett ipari emberirtás, búcsút kell vennünk. Figyelembe véve a holocaust-ipar állítását, sok százezer zsidó túlélővel, nem egészen hihető, hogy az "Endlösung" utolsó fázisában olyan eredményes lehetett. Kevésbé tekinthető célirányosnak - mint azt éppen a holocaust-tagadók állítják. Les extrêmes se touchent - az extrémek érintik egymást.

Raul Hilberg egy nemrég közzétett nyilatkozatában azt hangsúlyozta, hogy a számoknak igenis jelentőségük van, ha a náci által végrehajtott tömeges zsidóirtást meg akarjuk érteni. A Claims Conference által manipulált adatok viszont, radikálisan megkérdőjelezik az ő saját felfogását. A Claims Conference "pozíciós papírja" szerint, amelyet alapkoncepcióként vitt be a kényszermunkával kapcsolatos, németekkel folytatott tárgyalásra, ez az "egyike volt a náci három alapvetően alkalmazott, zsidókat irtó, módszeréből - a másik kettő az agyonlövés és elgázosítás volt. A rabszolgamunka egyik célja volt, hogy az emberek halálra dolgozzák magukat... Ebben az összefüggésben a "rabszolga" kifejezés nem alkalmazható. Hiszen a rabszolgatartónak inkább érdeke rabszolgái életének és munkabírásának megőrzése. Az ilyen értelemben vett "rabszolgák" esetében a náci szándéka, azok munkaerejének kihasználása, majd a "rabszolgák" kiirtása volt." A holocaust-tagadókon kívül még egyetlen ember nem vont kétségbe, hogy a náci a kényszermunkásoknak ilyen szörnyűsűges sorsot szántak. Akkor, hogyan lehet ezen közismert tények tudatában azt feltételezni, hogy a táborokat több százezer zsidó kényszermunkás élte volna túl? Nem maga a Claims Conference ütött rést abba a falba, ami a holocaust szörnyű valóságát, a holocaust tagadásától elválasztotta?

A New York Times egy egész oldalas cikkében ítélték el a holocaust-ipar nagyjait, mint Elie Wiesel, Rabbi Marvin Hier és Steven T. Katz "Szíria holocaust-tagadását". Tartalma egy a kormány közeli szíriai újság vezéroltalán megjelenő cikkével foglalkozik, amely azt feltételezi, hogy Izrael "a holocausttal kapcsolatos meséket gyárt", hogy ez által "Németországtól és különböző európai intézményektől több pénzt csikarjon ki". Sajnos, a szíriai vád találat. A dolog ironiája az, ami mind a szíriai kormány, mind a cikk szerzőinek figyelmét elkerülte, hogy ezek a történetek, amelyek több százezer túlélőről mesélnek, maguk egyfajta holocaust-tagadást testesítenek meg.

Svájc és Németország kizsebelése csak előjátéka volt a nagy finálénak: Kelet-Európa következik. A Keleti Blokk összeomlásával csábító lehetőségek nyíltak meg az európai zsidóság egykori melegágyában. A "rászoruló holocaust-áldozatok" jámbor köpönyege mögé megbújva, a holocaust-ipar már megtette első kísérleteit a teljesen leszegényedett országokban a dollárok milliárdjainak kicsikarására. Kíméletlenül és kegyetlen elszántsággal követi célját és mindenek előtt maga az, aki Európában az antiszemitizmust táplálja. A holocaust-ipar saját kezűleg behelyezte magát mindazon közösségek és magánszemélyek jogi örökségébe, akik a náci zsidókon elkövetett tomegirtásának áldozatává váltak. "Megegyeztünk az izraeli kormánnyal" közölte Bronfman a képviselőház bankbizottsága előtt, hogy az örökös nélküli tulajdonok a (WJRO) World Jewish Restitution Organization-t illessék." Ezen mandátum birtokában szólította fel a holocaust-ipar az egykori Keleti Blokk országait, mindennemű, a háborút megelőző zsidó vagyont visszaszolgáltatására vagy annak értékének megtérítésére. A Svájc és Németország esetétől eltérően, követeléseit a nyilvánosság kizárása mellett teszi... Hiszen ez eddig a közvéleménynek kevés kifogása akadt a svájci bankárokat és német iparosokat kizsebelő zsarolással szemben, de egy éhező lengyel paraszt esetében, már nem lenne olyan elnéző. Azoknak a zsidóknak sem maradt más hátra, akik családi hozzátartozójukat veszítették el a náci-üldözések alatt, minthogy keserűen végignézzék a WJRO mesterkedéseit. Az elhunytak vagyonának eltulajdonítását célzó, örökös jogkiigénylés, könnyen kölcsönözhető az örökség lesés kellemetlen mellékzété. Másrészt, a holocaust-ipar nincs ráutalva a közvélemény mozgósítására. Az USA kormány szintű segítségével gyerekjáték a földön heverő országok csekélyke ellenállását megtörni.

"Meg kell érteni", állapította Stuart Eizenstat az egyik parlamenti bizottság előtt, "hogy a

közösségi tulajdonok visszaszerzésére tett erőfeszítéseink a zsidó élettér újraszületésének és megújulásának szerves alkotója" Kelet-Európában. A World Jewish Restitution Organization követeli, a zsidó élettér állítólagos "újraélesztésére" és annak "támogatására" Lengyelországban, hogy a háború előtti zsidó közösségek tulajdonát képező 6000 ingatlant, beleértve mindazokat, amelyek jelenleg kórházakként és iskolákként szolgálnak, visszaszolgáltassák. Lengyelországban a háborút megelőzően 3,5 millió zsidó élt; ma talán pár ezer. Szükséges valójában a zsidó élet fellendítéséhez, hogy minden egyes lengyel zsidó zsinagógát vagy iskolaépületet kapjon? A szervezet igényt támaszt ugyancsak néhány százezer lengyel földbirtokra, amelyek értéke több milliárd dollár körül mozog". Hivatalos lengyel személyiségek attól tartanak", írja a Jewish Week, hogy a követelések az "országot csodba sodorhatják". Amikor a lengyel parlament az ország fizetőképességének szavatolása érdekében azt javasolta, hogy a kárpótlásokat határolják be, akkor WJC Elan Steinberg-je a törvényt "alapvetően Amerika ellenes aktusnak" minősítette. Lengyelország hatásosabb megoldozására a holocaust-ipar ügyvédei csoportos pert indítottak Korman bíróságánál, miszerint "magas korú és haldokló holocaust-túlélőket" kártalanítani kell. A vádiratban szemrehányás éri a háború utáni lengyel kormányokat "az eltelt ötvennégy év alatt" szünet nélküli, gyilkos zsidóellenes politikájuk miatt, mikor is a zsidóknak "üldözés és megsemmisítés" volt osztályrészük. New York városi tanácsának tagjai egyhangú határozatot hoztak, amelyben Lengyelországot olyan "általános törvény meghozására szólították föl, amely a holocaust-áldozatok vagyonának teljes mértékű visszaszolgáltatását biztosítja", egyidejűleg 57 kongresszusi képviselő (a New Yorki Anthony Weiner vezérletével) a lengyel parlamentnek címzett közös levelében "egy átfogó törvényt" követel, "amely magába foglalja a holocaust ideje alatt elkobzott összes ingatlan és tulajdon 100 százalékos megtérítését". "Mert az érintettek minden nappal öregebbek lesznek" állt a levélben, "ezeknek a jogfosztott embereknek kártérítésére szánt idő pedig elszáll".

A szenátusi bankbizottság előtt panaszának adott hangot Stuart Eizenstat a lassú felszámolási folyamatokról Kelet-Európában: "Az ingatlanok visszaszolgáltatásánál temérdek probléma merült fel. Eloffordult, hogy egyes országokban és közösségekben az ingatlanok behajtásával megbízott személyekkel szemben kérésekkel és követelésekkel éltek..., mondván engedélyezzék az államilag ellenőrzött, alacsonybérű bérleményekben a bentlakók további, hosszabb időtartamú maradását". Fehéroroszország esete különösen felizgatta Eizenstatot. Fehéroroszország "nagyon, nagyon messze " hátul kullog a háború előtti zsidó javak visszaszolgáltatásában, közölte a képviselőhöz külügyi bizottságával. Fehéroroszországban az átlagos havi kereset 100 dollár.

A makrancosabb kormányok betörésére meglendíti a holocaust-ipar az USA-szankciók bunkósbotját. Eizenstat azt követelte a kongresszustól, hogy mindazon kelet-európai országok számára, amelyek az OECD, WHO, EU, NATO vagy Európa Tanács felvételi "listáján egészen elöl találhatók", a holocaust kártérítési összegét "magasabbra srófolják". "Oda fognak figyelni, amikor Önök beszélnek... Meg fogják érteni az utasításokat." A WJC képviselőjében Israel Singer felszólítja a kongresszust "a bevásárlói lista szemmel tartására", annak "megbizonyosodására", hogy minden ország maradéktalanul fizetett. "Óriási annak a jelentősége, hogy az érintett országok megértsek" elmélkedett Benjamin Gilman a parlament külügyi bizottságának képviselője, hogy "reakciójuk... azon fontos szempontok egyike, amelyek nagy kihatással lehetnek Egyesült Államokkal való bilaterális kapcsolatokban". Avraham Hirschson, a visszatérítésekért felelős izraeli Knesset-bizottság elnöke és a World Jewish Restitution Organization-nál Izrael képviselője, a kongresszus cinkosaként levámolta sarcát a végelszámolásnál. Visszaemlékezve a román miniszterelnökkel folytatott "párbajára" Hirschson így nyilatkozott: "a csata kellos közepén, megengedtem magamnak egy megjegyzést, amely az egész atmoszférát megváltoztatta. Azt mondtam; tudja, két napon belül itt a szenátus előtt meghallgatásra vagyok hivatalos. Nos mit kíván, hogyan hangozzék a véleményem a meghallgatáskor? Az egész hangulatot mintha kicserélték volna." A Zsidó Világkongresszus "egy tökéletes holocaust-ipart teremtett elő", figyelmeztet egy ügyvéd, aki a túlélők jogait képviseli, és "az európai antiszemitizmus legvisszataszítóbb formájának felélesztésével...bunt követett el".

"Az Amerikai Egyesült Államok nélkül" jegyezte Eizenstat a kongresszust méltató beszédében találóan meg "nagyon nehezen tudnánk előbbre jutni." A Kelet-Európára kifejtett nyomást, jogosultságát avval magyarázta, hogy a "jogtalanul eltulajdonított közös- és privát tulajdonok visszaszolgáltatása vagy annak jóvátétele" a "nyugati világ" erkölcsének minőségi értékelése. Ezen kritériumok teljesítése Kelet-Európa "új demokráciái" számára a

"totalizmusból a demokratikus államiságba való átmenetet fémjelezné". Eizenstat az USA kormányának magas rangú tisztviselője és Izrael közismert támogatója. Mégis, ha az USA vagy Izrael politikáját, az amerikai oszlakosság vagy a palesztinok helyzetét tekintve vizsgáljuk, nem állíthatjuk, hogy a fenti kritériumoknak megfelelő átmenet valaha is megtörtént volna.

Melankolikus képsorokkal festi alá vallomását a képviselőházban tett nyilatkozatában Hirschson, amint az öregedő, lengyel "rászoruló holocaust-áldozatok, minden nap meglátogatnak irodámban a Knesseth-ben... és vagyoniuk visszaszolgáltatását kérik..., a házakat és boltokat, amelyeket el kellett hagyniuk". Ez idő alatt a holocaust-ipar egy újabb frontot nyit meg a harctéren. Kelet-Európa zsidó közösségei, amelyek a WJRO átlátszó követelését elutasították, maguk jelentették be igényeiket az örökösök nélküli zsidó tulajdonok visszatérítésére. Idáig fajult tehát a dolog a nagy reményekkel táplált zsidó élettér újraszületését illetően, hogy a kelet-európai zsidók is felfedezték a holocaust-zsákmányból való konc lehetőségeit.

A holocaust-ipar avval kérkedik, hogy a kártérítési pénzek kizárólagosan a zsidóságot támogató, jótékony célokra fordíthatók. "A jótékonykodás valóban egy szép dolog", jegyzi meg egy, az áldozatokat képviselő ügyvéd "de nem helyes más emberek pénzével tenni". Egy különösen kedvelt szívügyük, a "holocaust-nevelés"- "erofeszítéseink legfőbb feladata", Eizenstat szerint. Hirschson az "élok menetelése"-nek szellemi atyja, a holocaust-nevelés agya és kártérítési pénzek fontos címzettje. Ebben a cionista érzelmekkel teleszott színházban, összegyűlnek zsidó fiatalok a világ minden tájáról Lengyelország haláltáborában, hogy megtapasztalhassák első kézből a nemzsidóság kegyetlen hajlamát, mielőtt a menedéket adó Izraelbe kirepülhetnének. A Jerusalem Post a következő holocaust-giccsel festette a menetelés színházát alá: "- Szörnyen félek, képtelen vagyok tovább menetelni, szeretnék már Izraelben lenni- ismételteti egy fiatalasszony Connecticut-ból újra és újra. És idéz... Barátja hirtelen eloránt egy hatalmas izraeli lobogót. Beleburkolóznak mindketten és menetelnek tovább." Egy izraeli lobogó: Soha ne hagyj el otthonod nélküle.

Ömlengő lelkesedéssel beszélt David Harris az egyik Washington Conference on Holocaust-Era Assets alkalmából arról, hogy milyen "mély benyomást" tettek a zsidó fiatalokra a náci haláltáborokhoz szervezett zarándoklatok. Egy különösen nagy pátoszú eseményről számol be a Forward. "Izraeli tizenévesek sztriptíz-hölgyekkel ünnepelnek az Auschwitz-ban tett látogatás után" címsor alatt, arról adott hírt az újság, hogy szakemberek javaslatára, "a kibucok fiatal diákjai vetkőző hölgyek társaságában keresték, a kirándulás okozta, feldúlt érzések feledését". Nyilvánvalóan hasonló felindultság kerítette azokat a zsidó fiatalokat is hatalmába, akik az US Holocaust Memorial Museum-nál tett kirándulásuk alkalmával, mint azt a Forward írja "randalíroztak, szórakoztak, egymást fogdosták és még ki tudja, hogy mi mást csináltak". Ki merészezi még ezek után a holocaust-ipar döntésének bölcsességét kétségbe vonni; a kártérítési pénzeket inkább a holocaust- nevelésre kell fordítani, mintsem az "eszközöket" a náci haláltáborok túlélőire "elkötyavetyélni" (Nahum Goldmann)?

2000 januárjában került sor Stockholmban, majdnem ötven állam képviselőinek részvételével, többek között az izraeli miniszterelnök, Ehud Barak jelenlétében, egy nagyszabású holocaust -kongresszusra. A zárójelentés kiemelte, a nemzetek közösségének "ünnepélyes elkötelezettségét" a népiirtás szörnyisége, az etnikai tisztogatások, a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harcban. A kongresszust követően egy svéd riporter Barakot a palesztin menekültek felől kérdezte. O, válaszolta Barak, alapvetően ellenzi, hogy egyetlen menekült is Izrael földjére lépjen: "Se erkölcsi, se törvényes és egyáltalán semmifajta felelősséget nem tudunk vállalni a menekültekért." Minden kétséget kizáróan: a konferencia hatalmas siker volt.

A Jewish Claims Conference támogatásával megjelenő Guide to Compensation and Restitution for Holocaust Survivors- t (A holocaust-túlélőinek kártérítési és jóvátételi kézikönyve) számtalan szervezői orgánus ápolja. Egy sokoldalú, kiemelkedően megfizetett bürokrácia jött létre. Európa majdnem minden államában, biztosító társaságok, múzeumok, vállalatok, uzsorások és földes gazdák állnak a holocaust-ipar befolyása alatt. Ezalatt a "rászoruló holocaust-áldozatok" akiknek nevében a holocaust-ipar tevékenykedik, vádolnak, hogy az "tulajdonképpen a rablást tovább folytatja". Sokan éltek már a Claims Conference elleni váddal. Egy szép napon majd kiderül, hogy a HOLOCAUST "az emberiség legnagyobb rabló

hadjárata" volt.

Amikor Izrael a háború után Németországgal első jótételi tárgyalásaiba kezdett, Moshe Sharett külügyminiszter - Ilan Pappé történész nyomán - egyik jelentésében azt javasolta, hogy a pénzek egy részét a palesztin menekülteknek kellene továbbítani, "annak a korrigálására, amit a kisebb igazságtalanságnak (a palesztinok tragédiája) neveztek, és amely a még szörnyesebbnek (holocaust) következménye volt. Megragadtak a javaslatnál. Egy ismert izraeli tudós javasolta, hogy a svájci bankok és német iparosok által rendelkezésre bocsátott eszközök egy részét "a palesztinai arab menekültek kártérítésére" fordítsák. Abból kiindulva, hogy a náci tömeggyilkosság majdnem minden túlélője kihalt, e javaslat ésszerűnek tunik.

2000 március 13-án, a legválasztékosabb WJC-stílusban közölte Israel Singer "az izgalmas újságot" hogy , egy nemrég nyilvánosságra hozott dokumentáció (USA) szerint, Ausztria több mint 10 milliárd dollár értékű, a holocaust-érából származó, örökösök nélküli vagyon visszaadását vétőzta meg. Egyidejűleg figyelmeztet Singer, hogy "Amerika mukincseinek 50 százalékát, rabolt zsidó mutárgyak teszik ki". A holocaust-ipar, minden kétséget kizáróan, az örület küszöbén áll.

## Utószó

Számomra már csak egy dolog marad hátra; a HOLOCAUST Egyesült Államokban észlelhető kihatásainak elemzése. Ennek keretében szeretném nézeteimet Peter Novick, kritikus, témához kapcsolódó észrevételeivel egyeztetni.

A számos holocaust-emlékhelytől eltekintve, mindössze tizenhét szövetségi állam iskoláiban gyakorolják vagy ajánlják a holocaust-tanítóprogramokat; nem kevés college és egyetem rendelkezik külön, a holocaustot kutató tanszékkel. Nem múlik el egyetlen hét sem, hogy a New York Times-ban ne jelenne meg legalább egy cikk a holocausttal kapcsolatosan. A nácik "Endlösung"-jával foglalkozó tudományos kutatómunkák száma, óvatos becslések szerint 10.000 körül mozog. Hasonlítsuk össze ezt a kongói tömeges emberpusztulást feldolgozó tudományos irodalommal. A kongói elefántcsont- és kaucsuk-rablóhadjárat idején, 1891 és 1911 között mintegy 10 millió afrikai bennszülöttnek kellett elpusztulnia. Mégis, az első és egyetlen témával foglalkozó tudományos munka 1998-ban látott napvilágot.

Figyelembe véve az intézmények és személyek magas számát, amelyek, és akik emlékének professzionális megörzésén fáradoznak, kijelenthetjük, hogy a HOLOCAUST az amerikai közélet szerves részévé vált. Novick kétségét fejezi ki aziránt, hogy ez valóban hasznos-e. Számos esettel utal annak morális értékvesztésére. Ténylegesen nem is olyan egyszerű, még akár csak egyetlen politikai témát is felhozni, - legyen az a pro-life, prochoice akciója, vagy éppen az állatvédelmi liga mozgalma vagy a szövetségi államokat érintő kérdések -, ahol a holocaust ne kerülne képbe. Elie Wiesel, aki elítél minden olyan kísérletet, amely a holocaustot hitvány érdekekre használja fel, nyilatkozta: "Esküszöm... minden vulgáris eseményt kerülni fogok". Mégis Novick írja "a legfantáziadúsabb és legagyafúrtaabb fotóterminus 1996-ban történt, amikor Hillary Clinton, akkortájt állítólagos mulasztások végett éppen a kritika középpontjában, férje (több televíziós társág egyenes adásában) a nemzetnek intézett beszéde közben, megjelent a képviselőház karzatán, oldalán, lánya Chelsea és Elie Wiesel társaságában". Hillary Clintont a koszovói lakosság menekülése -Szerbiai bombázása közepette- a Schindler Liste holocaust-jeleneteire emlékeztette. "Emberek, akik Spielberg-filmekből tanulják a történelmet" mondta keserűen egy szerb disszidens, "ne igyekezzenek nekünk elmesélni, miként éljük le saját életünket". A "holocaustot, mint amerikai jelenséget találni" érvel Novick tovább "egy erkölcsi kibúvó". "Oda vezet, hogy az egyén kerülni fogja a felelősséget, még akkor is, ha az ténylegesen amerikai természetű, tehát csak ot illeti, önmaga múltjának, jelenének és jövőjének szembe állítása". Itt egy fontos gondolatra készítenek Novick. Jóval kellemesebb mások bűnei felett ítéletet hozni, mint önkritikát gyakorolni. A náci tapasztalatok birtokában, némi akarattal, nekünk is lenne mit magunkról tanulni. Az Egyesült Államok, a nyugatot és azon túli területeket behálózó, "Manifest Destiny" néven ismert ideológiája, nem kevés politikai és pragmatikai elemet kölcsönöz ki a hitleri "Lebensraum-Politik" (élettér)-elméletből. Tények bizonyítják; miszerint Hitler előtt, keletet megszálló hadjáratában, példaképként az amerikaiak nyugatot hódoltató ideológiája lebegett. A század első felében az amerikai államok többségének jóváhagyásával, megszavazzák a sterilizációs törvényeket, következképpen több tízezer amerikai állampolgárt sterilizálnak akaratuk ellenére. A nácik kifejezetten erre az amerikai példára nyúltak vissza, amikor saját sterilizációs törvényeiket meghozták. A hírhedt nürnbergi faji törvényekkel szüntették meg a zsidók választási jogait és tiltották meg a zsidók nemzsidókkal való faji keveredését. Amerika déli államainak feketéit a törvény ugyanilyen korlátozásokkal sújtotta; jóval nagyobb mértékben voltak a lakosság spontán és engedélyezett túlkapásának kiszolgáltatva, mint a zsidók a háború előtti Németországban. A külföld buncselekményeinek tárgyalásánál gyakran hivatkoznak az USA illetékesei a HOLOCAUST-ra. Még jellemzőbb HOLOCAUST-ra való hivatkozás mikor-ja. Az "aktuális közellenségek" buntettei, mint a Vörös Khmer vérfürdője Kambodzsában, a szovjet invázió Afganisztánban, az irakiak bemasírozása Kuvaitba és a szerbek etnikai tisztogatása Koszovóban, hamar felidézik a holocaust rémtetteit. A saját buncselekményeknél már nem ez a helyzet.

Röviddel a Vörös Khmer szörnyuségei után, mészárolta le amerikai segítséggel az indonéz kormány Kelet-Timor lakosságának egyharmadát. Mégis, Kambodzsától eltérően, a kelet-timori vérengzéseknek esélyük sem volt, hogy a holocausttal együtt említsék, sőt még a médiák hasábjaira sem sikerült magukat felverekedni. A Szovjetunió éppen elindította a Simon-Wiesenthal-Centrum által "további népirtásnak" nevezett afganisztáni hadműveletét, amikor az USA támogatta rezsim Guatemalában tette azt, amit nemrég a guatemalai igazságfeltáró bizottság, a bennszülött mayákon elkövetett "népirtásnak" pecsételt meg. Guatemala kormányának hivatalos tiltakozását Reagen elnök, mint "üres rágalmazást" utasított vissza. A Reagen-kormány széles skálájú közép-amerikai bunözését hevesen védelmezo Jeane Kirkpatrick, elnyerte munkásságáért a Simon-Wiesenthal-Centrum "Humanitarian of the Year" kitüntetését. A kitüntetés átadását megelőzően, Simon Wiesenthal személyesen megkövették elhatározásának megváltoztatására. Elutasította. Személyesen és sürgösen keresték meg ugyancsak Elie Wieselt, hogy emeljen panaszt az izraeli kormánynál, amely a guatemalai tömeggyilkosok fontos fegyverszállítója volt. Ő sem cselekedett másként. Szívesen hívta emlékezetébe Carter kormánya a holocaustot, amikor a kommunista rezsim elől menekülő vietnámi "Boat-People" megmentésén szorgoskodott. Clinton kormánya emlékezetkieséssel szenved a holocaustot illetően, amikor a Haiti-ből menekülő "Boat-People" -t visszatérésre kényszerítette, akik (az USA által támogatott) halálbrigádok, elől kerestek biztonságot.

1999 tavaszán, amikor az USA vezérletével a NATO bombaháborúja Szerbia ellen elindult, mindenütt a holocaust szelleme idézett. Emlékezetes ugye, hogy Daniel Goldhagen a szerbek koszovói szörnyuségeit az "Endlösung"-gal hasonlította össze, és Clinton elnök személyes kérésére látogatta meg Elie Wiesel a koszovói menekülttáborokat Macedóniában és Albániában. Wiesel, a koszovóiak iránt érzett, könnyektől átítatott részvétnyilvánítását még szavakba sem foglalhatta, amikor az USA által támogatott indonéz rezsim ott folytatta, ahol a hetvenes évek végén abbahagyta: véres terrort indított Kelet-Timorban. Megint csak a holocaustra való emlékezet kiesésről beszélhetünk, amikor a Clinton-kormány a vérengzéseket reakció nélkül hagyta. "Indonézia fontos" nyilatkozta egy nyugati diplomata, "és Kelet-Timor nem".

Novick utal az USA emberi katasztrófáknál mutatott passzív cinkosságára, amelyek nagyságrendje a náci tömegirtásával mérhető össze, még akkor is, ha természetükben ahhoz semmi közük nincs. Az "Endlösung"-ban elpusztult gyermekek milliójára emlékezve megjegyzi; az amerikai elnökök reakciójukban legtöbbször megragadnak az ájtatos és együtt érző szavaknál, amikor világszerte az "alultápláltság és megelőzhető gyermekbetegségek" következtében évente elhalálozók ennél jóval magasabb számáról adnak hírt a statisztikák. Miután az USA által vezetett koalíció, "Szaddam-Hitler" megleckéztetése céljából, 1991-ben Irakot feldúlta, az Egyesült Államok és Nagy-Britannia gyilkos ENSZ-szankciókat kényszerített a szerencsétlen iraki népre. Hasonlóképpen a náci zsidókon elkövetett tömegmészárláshoz, itt is nagy valószínűséggel egy millió gyermek vesztette életét. Madeleine Albright, amerikai külügyminiszter, egy amerikai tv-műsorban adott interjújában az Irak által megfizetett iszonyatos vérvádot tömören, "megérte az árát" szavakkal kommentálta.

## Aktuális megjegyzések

A könyv harmadik fejezetében kifejtettem, miként "hajtott be" a holocaust-ipar, egyrészt az európai országokban, másrészt a náci népirtás áldozatainál "kétszeresen". A legfrissebb fejlemények csak igazolják analízisemet. Érveim alátámasztására nem kell mást tennem, csak a könnyen hozzáférhető nyilvános anyagokat kritikusan és tüzetesen szemügyre venni.

2000 augusztusának végén a Zsidók Világtanácsa (WJC) hivatalosan hozta nyilvánosságra; hogy a holocaust- kártérítésekkel eredő, írd és olvasd, 9 milliárd dollár

tulajdonában van. Ezt az összeget csakis a "rászoruló holocaust-áldozatok" nevében hajtották be, miközben a WJC arra a véleményre jutott, hogy a pénzek a "zsidó nép egészét" illetik (Elan Steinberg, a WJC üzletvezető igazgatója) Tehát a WJC önkényesen nevezte ki magát a "zsidó nép egésze" képviselőjévé. Idközben, Edgar Bronfman, a WJC elnöke által szponzorált holocaust kártérítési banketten, a New-Yorki Pierre Hotelben tartották meg a "zsidók alapítványa" alapító ünnepségét, amelynek célja, a zsidó szervezetek és a "Holocaust-nevelés" támogatása. (A "Holocaust ünnepi bankett" egyik zsidó kritikus következőképpen kommentálja a látottakat: "Tömeggyilkosság. Szörnyűséges fosztogatások. Rabszolgamunka. Na akkor együnk.") Az alapítvány anyagi bázisát a holocaust-kárpótlásokból "fennmaradó" pénzek képeznék, amelyek "valószínűleg milliárdos" nagyságrendet fognak képviselni (Steinberg). Honnan tudott a WJC a megmaradó "valószínűleg milliárdos" nagyságrendről, amikor a holocaust áldozatai még semmiféle kárpótlásban nem részesültek? Ezt csak az istenek tudják. Valójában még a jogosultak létszáma sem volt ismert. Vagy úgy hajtotta be a holocaust-ipar a "rászoruló holocaust-áldozatok" nevében a kártérítési pénzeket, hogy azt megelőzően tudott a "valószínűleg milliárdos" összegek megmaradásáról? Ezáltal két, egymásnak ellentmondó hamis feltevést állított a holocaust-ipar egymás mellé. Egyrészt kevesellte a túlélőknek Németországgal és Svájjal kialakított összegeket, másrészt kijelentették, hogy "valószínűleg milliárdok" állnak még rendelkezésére.

Mint az várható volt, a túlélők felháborodása nem maradt el. (Az alapítvány létrehozásában egyikük sem kapott részvételi jogot). "Ki hatalmazta fel ezeket a szervezeteket a döntés jogával arról", írta feldühödött hangnemben a túlélők egyik folyóiratának vezércikke, "hogy a megmaradt pénzeket (milliárdokat), amelyeket a shoah-áldozatokért hajtottak be, kedvenc projektjeik finanszírozására fektessék be, ahelyett, hogy minden holocaust-túlélő drasztikusan emelkedő orvosi ellátását támogathatnák". A nyilvánosság negatív reakciójának zárótűzében hirtelen hátraarchoz folyamodik a WJC. Következőképpen bejelenti Steinberg, hogy a 9 milliárdos adat kissé megtevesztő volt. Valamint hozzátette, az alapítvány nem rendelkezik "sem pénzzel, sem tervvel a kifizetéseket illetően" és a holocaust-bankett, nem az alapítvány biztos anyagi bázisának megünneplésére, hanem éppen adakozásokra való felhívásra szolgált. Idős zsidó túlélők, nem rendelkezve hivatalos meghívóval a Pierre Hotel "sztárokkal teletuzdelt gálaestjére", az ajtó előtt, kívül tiltakoztak.

A Pierre Hotel ünnepi között találhattuk Clinton elnököt is, aki maghatottan emlékeztetett az Egyesült Államok elsődleges kötelességére, amikor a "szörnyű múlt feltárásáról" van szó: "Látogatást tettem az amerikai oszlakók rezervátumában, és tudatosult bennem, hogy az általunk aláírt szerződések, sok esetben nem voltak igazságosak és nem tartották be őket, mint azt a becsület megkövetelné. Afrikában jártam... és elismertem az Egyesült Államok felelősségét a rabszolga-kereskedésben játszott szerepéért. Azon fáradozunk, hogy emberi mivoltunk legmélyebb értékeit feltárjuk és ez egy nehéz feladat." Ami szinte minden "nehéz feladat" megoldásánál kivétel nélkül hiányzott, az a pénzübeli jóvátétel volt.

2000 szeptember 11-én hozták nyilvánosságra azt a "különmegbízott által eloterjesztett" tervezetet, (későbbiekben Gribetz-Plan) amely a svájci bankokkal szemben kicsikart "egyezségből származó bevételek elosztását és kifizetését" volt hivatott szabályozni. A - kétéves munkát felemészto - tervezet hivatalos ismertetésének idopontját, nem a "rászoruló holocaust-áldozatok, amelyek közül naponta meghal valaki ", kívánalmainak megfelelően, hanem a holocaust-gála forgatókönyve szerint egyezteték. A holocaust-ipar, a svájciakkal folytatott tárgyalások egykori vezető tanácsadója, Burt Neuborne, a "legalaposabban elokészített...", legnagyobb igyekezettel és tartalommal töltött" dokumentumként méltatja a tervet. Valójában úgy tunt, a zsidó szervezetek csatornáin elvezetett kártérítési pénzek okozta, egyre erősödo közbotrány megcáfolására, egy ellenkampány vette kezdetét. A Forward jelenti például, "az elosztási terv... szerint, a Svájból származó pénzek több mint 90 százaléka közvetlen a túlélőket és azok örököseit fogja illetni." Elan Steinberg esküdozött, "a zsidók világkongresszusa még soha egyetlen pennyt sem követelt, soha nem fog egyetlen egy pennyt is elfogadni és soha nem fogja akár csak egy kártérítési alapítvány létesítését elfogadni", és a Gribetz-Plan-t dicsérte álszent módon, mint "rendkívül ésszeru és együtt érzo dokumentumot". Semmi kétség, ésszerunek ésszeru volt, de kevésbé együtt érzo. Hiszen a sorok között húzódik meg az ördögi valóság, miszerint a Svájból átutalt pénzeknek csak egy töredéke fogja a holocaust-áldozatokat és azok örököseit elérni. A részleteket megelőzően érdemes itt kiemelni, hogy ha akaratlanul is, de éppen ez a tervezet bizonyítja be egyértelmuen, hogy a Svájc szünet nélkül a holocaust-ipar



nyomása alatt állt.

Az olvasó talán visszaemlékezik még arra, hogy a svájci bankok 1996 májusában hivatalosan hozzájárultak egy nagyszabású külső ellenőrzéshez -"a történelem eddigi legátfogóbb és legköltésesebb vizsgálata" (Korman bíró)-, amelynek keretében a holocaust áldozatainak és azok örököseinek minden ki nem elégített követelését szabályozták. Még mielőtt a (Paul Volcker vezette) vizsgálóbizottság összejöhetett volna, a holocaust-ipar máris pénzübeli követeléssel állt elő. A Volcker-bizottság munkáját megelőzően, sietve két kifogással hozakodott elő: a bizottság nem élvez bizalmat, és a rászoruló holocaust-áldozatok nem várhatnak a bizottság eredményeire. A Gribetz-Plan mindkét pontot elvetette.

1997 júniusában Neuborne egy "jogi szakvéleményé"-ben elemezte, miért nem akarták a Volcker-bizottság munkáját kivárni. Minden tényt visszautasítva és nem kevés adag arcátlansággal becsmérelte Neuborne a bizottságot, annak tevékenységét svájci elonyomulásnak minősítve, amely minden vádat és kritikát egy "privát egyezkedési igyekezetbe" igyekszik beterelni és "amelyet a vádlottak támogatnak, fizetnek és irányítanak" Sajátos stílusban élcelodik Neuborne a svájci bankokkal, mondván azok önként magukra vállalták ennek a példátlan eljárásnak 500 millió dolláros költségeit, miután kényszerítve voltak. 1998 augusztusában, még mielőtt a Volcker-bizottság munkáját lezárta volna, a holocaust-ipar egy 1,25 milliárd dolláros, nem visszatéríthető egyezkedési előleget csikar ki a svájciakból. Amilyen álszent aggodalommal adtak hangot a megegyezés sikerét illetően, kétségbe vonva a Volcker-bizottságba vetett általános bizalmat, olyan hevesen zengenék szunni nem akaró dicshimnuszokat Gribetz-plan ugyanazon bizottságáról és aláhúzzák, hogy annak, az igénylések ("Claims Resolution Tribunal"-CRT; Követeléseket Vizsgáló Bíróság) feldolgozását elősegítő eredményei és módszerei, a Svájcban átutalt pénzek elosztásában "döntő jelentőséggel" bírtak és bírnak. A holocaust-ipar a svájci pénzek elosztásánál a bizottság széles támogatását élvezte. Éppen ezért leplezi le saját magát türelmetlen igyekezete, amikor a bizottság tevékenysége elé vágva, visszatéríthetetlen pénzfolyósításokat követel.

A holocaust-iparral megkötött megállapodás a svájciakat nem csak a hírnélküli folyószámlákon deponált pénzüösszegek kifizetésére kötelezte, hanem ezen túlmenően az abból adódó "nyereségek visszatérítésére" is, amelyek "közismerten" a náci által elrabolt zsidó vagyonokból és a zsidó kényszerszermunkából származtak.

A Gribetz-plan ezen vádaskodások silány természetét is leleplezi. Elismeri, "ha egyáltalán, akkor is csak nagyon elenyésző" mértékben lehetett egyértelmű kapcsolatot felfedni a svájci bankok és a rabolt zsidó vagyonok valamint a zsidó kényszerszermunka között, a közvetlen hasznot hajtó valamint a közismerten nyereséggel járó üzletekrol nem is beszélve. A plan (terv) valójában rávilágít arra, hogy a gyűjtöperben felsorolt vádak "valószínűleg" vagy "feltételezhetően" vagy "lehetőleg" koncepciók természetűek. A Svájcot azoknak a zsidóknak végkielégítésére kötelezték, akik a náci elől menekülve, nem részesültek oltalomban. A Gribetz-plan, még ha a lábjegyzetben is, de félreérthetetlenül megkérdőjelezi ennek a követelésnek jogi helyességét. Mégis, mindent összevetve, egyetértően úgy ítéli meg, hogy "a felpereseket, igazságos körülmények között, jóval magasabb összegű kártérítés illette volna meg", mint a Svájcban kikényszerített 1,25 milliárd dollár.

A holocaust-ipar, a Volcker-bizottság pártossággal való megvádolása mellett, eloszeretettel hivatkozott a túlélők korlátozott élettartamára is, amelynek hátterében egy azonnali és visszakövetelhetetlen anyagi kártérítés szándéka húzódott meg. Az idő múlását, mint döntő érvet alkalmazták, hiszen a "rászoruló holocaust-áldozatok" már csak rövid élettartammal számolhattak. Az átutalt pénzek birtokában felfedezte a holocaust-ipar, hogy a "rászoruló holocaust-áldozatok" halálozási aránya mégsem olyan magas. A Jewish Claims Conference által kiírt tanulmányban a Gribetz-plan megállapítja, hogy "a náci-áldozatok száma az elvárásoktól eltérően, lassabban csökken". Végül is a plan arra a következtetésre jut, hogy "a zsidó náci-áldozatok egy egészen magas száma, még legalább húsz, de leginkább 30-35 évig élhet" - ami azt jelenti, hogy körülbelül kilencven évvel a második világháború után "valószínűleg még több tízezer zsidó náci-áldozat lesz életben". Ismerve a holocaust-ipar eddigi történetét, ne lepjen meg senkit, ha ennek a hirtelen felfedezésnek végső célja, Európa további megsarcolása lesz. Időközben tevékenységének súlypontja, a begyűjtött pénzek elosztásának késleltetése. Ennek

szolgáltatásban a Gribetz-plan azt az ajánlatot teszi, hogy a pénzzuttatásokat lassan és kis összegekben folyósítsák, mert az "elonytelenül hatna, ha rászoruló túlélőkben a pénzek és evvel együtt a támogatás gyors felélésének látszata ébredne"

A svájci bankokkal folytatott tárgyalások idején a holocaust-ipar a túlélők átlagos életkorát Izraelben 73, annak határain kívül 80 körül adja meg. Az várható átlagos élettartam három országban, ahol jelenleg a legtöbb holocaust-túlélő található, 60 (a volt Szovjetunió államai) és 77 (Egyesült Államok és Izrael) között mozog. Nem illethet tehát senkit szemrehányás, ha valaki megkérdezi, miként is lehetséges az, hogy a 35 évvel később, még "több tízezer" holocaust-túlélőről beszélünk. Erre részben az a válasz, hogy a holocaust-ipar a holocaust-túlélők fogalmának definícióját idoközben újraképezte. "Számuk lassabb csökkenésének egyik oka" jegyzi meg a Jewish Claims Conference fent említett tanulmánya, "ha a szélesebb értelemben vett definíciót használjuk, akkor jóval több náci-áldozatról van szó, mint azt eredetileg feltételeztük" (A szerző által kiemelt rész). Valójában, a weimari idokre emlékeztető inflációs stílusban, majdnem egy millióra adja meg a Gribetz-plan a még élő holocaust-túlélők számát - többszörös értéke, a már amúgy is rendkívüli 250 000 holocaust-túlélőnek, amelyet a Svájc megszarcolásánál vettek alapul.

Ennek a statisztikai és demográfiai mesterműnek a megteremtéséhez a Gribetz-plan minden, a második világháborút túlélő orosz zsidót a holocaust-túlélők sorába iktat. Azok az orosz zsidók, akik a náciak elől menekültek, vagy a Vörös Hadseregben szolgáltak, holocaust-túlélőknek minősültek, hiszen kínzás és halál lett volna sorsuk, ha fogságba estek volna. Még ha a "holocaust-túlélők" ezt az új igazmondó definícióját mint új érvelést el is fogadjuk, akkor sem érthető, miért nem illethetők a náciak elől menekülő, korábbi szovjet funkcionáriusok, vagy a Vörös Hadsereg nemzsidó katonái is a "holocaust-túlélői" címmel. Hiszen őket is kínzások, és halál fenyegette volna fogságba kerülésük esetén. A Gribetz-plan valójában jelentést ad egy, a náciak fogságába került, amerikai zsidó katonai tisztviselőről, akit koncentrációs táborba internáltak. Nem lehetne, ilyen alapon, a második világháborúban résztvevő minden amerikai katonát a "holocaust-túlélője" -ként tekinteni? A elméleti eszmefuttatásoknak nincsen határa. A British Imperial War Museum holocaust-részlegének vezető történésze, a Gribetz -plan-ban lefektetett, holocaust-túlélők halálzási statisztika-elméletet védelmezve úgy vélte, "egy kiterjesztett értelmezés... a második, sőt harmadik nemzedék is" mint holocaust-túlélőt "vehet figyelembe", mert azok "feltehetően később pszichikai károsulást fognak elszenvedni". Már csak idő kérdése, hogy a holocaust-ipar Wilkomorskit is a holocaust-túlélők kegyelmi soraiba felvegye, hiszen - a Yad Vashem igazgatóját idézve - fájdalma autentikus"

Több szempontból célszerű a holocaust-ipar számára a holocaust-áldozatok fogalmát újra definiálni és a túlélők számát, felfelé módosítani. Ezáltal nem csak az európai országok, hanem maguk az áldozatok anyagi kizsákmányolását is igazolni tudja. Ezek az áldozatok évek óta kérvényeikkel ostromolják a Jewish Claims Conference-t, hogy a jóvátételi pénzeket egy betegbiztosítási alapba folyósítsa. A Gribetz-plan lábjegyzetében találhatunk erre a javaslatra rövid "meggondolandó" utalást, de rögtön kétségüknek adnak hangot, miszerint a Svájccal kötött megegyezés végösszege "nem lenne elegendő, jóval több, mint 800 000 holocaust-túlélő" betegbiztosítására. Egy jelentéktelen összegtől eltekintve, a Gribetz-plan szerint, a Svájc-ból átutalt pénzek, csak a náciak által üldözött zsidó áldozatokat illetik. Technikai oldalát tekintve, a megegyezés "a náci üldözés" minden "áldozatát és célját" foglalja magában. Valójában ez a látszólag átfogó, "politikailag korrekt" fogalmazás nem más, mint egy ügyes szójáték, amellyel a nemzsidó áldozatokat kizárják. A "náci üldözés áldozatai és célja" fogalmába, szándékosan csak zsidókat, cigányokat, jehova tanúit, homoszexuálisokat és fogyatékosokat vettek föl. Soha meg nem magyarázott okokból, kizárják a más politikai (pl. kommunista vagy szocialista) vagy etnikai (pl. lengyel, fehérorosz) üldözötteket. Ezek számszerűleg jóval népesebb csoportot képviselnek; a Gribetz-plan szerint "náci üldözés áldozatai és célja" gyujtófogalma alá tartozók száma, lényegesen kevesebb, mint az elobbiek. Ennek gyakorlati célja, hogy a kárpótlási pénzek majdnem teljes összességét a zsidók kapják. Ilymódon a plan 170 000 zsidó kényszermunkást regisztrál, az 1 000 000 nemzsidó kényszermunkásból, 30 000 kerül a "náci üldözés áldozatai és célja" kategóriába. Hasonlóképpen 90 millió dollárt állapít meg a plan a náci fosztogatások zsidó áldozatainak, amíg a nemzsidó áldozatoknak csak 10 millió dollár jut. Az elosztásnak ezt a formáját részben avval indokolják, hogy az arányokat már az ezt megelőző jóvátételi szerződések így szabályozták. Végül a plan mégis elgondolkodtatóan megemlíti, hogy a múlt nemzsidó áldozatai a kártérítések aránytalanul csekély hányadát kapták kézhez. Egy méltányos elosztási

tervezetnek nem a korábbi igazságtalanságokat kellene inkább orvosolnia, mintsem azokat továbbtáplálnia?

A Svájcban származó 1,25 milliárd dollárból, Gribetz-plan, nem kevesebb, mint 800 000 dollárt fordít a holocaust idejéből származó hírnélküli számlákat érintő jogeros követelések kielégítésére. A függelékekkel és táblázatokkal teletuzdelt kimutatás az oldalak százait és lábjegyzetek ezreit foglalja magába. A tervezet feltűnést kelt jellemzője, hogy nem található benne egyetlen olyan pozíció sem, ahol az elszámolás hitelességének alátámasztására akármilyen bizonyítási kísérletnek is nyomát lelnénk. Csupán megállapítja: "A Volcker-Reports és a bíróság záró határozatának alapján, valamint a Volcker-bizottság képviselőivel folytatott tanácskozásokot követően, a külön megbízott a bankoktól visszatérítési összegét, 800 millió dollár értékre becsüli". A valóságban ez az összeg groteszk túlzásnak tűnik. A hírnélküli számlákra jutó valóságos összeg, ennek a 800 millió dollárnak egy töredéke lehet. A "fennmaradó" összegből - vagyis a törvényes követelések kielégítése után, 800 millió dollárból még meglévő pénzek - induljunk abból ki, vagy a holocaust-túlélői egyenesen vagy azok a zsidó szervezetek részesülnek, amelyek bármilyen minőségben a holocausttal kapcsolatosan érintve voltak. Ténylegesen a megmaradó pénzeszközöket a zsidó szervezetek fogják javarészt megkaparintani, nem csak azért, mert az utolsó szó joga a holocaust-ipar kiváltsága, hanem azért is, mert azok folyósítását hosszú évekre tervezik, amikor is a holocaust-túlélők csak kis száma marad életben. A holocaust idők számláival kapcsolatos 800 millió dollártól eltekintve, a Gribetz-plan kb. 400 millió dollár összeget oszt szét a "elrabolt tulajdonok", "kényszermunka" és "menekültek" kategóriákra. De kifejezetten él a fenntartással, miszerint egészen addig nem szabadítja ezen pénzeket föl, amíg "a per minden jogorvoslata nincs lezárva". A plan elismeri, hogy "a javasolt kifizetések még egy bizonytalan ideig elhúzódhatnak" és egy jellemző esetet említ, ahol az óvási eljárás három és fél évig tartott. Idősebb holocaust-áldozatok itt nem nyerhetnek, amíg a holocaust-ipar semmiféleképpen nem veszíthet. Sokan közülük, a plan tervezetén felháborodva, minden kétséget kizáróan, óvással fognak élni, de avval csak azt érhetik el, hogy kevesebb üti a markukat, még ha a per nyerteseként kerülnének is ki. Mindazonáltal a holocaust-ipar, eddig is a Gribetz-plan fő haszonélvezője, az óvási eljárásoknál is csak nyerni fog: az időkésleltetés még több pénzt hajt trezorjaiba, mert egyre több túlélő vesz búcsút az élok sorától.

Miután minden jogi részlet tisztázódott, a Gribetz-plan következőképpen tervezi a 400 millió dollár felosztását:

- Az "elrabolt vagyonok" kategóriájába sorolható pénzüsszegekből 90 milliót, nem a holocaust túlélői, hanem azok a zsidó szervezetek kapnak, amelyek a holocaust-közösségeket "széles értelemben vett" ápolásban részesítik. A legnagyobb részesedés a Jewish Claims Conference-re esik, amely a Gribetz-plan-t szunni nem akaró dicséretével vesz körül, "a holocaust-áldozatok szolgálatában szerzett példátlan tapasztalataiért". 10 millió tart fenn a plan az "áldozatok listájának alapítványára, amelynek feladata, a náci üldözések áldozatainak és célpontjainak névszerű azonosítása, archiválása és azok, kutatási munkák és megemlékezések céljára való közzététele." Az alapítvány bázisául, a holocaust-áldozatok "eredeti kérdőíveinek pótolhatatlan adatait" ajánlja. Ezen "pótolhatatlan adatok"-ban feltett kérdések egyik jellemző válasza, hogy a második világháborút megelőzően, nem kevesebb, mint egy a hat zsidó áldozat közül (430 000-ből, 71 000) egy svájci számla tulajdonosa volt. Ugyancsak egynek a hat közül Mercedesze és háza volt Svájcban.

- A "kényszermunka" kategóriájában az állítólagosan még élő 170 000 zsidószármazású kényszermunkás mindegyike, két részletben kapja meg a kártérítést: 500 dollár előleget, ha az óvási tárgyaló jogviták végleg lezáródtak, és megint "maximum" 500 dollárt, amikor a hírnélküli folyószámlák ügyében minden kérelmet feldolgoztak. Valójában a 170 000-es szám erosen túlzott, és az is kétesnek tűnik, hogy sokan a még élő egykori zsidó kényszermunkásból egyáltalán képesek lesznek, az első részletfizetés átvételére, nem is beszélve a másodikról. A kérvényeket Jewish Claims Conference dolgozza fel, amely - mint a fennmaradó kártérítési összegek legfőbb haszonélvezője - minden visszautasításból csak profitálni fog.

- A "menekültek" kategóriájában az arra jogosultak, hasonlóképpen a "kényszermunka" esetéhez, kétszeri fizetésben, mégpedig 250 és 2500 dollár között részesülnek. Az "eredeti

## Holokausz-Ipar

kérdőíveinek pótolhatatlan adatai"-nak alapján, kb. 17 000 személy nyújtotta be jogosultsági kérelmét. Minden valószínűség szerint, ennek a

17 000-nek csak egy töredéke tudja igazolni jogosultságát (a Conference dönt itt is) és még kevesebben lesznek azok, akik a pénzt át is tudják majd venni.

Ezáltal, Griebetz-plan alapos elemzése csak megerősíti a 3. fejezet legjelentősebb érveit. Rámutat arra, hogy a holocaust-ipar által koholt ürügyek, amelyekkel a svájci bankokat egy visszakövetelhetetlen előzetes kártérítésre kötelezték, hamisak voltak és az is nyilvánvaló, hogy a náci tömegirtások - direkt vagy indirekt módon- tényleges áldozatai közül kevesen fognak a svájci bankok által rendelkezésre bocsátott kártérítésekben részesülni. A holocaust-ipar további megegyezéseinek vizsgálata sem vezetne más eredményhez. A Griebetz-plan kivitelezési tervében ott rejlik a holocaust-ipar dugpénze. A svájci pénzüsszegek nagy része majd csak akkor kerül szétosztásra, amikor a túlélőkre már csak egy maroknyi embercsoport emlékeztet. Mikorra a túlélők már mind elköltöztek, akkorra hatalmas pénzüsszegek gyarapítják a zsidó szervezetek trezorjait. Már nem lep meg talán senkit, hogy a holocaust-ipar egyhangúan éljenezte a Griebetz-plan munkáját.

### Bevezetés

1. [Hogyan kovácsolunk tőkét Holocaustból](#)
2. [Csalók, üzletelők és a történelem](#)
3. [Kétszeresen behajtani](#)
4. [Aktuális megjegyzések](#)

## **AAARGH**

<http://aaargh.com.mx>

<http://vho.org/aaargh>

<http://litek.ws/aaargh>

<mailto:aaarghinternational@hotmail.com>